

உ. வே. சாமிநாராயண பிள்ளை

அடைமொழி, கல்வியறிவு.

கணபதிதுணை.

VIII

D.31.10

திருக்கைகலாசபரம்பலரைப்

பொயம்புரம்

ஸ்ரீ சிவஞானபாலையதேசிகராதீனத்து

துறைமங்கலம்

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிக் கையேத

திருக்கவப்புராணம்.

ஷே ஆதீனத்துச் சிதம்பரம் ஈசானியமடம்

ஸ்ரீ இராமலிங்கசுவாமிகள்

பதிப்பின்படி

ஷே சுவாமிகள் மாணாக்கரும்,

சென்னை: பச்சையப்ப முதலியார் கலாசாலை

தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

க. வ. திருவேங்கட நாயடுவினால்

ஆராய்ந்து,

நூதனமாக எழுதிய குறிப்புரையுடன்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

சென்னை, முத்தியாலுப்பேட்டை

எஸ். மூர்த்தி அண்டு கோ. கபாலி பிரஸ்.

கிலகஸ் தைஸ்.

1908.

மகாமகோபாத்தாரம், டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாராயண பிள்ளை

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

பெருந்தாரரணம்பொடிபடுத்தபொன்னஞ்சிலையோன் கூவத்தி
னிருஞ்சீர்தமிழாற்புனைதல்செய்தானிதழ்கூப்பாதவந்தாதி
யுருந்தாமந்தான்புனைந்துசெந்திலமர்ந்தூரூமாமுதறடிந்தோன்
பெருந்தோண்மலைகட்கணிந்தசிவபிரகாசப்போபபெருந்தைக
[யே.

கணபதித் தீண்டு.

மு க வு னை.

திருக்கூவம்:—என்பது தொண்டைநாட்டில் தேவாரம் பெற்ற (௩௨) திருத்தலங்களுள் ஒன்றாய்த் திருவாலங்காட்டிற்குத் தென்றிசையி லுள்ளதோர் சிவஸ்தலம். இதற்குத் திரு விழகோலம் என்றும் பெயர். இதில்,

விநாயகர் திருநாமம்:—கூவரக்கர், அச்சிறுத்த விநாயகர். (திருத் - ௫௨, திரிபுர ௧௦௬).

சுவாமியார் திருநாமம்:—திரிபுரந்தகநாதர் (தல-௫௧, திரி ௧௧௨) திருவிழகோலநாதர் கோதண்டமண்டிதர் (திருத் - ௫௨) தேவசிங்கம் - சந் - ௨) இரக்கூர் - தியாகர் - சந்ததாரர் - தீர்க்க ஜடாநிர்த்தர் - ஜகநாதர் - அஞ்சநாபகண்டர் - கிலாநிக்கன் - புவனநாயகர் - திரிபுரக்கர் - அபபிரதிஷ்டர் - கூபரநாதர் - நீவாரதர். (செந் - ௪௦) சிவலிங்கப் பெருமான் விற்றழம்புடையராய் “ஐயனல்லதிசயன்” என்ற தேவாரப்படி அற்புதராய் விளங்குவர்.

வேறு முந்தீதிகள்:—அரம்பேசர்-கண்ணுவேசர். (திருத். ௬௮-௬௯.)

அம்பிகைத் திருநாமம்.—திரிபுரந்தகநாபகி, பையரவல் சலம்மை - (செந் ௨௫.) வயிரவாகாரை. (திருத். ௫௨.)

தீர்த்தம்:—அச்சிறு கேணி. (திருத்-௭௨.)

நடனம்:—இரக்கூரநடனம்.

காளி:—தர்க்கமாதா (பீடாரி) (தாருக-௨௭௧).

வழிபட்டுப் போறு பெற்றோர்:—பிரமன்-விஷ்ணு-மூனி வர்கள் - கண்ணுவர் - அரம்பையர் - தருமசீலர் - தர்க்கமாதா (காளி) முதலியோர்.

இத்தகைய மேன்மைவாய்ந்த இந்தத் திருக்கூவப்புராணத்தை வடமொழியினின்றும் பெயர்த்துத் தமிழ்ச்செய்யுளாக

இயற்றியருளவேண்டுமென்று அந்நகரவாசிகளான வேளாளப் பிரபுக்கள் விரும்பியபடி, அங்கு யாத்திரையை மேற்கொண்டு வந்திருந்தவரும், நல்லாற்றாரிலும் துறைமங்கலத்திலும் வசித்தவரும், நிஷ்டாபரமான சிவாபிரகாசகவாயிகள் சொல்வளமும் பொருள்வளமும் கற்பனா அலங்காரமும் செறியப் பாயிரமுட்பட (௪௦௩) செய்யுள்களமையப்பாடி அரங்கேற்றலும்செய்து முடித்தார்கள். இவர்கள் காலம் இற்றைக்கு (௩௦௪) வருடங்கட்கு முன் என்பர். இச்சுவாயிகளின் திருவாக்கை யான் விடாது கூறல் அநாவசியம். அது உலகறிந்தவிடயமே : இப்புராணச் செய்யுள்களில் தோன்றும் சொற்செறிவுகளும் பொருட் பொலிவுகளும் கற்பனாலங்காரவிசேடங்களானும், அதனை வலியுறுத்தும். இப்புராணத்தை எனதாசிரியரான திருக்கைலாசபரம்பரைப் பொம்மபுரம் ஸ்ரீ சிவஞானபாலையதேசிகராதீனத்துச்சிதம்பரம் ஈசானியமடம் ஸ்ரீ இராமலிங்ககவாயிகளவரீகர்கள் அச்சிட்டிருந்தபடி பார்வையிட்டதன்றி அவர்கள் அரிதிற்றேடிவைத்திருந்த சிலபாடபேதங்களுயுங் கூட்டித் தெரிந்தமட்டும் ஓர் குறிப்புரையும் எழுதிச்சேர்த்து இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட்டனன். இத்திறோன்றும் குறைகளைக் கல்விமான்கள் பொறுத்தருளப் பிரார்த்திக்கின்றனன்.

கீலகஞ்சு
தை மர்.

}

இங்ஙனம்,
தாழ்மையுள்ள

க. வ. திருவேங்கடன்.

சநுக்கவகை.

உருக்கமிகு பாயிர நைமிசாரணியச்சருக்க முயர்தலச்சருக்கம்,
தருக்குதிரிபுரதகணச்சருக்க நல்லசந்தானகிரிசந்தானச்
சருக்க மடிமுடிதேசருக்க மலிசெந்நெல்லைத்தசருக்கம் பா வச்
செருக்குறுதாருகன்வதையாஞ்சருக்க மிவைகுவபுராணச் சேர்

[வாமால்.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்

அருளிச்செய்த

திருவிந் கோலத்தேவாரம்.

பண்-காந்தாரபஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உருவினாருமையொடுமொன்றிநின்றேதார்
திருவினான்வளர்ச்சடைத்திங்கள் கங்கையான்
வெருவிவானவர்தொழுவெகுண்டுநாக்கிய
செருவினானுறைவிடந்திருவிந் கோலமே.

சிற்றிடைபுமையொருபங்கனங்கையி
லுற்றேதாரெரியினனொருசரத்தினால்
வெற்றிகொளவுணர்சுரங்கன்வெந்தறச்
செற்றவனுறைவிடந்திருவிந் கோலமே.

ஐயனல்லதிசயனயன்விண்ணோர்தொழு
மையணிகண்டனார்வண்ணவண்ணம்வான்
பையரவல்குலாள்பாகமாகவுஞ்
செய்யவனுறைவிடந்திருவிந் கோலமே.

விதைத்தவன்முனிவருக்கறமுன் காலனை
புதைத்தவனுயிரிழுந்துருண்டுவிழ்தரப்
புதைத்தவனெடுகர்ப்புரங்கண்மூன்றையுஞ்
சிதைத்தவனுறைவிடந்திருவிந் கோலமே.

முந்தினுன் மூவருண் முதல்வனுயினுன்
கொந்துலாமலர்ப்பொழிற் * கூகமேவினா
னந்திவான்பிறையினா டியர்மேல்வினை
சிந்துவா னுறைவிடந் திருவிற்கோலமே.

ரு

தொகுத்தவனருமறையங்கமாகம்
வகுத்தவன்வளர்பொழிற் கூகமேவினா
மிகுத்தவன் மிகுத்தவர் புரங்கள்வெந்தற்
செகுத்தவனுறைவிடந் திருவிற்கோலமே.

சு

விரித்தவனருமறையிரிசடைவெள்ளந்
தரித்தவன் றரியலர்புரங்களாசற
வெரித்தவனிலங்கையர்கோனிடர்ப்படச்
சிரித்தவனுறைவிடந் திருவிற்கோலமே.

எ, அ

திரிதருபுரமெரிசெய்தசேவகன்
வரியரவொடுமதிசடையில்வைத்தவ
னரிபொடுபிரமனதாற்றலா லுருத்
தெரியலனுறைவிடந் திருவிற்கோலமே.

கூ

சீர்மையில்சமனொடுசீவரக்கையர்
நீர்மையிலுரைகன்கொள்ளாதநேசர்க்குப்
பார்மலிபெருஞ்செல்வம்பரிந் துநல்கிடுஞ்
சீர்மையினுனிடந் திருவிற்கோலமே.

கௌ

கோடல்வெண்பிறையனைக்கூகமேவிய
சேடனசெழுமதிற்றிருவிற்கோலத்தை
நாடவல்லஃதமிழ்நா னசம்பந்தன்
பாடவல்லவர்களுக்கில்லபாவமே.

கக

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்

அருளிச்செய்த

திருஇலம்பையங் கோட்டீர்த்தேவாரம்.

ப ண் - கு றி ஞ் சி .

திருச்சிற்றம்பலம்.

மலையினர்பருப்பதந்துருத்திமாற்பேறு

மாசிலாச்சீர்மறைக்காடுநெய்த்தான

நிலையினுனென துரைதனதுரையாக

நீறணிந்தேறுகந்தேறியநிமலன்

கலையினுர்மடப்பிணை துணையொடுந் துயிலக்

கானலம்பெடைபுல்கி க்கணமயிலா லு

மலையினுர்பைம்பொழிலிலம்பையங்கோட்டே

நிருக்கையாப்பேணியென்னெழில்கொள்வதுயல்பே. க

திருமலர்க்கொன்றையானின் நியூர்மேயான்

தேவர்கடலைமகன் நிருக்கழிப்பாலு

நிருபமனென துரைதனதுரையாக

நீறணிந்தேறுகந்தேறியநிமலன்

கருமலர்க்கமழ்சுனை நீண்மலர்க்குவனே

கதிர்முலையினையவர்ந்திமுகத்துலவு

மிருமலர்த்தண்பொய்கையிலம்பையங்கோட்டே

நிருக்கையாப்பேணியென்னெழில்கொள்வதுயல்பே. உ

௭ திரு இலம்பையங்கோட்டேர்த் தேவாரம்.

பாலனும்விருத்தனும்பசுபதிதானும்
பண்டுவெங்கூற்றுதைத்தடியவர்க்கருளுங்
காலனுமென துரைதன துரையாகத்
கனலெரியங்கையிலேந்தியகடவு
ணீலமாமலர்ச்சினை வண்டுபண்ணசெய்ய
நீர்மலர்க்குவலோகடா துவிண்டோங்கு
மேலநாறும்பொழி விலம்பையங்கோட்டே
ரிருக்கையாபேணியென்னெழில்கொள்வதியல்பே. ௩

உளங்கொள்வாருக்கியார்கச்சியேகம்ப
னெற்றியூருறைபுமண னாமலையண்ணல்
விளம்புவானென துரைதன துரையாக
வெள்ளநீர்விரிசடைத்தாங்கியவிமலன்
குளம்புறக்கலை துளமலைகளுஞ்சிலம்பக்
கொழுங்கொடியெழுந்தெங்குங்கூவிளங்கொள்ள
விளம்பிதைதவழ்பொழிவிலம்பையங்கோட்டே
ரிருக்கையாபேணியென்னெழில்கொள்வதியல்பே. ௪

தேனுமாயமு துமாய்த்தெய்வமுந்தானாய்த்
தீயொடுநீருடன்வாயுவாந்தெரியில்
வானுமாமென துரைதன துரையாக
வரி பராவரைக்கைசத்துழித்ருமைந்தன்
கானமான்வெருவுறக்கருவிரலாகத்
கடுவனோடுகளுமூர்கற்கடுஞ்சார
லேனமானுழித்ருமிலம்பையங்கோட்டே
ரிருக்கையாபேணியென்னெழில்கொள்வதியல்பே. ௫

மனமுலாமடியவர்க்கருள்புரிகின்ற
வகையலாற்பவிதிரிந்துண்பிலான்மற்றோர்
தனமிலானென துரைதன துரையாகத்
தாழ்சடையிளமதிதாங்கியதலைவன்

புனமெலாமருவிக் கிருவிசீசர்முத்தம்

பொன்னெடுமணிகொழித்தீண்டிவந்தெங்கு
மினமெலாமடைகரையிலம்பையங்கோட்டே

நிருக்கையாப்பேணியென்னெழில்கொள்வதியல்பே. ௬

நீருளான்நீயுளான்நீரத்தூள்ளா

னினேப்பவர்மனத்துளானித்தமாவேத்து

முருளானெனதுரைதனதுரையாக

வொற்றைவெள்ளேறுகந்தேறியவொருவன்

பாருளார்பாடலொடாடலறாத

பண்முரன்றஞ்சிறைவண்டினம்பாடு

மேருளார்வைப்பொழிலிலம்பையங்கோட்டே

நிருக்கையாப்பேணியென்னெழில்கொள்வதியல்பே. ௭

வேருலாமாழ்கடல்வருதிரையிலங்கை

வேந்தனதடக்கைகளடர்த்தவனுலகி

லாருலாமெனதுரைதனதுரையாக

வாகமோரரவணிந்துழிதருமண்ணல்

வாருலாநல்லனமாக்கஞஞ்சார

வாரணமுழிதருமல்லலங்கான

வேருலாம்பொழிலணியிலம்பையங்கோட்டே

நிருக்கையாப்பேணியென்னெழில்கொள்வதியல்பே. ௮

கிளர்மழைதாங்கினான்முடிமுடையோன்

கீழடிமேன்முடிதார்தனக்கில்லா

வுளமழையெனதுரைதனதுரையாக

வொள்ளுழலங்கையிலேந்தியவொருவன்

வளமழையெனக்கழைவளர்துளிசோர

மாசணமுழிதருமணியணிமலை

யினமழைதவழ்பொழிலிலம்பையங்கோட்டே

நிருக்கையாப்பேணியென்னெழில்கொள்வதியல்பே. ௯

அ திரு இலம்பையங்கோட்டூர்த் தேவாரம்.

உரிஞ்சன கூறைகளுடம்பின ராகி
யுழி தருசமணருஞ்சாக்கியப்பேய்கள்
பெருஞ்செவ்வனென துரை தன துரையாகப்
பெய்ப்பலிக்கென்றுழல்பெரியவர்பெருமான்
கருஞ்சுனைமுல்லைநன்பொன்னடையேங்கை
களிமுகவண்டொடுதேனின முரலு
மிருஞ்சுனைமல்கியவிலம்பையங்கோட்டே
ரிருக்கையப்பேணியென்னெழில்கொள்வதியல்பே. ௧௦

கந்தனைமலிகனை கடலொலியோதங்
கானலங்கழிவளர்கழுமலமென்னு
நந்தியாருறைபதிநான்மறைநாவ
னற்றமிழ்க்கின்றினை ஞானசம்பந்த
னெந்தையார்வளநகரிலம்பையங்கோட்டே
ரிசையொடுகூடியபத்துமவல்லார்போய்
வெந்தயர்க்கெடுவிண்ணவரோடும்
வீடுபேறின்மையின்வீடுளரிதாமே. ௧௧

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமிதிருநாமம் - அரம்பேசுரர்.

தேவிதிருநாமம் - கனகசூரம்பிகையம்மை.

சந்திரசேசுரர் - கோட்டேந்துமுலையம்மை - என்பதும் வழக்கம்.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கூவப்புராணம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

விநாயகர் காப்பு.

கலிவிருத்தம்.

குவளத் தந்தக் குளிர்விண் வளத்துறக்
குவளத் தந்தக் கரண மிருத்திய
பவளத் தந்தப் படிவ நிகர்த்தொளிர்
தவளத் தந்தத் தலைவனை வாழ்த்துவாம்.

௭

அச்சிறத்த விநாயகர்.

நச்சி றுத்த நயனக் குவிமுலைப்
பொச்சி றுத்த நுகபபினர்ப் போற்றிவாய்
மிச்சி றுத்த விரகலிக காங்கொலோ
வச்சி றுத்த வடிக ளடிகளே.

௨

திரிபுராந்தகநாதர்.

அறுதீர்க் கழிதேடிவடி யாசிரிய விருத்தம்.

நீர்கொண்ட சடையொடுநம் பெருங்காமத் தழுவிப்ப நிற்
கின் றானைக், கூர்கொண்ட கனன்மழுமா னாண்மையும் பெண்
மையுமாய கூற்றிற் கேற்பச், சீர்கொண்ட வலனிடங்கொ னாய
களைப புகலியிறைச் செந்த மிழ்ப்பூந், தார்கொண்ட திருவிற்
கோ லப்பெருமான் றனையிதயத் தவிசின் வைப்பாம். க

திரிபுராந்தகநாயகி.

பைத்தசிறு மணியரவந் தாழ்ந்துமதி கவர்கின்ற பரிசு தென்
ன, மெய்த்தவிரும் புகழ்த்திருவிற் கோலநா யகன்மகிழ விற்கோ
லத்தை, யொத்தநறு றுதலிடைப்பொற் சுட்டியின்கீழ் வெண்
டிலக மொளிரத் தீட்டி, வைத்தருளு மெழிலுடைப்பை யா
வல்கு லம்மைபதம் வணக்கஞ் செய்வாம். உ

சுபாநாதர்.

சீர்கொண்ட மலைமாதின் றிருநுதல்கண் டராப்பகைவெண்
டிக் கணீக்கி, யார்கொண்ட சடையரவ மல்குலைக்கண் டடற்
கையுழைப பகைய யர்த்து, நேர்கொண்ட வுழைவிழிகண் டரு
குறுமெய்ப் புலிப்பகைநீத் திருப்ப நின்றே, யேர்கொண்ட தனி
த்தில்லை நடம்புரியெம் பெருமானே யிறைஞ்சல் செய்வாம். ஈ

சிவகாமியம்மை.

வன்னிகரம் வளர்வுறநற் பணிபயில வருவார்க்குச் சுவர்க்க
மீந்து, பன்னுதுதன் மதியடியார் பரிபுரங்கொண் டெழிற்கனி
மெல் லிதழி யாரப், பொன்னனுரு மலரவைசேர்ந் திசைகொ
ளரி மறையோதி புரிந்து தாழத், தன்னையிடத் திருத்துபரம்
பொருளைநிக ருமையம்மை சரணிற் றுழ்வாம். ச

கடவுள் வாழ்த்து.

ந.

விநாயகக்கடவுள்.

கற்றைநெடுஞ் சடாமவுலிப பிறையுமொரு தன்கோடுங் கரத்
திற் சேர்த்தி, மற்றைநிறை மதியாககி மறுவிகந்து வல்லபை
தன் வடிவு பூத்த, நெற்றிரிகாத தமையன்றி யழகொழுகு திரு
முகத்தை நிகர்ப்ப நேயம், பெற்றமழ ஊற்றிறைமனச் சேவ
கத்தி னிறுவியிடர்ப் பிறவி தீர்ப்பாம். ௫

சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

நான்குமுகன் நெழுமைந்து முகனீன்ற வாறுமுக நாதன்
றன்னை, வான்குலவு மொருகடவுள் யானையினபா கனைபுண
த்து வடிவு கூடாத, மான்குமுக வேங்கையுரு வெடுகதானை
யசுராகுல மாய்த்துப் பேய்கட், கூனருகி யொடுமளவிப புது
விருநதிட் டானைநம துளத்துன் வைப்பாம். ௬

திருநந்தி தேவர்.

கலிவருந்தும்

பாக்கு லங்கள் பழிச்சுமை நெஞ்சமும்
வாக்கு மங்கை வடிவு நிகர்த்தொளி
தேகமும் வெள்ளிச் சிலம்புட னெமமையுங்
காக்கு நந்தி கழறொழு தேத்துவாம். ௭

காரைக்காலம்மையார்.

கிடந்து கண்களிற் கேட்டு மவனபுக
லடைந்த கைகொ டியிப்பவ னத்தன்வாழ்
வடந்த யங்கு வனததிற் றலையின
னடந்த வம்மை பதமலா நண்ணுவாம். ௮

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாய னார்.

அங்க மான தணங்கினு மேம்படு
மங்கை யாகப் படைதது மகனெனப்

ச

திருக்கூவப்புராணம்.

பங்க யாதனன் வெள்குறப் பார்த்தருள்
பொங்கு ஞானசம் பந்தனைப் போற்றுவாம்.

க

திருநாவுக்கரசநாயனார்.

மருக்கு லாவு மறைவனத் தொன்றிய
திருக்க பாடந் திறந்தசொல் வேந்தனை
யருட்கு லாவு மறிவினை மூடிய
விருட்க பாடந் திறக்கவு மேத்துவாம்.

க0

சுந்தரபூர்த்தீநாயனார்.

கன்று காமங் கழன்றிலர் தம்முரு
வென்று மோர்வரி தென்றிருப் போன்றனை
யன்று தூதுவ னாக வரிவைபாற்
சென்று வாவென்ற தீரனை வாழ்த்துவாம்.

கக

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

ஐன்ப மாணிக்க வாசக னென்னுமோ
மன்பெ ரும்பெய ரியாரும் வழங்குறத்
தன்பெ யர்க்கொடை யோடு தரித்தபே
ரன்பன் றன்னே யகத்து ளிருத்துவாம்.

கஉ

அ வை ய ட க் க ம்.

மேற்படி வேறு.

மூதறி வாளரு மறிவின் மூகரு
மோதுறு நடுநில யோருஞ் சொற்பொருட்
உதுரைப் பதற்கொரு செயலுங் கண்டிலே
ஞதலி னென்கவிக் கழிவின் ருகுமால்.

கங

நூல்வந்தவழி.

க லி நீ லே தீ து னை.

காவி நேர்விழி மங்கைபங் கினனிசைக் காந்த
மேவு மாசனற் குமாரசங் கீதையில் விரித்த
தாவில் காசிகா காண்டமென் கடற்புகழ் தன்னிற்
கூவ நீர்மையுட் கொண்டியான் கூறுவன் றமிழால். கச

கடவுள் வாழ்த்து முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-கச.

முதலாவது

நைமிசா ரணியச்சுருக்கம்.

க லி நீ லே தீ து னை.

சீத வம்புலா மலர்க்கொடி நானிலந் திகழும்
பாத வம்புத லாசிய வளமெலாம் பரின்ற
தாத வம்பணி மழையொலிக் குடைந்திடா தமர்ந்து
மாத வம்புரி வோர்க்கிட நைமிச வனமே. க

பொன்னு லாமலர்க் கற்பகா டவிதிழற் போக
மின்ன லாமென வெறுத்துந் வனத்திடை யின்ப
மன்ன யான்புக வருளென வீசனை மகவா
னுன்னி வேண்டுவ னெனிலதன் சிறப்பெவ ருரைப்போர் ௨

வந்த தேயுண வாகிமற் றாணுண மறுத்துச்
சந்த யோகிகள் போன்றுபோ கிகளுறத் தமது
புநதி போம்விரி வொடுக்கியே பொறிப்பண மடக்கு
முந்து போகிகள் போன்றியோ கிகளுறு முதிர்கான். க

௬

திருக்கூவப்புராணம்.

எலியும் பாம்புமங் கதமுமஞ் ஞாபுமின மயிலு
நலியுங் கோம்பியு மொருத்தலு மடங்கலு நலியும்
புலியுந் தாம்பெறு பகையொரீஇப் புணருமவ் வனத்தின்
மெலியும் பாவமு மறமுமே பகையன்றி விரவா.

சு

ஆதி மாலயன் மனத்தெழு மகந்தையை யடங்க
மீது லாமழன் மயநெடுந் தம்பமிக் குயர்ந்த
சோதி மாமர முகிலதிந் குழ்தரு தூமந்
தீதி லாவகி மணிசித நியபொறிச் சிவனும.

ரு

கரண நான்கையுங் கடந்தமுக் கட்பெருங் கடவுள்
சரண வாரிசம் பற்றென வடைந்ததா பதர்க்குத்
தருண வேள்வியிற் பகைஞர்சா தித்திடப படாத
வரண மாயது நலந்தரு நைமிசா ரணியும்.

சு

பேர சோகமே யெனக்கொடு பிண்டுவின் மதவேள்
வீர வாளியாய் மலர்ந்துதுண் பங்கனே வினேத்த
கோர பாவமற் றபபெயர் மெய்பெறக் குளிர்த்து
வார மாதவர் சோகநீத் திடமலர் வழங்கும்.

எ

அருந்த வம்பபின் றைம்புலக் குறும்பினை யடர்த்துத்
திருந்து நன்முனி வரர்வுனத் தெருநனித் திகிரி
மரந்த யங்குவெண் குடைநிகர் மதிதரு தும்பர்
பொருந்து கின்றுழிக் காம்பெனும் பெயரினைப் புதுக்கும்.

அ

கலீவிருத்தம்.

நெட்டிலை கொண்டு நிமிர்ந்தெழு தாழை
கிட்டி யிணைந்துறு கின்றன தோகைப்
புட்டனை யொக்கு மிசைக்கதிந் போது
நட்டிவர் செவ்வயி னம்பியை யொக்கும்.

க

எரிபுரை கின்ற விளத்தளிர் மாவீ
 னருகுற நீனித மார்தரு புன்னை
 மருவுதல் செஞ்சடை வள்ளன் மருங்கு
 தருமம் வளர்ப்பவ டங்குத லொக்கும்.

க௦

ஒன்றிநெடு டொன்றிழை யொண்கழை தம்மில்
 வன்றழல் வந்து வளர்த்தெழு மீது
 சென்றமர் மக்தி திடுக்கிட விண்ணின்
 மன்ற நெடுந்தரு வின்மிசை வரவும்.

க௧

பாசிலை கொண்டியர் பாதவ மென்பூ
 மாசறு மையர் மருங்கி னுருத்தல்
 கேசவ னன்பு கிடைத்தவர் மீது
 வீசறு மொய்யம்மலர் மாரியின் மேவும்.

க௨

அறுதீர்க் கழிநெடிகடி யாசிரிய விருத்தம்.

இத்தகை நலம்பெற் றுள்ள லெழிறரு லுனத்தின் மேய
 மெய்த்தவர் புலன்க ளோந்தும் விரவுறு மனமு மீட்டி
 முத்தலை யெஃக மேந்து முதற்பெருங் கடவு டன்பா
 லுய்த்தவ ருலக வாழ்வை யொருபொரு ளாகக் கொள்ளார். க௩

உலகினர் செல்வ நந்த லுரைப்பொரு ளிரண்டுங் கோட
 லிலகுவிண் மதியங் காட்ட வென்றுமோர் தகைத்தாய்ச் சேறல்
 லிலகுதஞ் செல்வ மெங்கள் விழுப்பொரு ளாய வண்ண
 லலகில்செஞ் சோதிப் பின்ன லணிமதி யுணர்த்த வாழ்வார். க௪

அன்புகொண் டருஞ்சி வத்தோ டயர்ந்தனு பவித்தி ருக்கு
 மின்பமு முத்தி யன்றென் றிகந்துறந் துடைய மேலோர்
 துன்பமிக் கெய்தி மின்னிற் றொலந்தபோஞ் சிற்றின் பத்திற்
 றன்பரி வறத்து றத்தல் சாற்றவேண் டெவது முண்டோ. க௫

சேயரி நெடுங்கட் செவ்வாய்ச் சிறு நுதற் கரிய கூந்தல்
வெயமர் வலயப் பொற்றோள் வெற்புறழ் குவவுக் கொங்கை
யாரிழை மகளிர் நேயத் தணையினு மவரை யீன்ற
தாயெனக் கருது நீரார் தபனிய மோட்டிற் காண்பார். கக

பற்றிக விலாத ஞானப் பண்பினர் நடடார்ப் பேண
மற்றவர்ச் செறுக்க வன்னில் வல்லமெய்த் தவத்தின் மேலோர்
முற்றறு மின்ப துன்ப முன்புள தொடர்பு டற்கென்
றற்றமின் மகிழ்ச்சி வாட்ட மகன்றநற் றுணிவின் மிக்கார். கஎ
கண்டிகைக் கலனு நீற்றுக் களபமும் பொலிந்த யாக்கை
மண்டிதர் சடிலக் கற்றை மவுலியர் நிறைந்த தெண்ணீர்க்
குண்டிகை தண்டு தாங்கு கையினர் குன்ற வில்லி
புண்டி கத்தாட் கன்பு பொருந்திய மனத்கர் மாதோ. கஅ

கண்புன லுளிப்ப நெஞ்சங் கரைந்துக மயிர்பொ டிப்பத்
தண்புன றரிதத வேணித் தம்பிரான் பூசை செய்வார்
பண்பயின் மறைக ணுன்கின் பயத்தவா மஞ்செ முத்து
நண்புடன் பகரு கின்ற நாவர்முக் குற்றந் தீர்த்தார். கக

வேதன்மா றமையு மன்னார் வியன்பதந் தமையுங் கொள்ளா
ராதிசா யகனெம் மீச னருளினு லவர்தஞ் செய்கை
யாதுமோர் ஸ்ரணந் தன்னை யிடற்றிட நிறுவ வல்லா
ரோதுறு துதிநிற் தைக்க ணுவகையும் வெறுப்பு மில்லார். ௨௦
ஆதர வின்சொற் றாய்மை யருணெறி யொழுக்க மெய்ம்மை
மேதக வுடையர் தீமை விரகம்பொய் யாசை கோபங்
காதர விலர்வே தார்த்தக் கருத்துணர் பெரியர் செம்பொற்
பூதர வில்லி தானம் புதுந் திறைஞ் சுதற்கு நேயர். ௨௧

எழுகீர்க் கழிநெடிலடி யாரிய விருந்தம்.

இப்பெரு முனிவர் தம்முண்முன் பொருநா ளிருந்தவச் காசி
பன் வசிட்டன், றுப்புறழ் சடிலக் கௌதமன் பாரத் துவசன்

கண் ணுவன் சவு னகனே, மெய்ப்புலத் தியனற் சனகளு ரதன்
வான் மீகன் சா தாதப னாதி, யொப்பில ரரோகர் குராமியவ்
வனத்தி னொருபுடை வந்துவீற் றிருந்தார். ௨௨

இருந்தவர் சனன சாகாங் கடத்தற் கினையறும் பரசிவ கதி
யிற், பொருந்தினார் கன்றி யரிதெனத தமது புரங்கொண்
டனாவரு மதுதான், வருந்திற் முயல்வ தெந்நெரி யென் னா
மற்றதை யாய்தன ருசாவ, வருந்தி கொழுநன் முதுபுகுறை
வதனா லழகன்கேண் மின்கொண் றறைவான். ௨௩

தவப்பொருமை.

கலிவிருந்தும்.

எவ்வகைப் பொருள்களு மீய வல்லது
செவ்விய தவமதே தெரியின் வேறிலை
யிவ்வுல கினிலஃ தியற்று கின்றதே
யுய்வுட லெடுத்தபே நுறுதி யென்பவே. ௨௪

தவத்தினி லமர்புரி சமனை வெல்லலீந்
தவத்தினி லெழுகட றமையு முண்ணலாந்
தவத்தினில யடவரை களைந்து தாங்கலாந்
தவத்தினி லனலமுந் தரிக்க லாகுமே. ௨௫

நன்றிகொ டவத்திலம் பூத நல்கவுந்
துன்றிய வுயிர்த்தொகை தோற்று விப்பவு
மன்றிய வுலகுயி ரடவு நண்ணினர்க்
கொன்றநுள் புரியவு மொருங்கி னெய்துமால். ௨௬

அண்டமும் பொருள்களு மடங்கு பேருருக்
கொண்டிட வணுவெனக் குறுக வாழ்புனல்
விண்டலன் மிசைச்செல லிரிவி லாதுற
வொண்டவ மன்றியா துதவ வல்லதே. ௨௭

பொன்றணி மார்பகப் புனித ஞாதியை
நின்றழி தவத்தினு னினைந்த னைத்திட
லன்றியு மவர்க்கரி தாய வெள்ளியங்
குன்றிறை சாணமும் குறுக வாகுமால்.

உஅ

ஆதலி னொப்புயர் வகன்று தன்னைநேர்
மாதவ மேசெயும் வழக்க மாமென
வோதினன் வசிட்டனங் குணர்த்த நின்றசா
தாதப னினையன சாற்றன் மேயினான்.

உக

தருமம்.

தருமநீலகீதுறை.

தரும மேயினை யில்பொரு டரையிடைத் தகைசா
லொருமை யின்பினை யுதவிவிண் ணுலகினு முடன்போ
யருமை யின்பமுய்த் தந்தகற் செறுமெனி லறமே
யிருமை யுந்துணை யாகுவ தன்றிமற் றில்லை.

கடு

புகழுங் கல்வியுஞ் செல்வமும் வீரமும் பொலிவு
மங்முங் கோலமு மொழுக்கமும் விழுப்பமும் வழங்கி
யிகழும் பாவமும் பழியுநீத் தரனுமை யிடத்திற்
றிகழும் பூதஞ யவரருள் செய்யவுஞ் செய்யும்.

கக

வற்றின் மேல்வரு மெந்தைதன் னெழிலுரு வறமா
மாற்றி வன்னதே யாற்றுக வென்றவ னறைய
நீற்றின் மேனியிற் கண்டிகை மாலக ணிரம்ப
வீற்றி ருந்திடுங் கவுதம னினையன விளம்பும்.

கஉ

தானம்.

மனைக டோறுமுற் றிரத்திடு கபாலியுண் மகிழ
வனக மால்விடை யூர்த்துவந் தெளிதினி வருளக்

கனைக ருங்கட லுலகினிற் செய்வது கருதின்
வினைக டுர்ந்திடு தானமே யன்றிவே றுனதோ.

நந

அரிய வாகிய கலைகன்யா வையும்பயி லறிஞர்
பெரிய மாதவ ருயர்தரு குலத்திடைப் பிறந்தோ
ருரிய தானியைப் புகழ்ந்தன ருறுவரவ் வனவோ
தரிய லார்களு முறவுசெய் தவன்புடை சார்வார்.

நச

குழும் வான்முகி லெணப்பயன் றூக்குரு தளிப்போன்
பாழி மாபுகழ்ப் படலைபோய்ப் பரந்திடு மூலகி
ரேழு மாமயன் மான்முத விமையவர் தமிற்றும்
வாழு மேம்பத மனையென வாக்குற மலைவார்.

நடு

இகத்தி னன்காடைப் பெருமையையறிந் துனோ ரில்லென்
றகத்தி னுமமு முரைசெயா ரவாரி தாகத்
தொகுத்த வோர்பொரு ணல்குவ ரென்பதென் றுணிந்து
மிகுத்த வாவிபுங் கொடுப்பரால் வேண்டுமுன் விரும்பி.

நக

புவியி லின்கொடை யில்லவன் ரேற்றத்தின் பொலிவு
கவிர்ம லர்ந்திடற் கொப்பெனக் கழுறுவ ரதஞ்
லவிர்பெ ரும்புகழ்க் கொடையதே யதிகமென் றறைந்தான்
சவித ரஞ்சடைக் கௌதமன் காசிபன் சாற்றும்.

நள

வ ர ய் ல ம ,

உவமந் தீர்ந்திடு வாய்மையொன் றேயுறி னுலகிற்
றவுழந் தானமு மொருக்குறச் செய்தலிற் றலையாய்ப்
பவம கன்றுநான் மறைமுடி வாகிய பரம
சிவன ரும்பதம பெறும்படி யுயர்த்திடுந் தெரியின்.

நஅ

இரவி வாண்மதி யுதித்தொடுங் குதலொலி யியங்கல்
பரவை தானிக வாதுறல் பயோதரம் பொழிதல்

கருவி ஹரிவந் தமர்தல்பின் றேற்றதல் காயத்
தருவ மாமுயிர் நிற்குதல் வாய்மையி னன்றே.

நக

மன்ன னாசியிவ் வுலகெலாம் புரந்திட வரினு
மின்ன றுழைந் துடலம்விட் டிறந்திட வரினும்
பன்னும் வாய்மையிற் பிறழ்ந்திடா தொழிகவிப பவம்போய்
மின்னு லாஞ்சடை யெம்பிரான் பதம்புக வேண்டின்.

சு௦

என்று காசிப முனிவரன் வாய்மையி னியல்பை
யொன்ற டெவ்விரித் தருந்தவர் தங்கனோ டிரைப்ப
வன்று சார்ந்துறும் பரத்துவசபபெய ரறிஞன்
குன்று போலுயர் குணத்தினீர் கேண்மெனக் கூறும்.

சக

யாகம்.

விண்ணு ளோர்தமக் கவியுண மகிழ்தர விளைத்து
மண்ணி னொருயிர்க் கெழிலிகொண் டெணவினை வழங்கி
யெண்ணி லெவ்வுல கிற்குமின் பீந்துந் றானம்
புண்ணி யந்தவம் வளர்த்தலான் யாகமே பொருளாம்.

சஉ

கலிவிருத்தம்.

இரதி கொண்க னெழிலுரு வட்டவன்
பெரிது முண்மகிழ் பெற்றிடச் செய்வது
சுருதி சொன்மக மென்றவன் சொற்றிடக்
கருதி மற்றொன்று கண்ணுவன் கூறுவான்.

சங

மக்கட்பேறு.

இல்லொ முக்க மியைந்து பிதிர்க்கட
றெல்லும் வண்ண முஞ்ற்றி மரபுனோர்
செல்லும் வெந்நிர யத்துயர் சிந்துவான்
வல்ல மக்கட் பெற்றுகிணை மற்றிலை.

சச

மெத்து கின்ற விழுமிய சீர்சதியோ
டெய்தத லின்றி யிருமையின் புந்தரும்
புத்தி ரற்பெறும் புண்ணிய வாழ்க்கைதா
னதத வத்தினு மாற்றச சிறந்ததே.

சரு

என்று நன்மகப பேற்றை யினிதெனக்
கன்று நற்றவக் கண்ணுவன் சொற்றிடக்
கொன்றை யஞ்சடைக கூத்தனைப் போற்றியே
மொன்று மெய்த்துரு வாச னுரைசெய்வான்.

சக

துறவு.

உறவு தந்தைதா யொண்டொடி மாதரார்
சிறுவர் வண்புவி செல்வம் பெரும்புகழ்
பிறவி லுட்படு மாசை பிரிந்தமெய்த்
துறவி னல்லது துன்ப மகலுமோ.

சஎ

மேம்படி வேறு.

ஈட்டுறுங் காலையி னேமஞ் செய்வுழிக்
கூட்டலிற் றுயரினைக் குறுகுஞ் சுற்றமும்
வாட்டிடும் பகைஞராம் வகைசெய் வித்தலின்
வேட்டிடும் வெறுக்கையை வெறுக்கை யின்பமே.

சஅ

கொடுங்கனன் மதுவிடங் குறுகி னுண்டிடிற்
சுடுங்கருத் தழித்திடுந் தொலைவு செய்யுமாற்
கடுந்துயர்க் காமமோ கருதி னன்னசெய்
திடுமபினுந் தொடர்ந்துவெந் நிரயத் திட்டிடும்.

சக

ஆதலிற் பெண்மயக் காதிரீங்கியே
தீதறத் துறந்திடு மரிய செய்கையே
யேதகக் கதியினில் விடுமென் றோதினான்
மாதவத் துயர்துரு வாச மாமுணி.

ரு

இனையன வீற்றுவீற் றியம்பி மாதவர்
வினையறு நன்னெறி தெரியும் லேவலையி
னனையவர் தவமுரு வாகி நண்ணல்போற்
றுனியிற வாயிடைச் சூதன் றேன்றினான்.

ஞக

சூதமுனிவர் வருதல்.

கண்டிகை வடமுரங் கவின நீற்றொளிர்
புண்டா நுதன்மிசைப் பொலிய வங்கைகிற
றண்டொடு கமண்டலந் தாங்கி வந்திட
வண்டவர் சூதனல் வரவு கண்டனர்.

ஞஉ

பொருக்கென வெதிர்கொடு போற்றிக் கொண்டிசென்
றுருக்கிள ராதன முதவி யையன்
யிருக்கென வாயிடை யிருத்தி மாதவ
ரருக்கிய முதலன வளித்துக் கூறுவார்.

ஞங

சூதரைக்கேட்டல்.

துய்யமெய்க் கதிபெறுஞ் சூழ்ச்சி யாய்ந்தியா
மையமுற் றிருந்துழி யடிசில் வேட்கையான்
மையலுற் றழுங்குவோர் மாட்டு மூரல்கொண்
டொய்யெனத் தரவரு பவரி னுற்றனை.

ஞச

தொல்லையம் புராணதூற் றொருதி யாவையும்
வல்லநன் முனிவரின் வரவி னுய்த்தன
நல்லவர் தாம்பெறு நலத்த கல்வியுஞ்
செல்வமும் யாவருஞ் சிறப்பிற் பெற்றவாம்.

ஞரு

வாதரா யணமுனி வரனை யொத்தமெய்ப்
போதநா யகவருட் பொழியுஞ் செம்முகச்
சூதமா தவவினைத் தொடர்பு போய்ச்சிவன்
பாததா மரைபெறும் பரிசு கூறென்றார்.

ஞக

சூதர் விடையளித்தல்.

அறுசீர்க் கழிநெடி லடி யாசிரிய விருந்தம்.

என்றஹு முவகை நெஞ்சத் தெழுந்திடச் சூத னீர்வே
நென்றொரு பொருளு முன்னு துலப்புற முத்தி யெய்தக்
கன்றிலீ ரதன லும்பாற் கண்ணுத லருள்ப திந்த
தின்னுமை யடைந்தி யானு முயந்தன னென்று சொல்வான்.

அரியதாம் விச்சை மூவா றவைமறை நான்கா றங்கங்
கருமனா னர்கள் சொன்னான் மிருதிகாந் தருவம் வின்னூல்
பரதம்வா கடம்பு ராணம் பகருநன் னியாய மென்ன
விரிதரு மிவற் றட் சீர்சால் புராணமே மேல தாகும். ௩௮

பன்னுமப் புராண மீரொன் பானெனும் பாகு பாட்டான்
முன்னுறு தலைமைக் கேற்ப முக்கணெம் பிராற்கீ ரைந்து
சென்னிகர்ப் பவற்கு நான்கு திசைமுகற் கிரண்டு செங்கேழ்
துன்னுறு கனவி யென்பேர்ச் சுடர்களுக் கொவ்வொன்றுமே.

அனையவற் றதிக மெந்தை யமலமாக் கதையீ ரைந்து
நனிசிறப் பவற்றுட் காந்த மதனினு ணலத்த தம்மா
தனிவரு சனற்கு மார சங்கிதை யதனுட் சால
வினியது காளி காண்ட மென்பர்மு தறிவின் மேலோர். ௪௦

அன்னதில் வியாத நெங்கோ னருளிஞற் றமியேன் கேட்பத்
தன்னிக ரிலாத முத்தி சார்ந்திடற் கேது தன்னை
முன்னமங் குரைத்தா னன்னுன் மொழிந்தவா றுமக்கி யானும்
பன்னுவ னுடம்பெ டெத்த பயன்பெறு முனிவர் கேண்மின். ௪௧

இச்சிறைப் பவங்க ணீங்கி யினையிலா முத்தி யெய்தன்
மெய்ச்சிவ ஞானத் தன்றி வேறுள கருமத் தாகா
தச்சிவ ஞானம் பெற்றோ ரயனது கற்ப வீற்றிற்
சச்சிதா னந்த முத்தி சாங்குவ ரென்ப மாதோ. ௪௨

பிறைமுடிச் சிற்ற முக்கட் பிரான்றிருத் தலங்க டம்மி
 லறமுடிப் பவர்த்து ரந்தோ ரறிந்துமஞ் ஞான பாவத்
 துறைமுடிச் கிற்போ ரேனுந் துரிசெலா மெளிதி னீற்று
 மறைமுடிச் கரிப ஞான மன்னிமெய்க் கதியிற் சேர்வார். ௬௩

வலியுக் கலமெய்த் ஞான மருவிட வேண்டிற் சார்ந்த
 புலியுக் கத்தாள் போற்றப் பொதுடம் புரிவோன் றுணங்
 கலியுக் கதனிற் சாலக் கசிந்துற வேண்டும் பாம்பி
 னெலியுக் கணமி சப்பே ரிருந்தவ வனத்தீ ரென்றான். ௬௪

சூதமா முனிவ னின்ன சொற்றிட வுலகை பூத்துத்
 தீதிலா முனிவ முத்தி சிவனிட மளிக்கு மென்றாய்
 வாதரா யணன்ம லர்த்தாண் மருவுமா ஞக்கர் தம்மு [வார்.
 னோ தியா லுயர்ந்தோய் சொல்வ தொன்றுள தென்று சொல்

தண்ணிலா மலர்ந்த வேணித் தாணுவு முமையுந் தங்கள்
 கண்ணுலா மக்க னோடுங் கயிலேபோ விருப்ப தாகி
 யெண்ணிலா வமரர் வேள்வி யிறையயன் முராரி யென்று
 முண்ணிலா வுலகை யோடு முவர்த்தொழு தமர்வ தாகி. ௬௫

அளப்பரு மனந்த கோடி யமலமெய்த் தலங்க டோறுங்
 கொளப்படு பயன்கண் முற்று மெளிதினிற் கொடுப்ப தேயாய்த்
 தளப்பது மத்து மேலோ னந்தினு நந்தா தாகி
 யுளப்படு போக முத்தி யொருங்குற வுதவுஞ் சீர்த்தாய். ௬௬

கங்கையா திகளின் மிக்க காமரு புனித சீர்த்தத்
 தங்குவ தாகி யுன்னிற் சாற்றிடிவ் வினவிற் செங்கேழ்ப்
 பங்கயன் மாயோ னெம்மான் பத்தர வல்ல தாக்
 யிங்கொரு தலத்தை யைய வியம்புதி யெங்கட் சென்றார். ௬௭

என்றவ ருரைத்த லோடு மெழுந்தபே ருவகை பொங்கக்
 குன்றவிற் கோலத் தெம்மான் கூவரங் கருதி யுள்ளங்

கன்றுளு மன்னை நெஞ்சிற் கரைந்துக மயிர் பொடிப்ப
மென்றுளி விழிய ரும்ப விதிவிதிர் த் தினை ய சொல்வான். கூக
அருந்தவ முனிக ணீவி ரைந்தன முழுதும் பெற்ற
பெருந்தல முளதொன் றம்ம வதனது பெருமை தன்னைப்
பரந்திடு முகங்கள் கோடி பஹில யரவப் புத்தே
ளிருந்துரைப் பினும டங்கா தியான்சிறி தறிந்த சொல்கேன்.

நைமிசாரணியச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ - திருவிருத்தம்-அக.

இரண்டாவது

திருத்தலச்சருக்கம்.

—:0:—

நாட்டுச்சிறப்பு.

கலிவிருத்தம்.

பண்டுள முத்தளை பறிய மெய்க்கதி
கண்டிட வனைவருங் கனக மேருகோ
தண்டமண் டிதருறு தலத்தைச் சூழ்தரு
தொண்டைநன் னுட்டணி தொகுத்துக் கூறுவாம்.

மழை வளம்.

கலிநிலை துறை.

வாய்த்த கார்புனற் சாடியின் வெண்படாம். வயங்கத்
தோய்த்து வான்மகள் கருமைகூர் புகில்தா விரித்துப்

போர்த்த தாமன மிளிர்தரு தவளவண் புயல்க
னைத்த வாரிதி மாடிந்துகார் நிறமோடு பரந்த. ௨

விண்ணு லாவிய புழைக்கைபோன் முகிலின மேவிக்
கண்ணு லாவிய சூல்வளை ரித்திலங் கரையிற்
றண்ணு லாவிய வலையெறி சலதிநீர் முகந்து
மண்ணு லாவிய மதகரி போன்மென வந்த. ௩

கலிவிருத்தம்.

சிந்து ரந்திருத் தென்கயி லாயம்வா
முடிதை தன்முடிக் கீர்ப்புன லாட்டல்போ
நைதி யம்பெரு நாகச் சிகரிமேல்
வந்து நின்று பழைமுகில் பெய்தவே. ௪

கோடு கொண்டியர் சூன்றினு நின்றுநீர்
மாடு துன்று மணியொ டிழிந்திட
லாடு மங்கத மண்ணன் முடியைவிட்
டோடு கின்ற வியல்பினை யொத்ததே. ௫

கடிய மன்னர் கவர்ந்துகொண் டேகியே
விடினவி ரைந்துதம் வீழ்நகர் செல்பவர்
படிய தென்னப் பயோதரம் பெய்புன
னெடிய மைக்கட னேடி நடந்ததே. ௬

பாலாற்றின் வளம்.

காரடைந்துகா ராவி நமுதினைச்
சீரடைந்த சிலம்பிற் பொழிதலு
மேரடைந்தபா லாறென் றொருபெரும்
பேரடைந்து புவிபிற் பெயர்ந்ததே. ௭

மெலியர் மேவம்மியுநிறை நீக்குபு
மெலியர் வந்ததே டேகுதன் மானவே

யொலிகொ ணீத்தமொண் கோடுடைத் தொல்லைந்
பொலியும் வாவிநன் னீர்கொடு போருமால்.

அ

வான மேய வலிகெழு கோளரா
வான வீரங்கதி ரென்னவங் காந்திடக்
கான மோடிக் கடுத்திரை யாலெடுத்த
தேன மாமருப் பெற்றுமந் நீத்தமே.

க

சலயி ரும்புனற் றெண்டைநன் னாட்டினி
னிலவ ளங்க ணிரபபுவ தன்றியும்
புலனி லங்கு புதுமணி யாதிய
மலைவ ளங்களுந் தந்திட வந்ததே.

க0

குங்கு மங்கலந் தோர்புறங் கூர்ஞ்சுனை
தங்கி நின்றுந் தாதனைத் தோர்புறம்
பொங்கு தண்புனல் போதுவ தொண்மலை
மங்கை பாதி மணந்தவர்ப் போன்றதே.

கக

வில்லி ருந்திரை வின்னாண் குறுக்கிடு
வல்லி யொண்குனை செவ்விதின் வந்ததா
ளல்லி நன்முகை யாக்கொடு வேலையோ
டொல்லுட் வெஞ்சமர்க் குற்றிடல் போன்றதே.

க2,

பெண்ணை சாய்த்துப் பெருகிக்கா வேரியி
னண்ணி யோதிம நன்குற வைகைசேர்ந்
தெண்ணு கம்பை யியைந்து மணித்திரண்
மண்ணி யேகும் வளங்கெழு பாலியே.

க௩

அறுதீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

சிலம்படி மருவிச் சந்தத் திலகமுன் னென்றி யிட்டப் [ர
பொலங்கொடி யிடைசூழ் காஞ்சி பொருந்திமென் னகின்மே லா

மிலங்குற வளைகள் கைசேர்ந் திரத்தினப் பணிதாங் காவுற்
பலம்பயி லளக மோடும் பாலியா மடந்தை போந்தாள். கச

சேட்டிள வாளை தாக்கத் தெங்கிள நீர்மார்த் தாண்டன்
பூட்டுவெம் பரித்தேர் காறும் விசையினிற் போதத் தெண்ணீர்
வேட்டவ ணிருந்த பாகன் விரைவினிற் பற்றி யுண்ணு
மூட்டுமூ டெங்குற் றுலு மனைவர்க்கு மூட்டி டாதோ. கடு

துருக்கமு நறிய சந்துஞ் சுடர்கெழு மணிபு முத்து
மருக்கிளா மலருந் தாங்கி மதமுமிழ் கரிமேற் கொண்டு
பெருக்கமுற் றனவின் மாக்கள் பரவப்பே ரியாற்று வேந்து டல்.
பொருக்கெனக் கடலோர் காத மெதிர்புகுந் தழைப்பப் போமா

நண்ணிய புறத்து மாசோ டாடிய நரர்க்கு மற்றை
யுண்ணிகழ் மனத்த முக்கு மொருங்குடன் றீரும் வண்ண
மண்ணுபு மறிதது நண்ணு வகைபுரிந் தமல நல்கும்
புண்ணிய தீர்த்தம் பாலி யல்லது புவியின் யாதோ. கள

தன்னையா தரவிற் கண்டோர் தங்கட்கா தனமாய் நல்கப்
பொன்னிதழ்க் கமலப் போதும் பொருந்தியா நிரக் டாங்க
வந்லை யளிப்பச் சங்கு மடுத்தவந் துட்கொண் டோர்கள்
பன்னக மணிதற் றீயப் பரித்தொழு குறுமந் நீத்தம். கஅ

பொய்கைபுங் கிடங்குங் காவும் புகுந் துலாம் பாலி நீத்தஞ்
செய்களின் மள்ள ரார்ப்பச் சிரமொரா யிரம்பெற் றீசன்
வைகுமொண் கயிலை நண்ணி வலம்புரி முழக்குங் கம்பன்
கைகளி னிமிரும் பாங்கர்க் கால்களி னிவந்து செல்லும். கக

உழுதொழில் முதலியன.

தேஞ்சிலம் பெழுந்த பாலித் தெண்புனல் பரவ மள்ளர்
தாஞ்சிலம் பியமோ டார்த்துத் தலைத்தலைக் குழமிச் செய்க்க

ஞஞ்சிலம் பகடு பூட்டி நல்லெழின் மாதர் தங்காற்
பூஞ்சிலம் பெனச்சால் கீறிப் புடைபாச் துழுவா ரன்றே. ௨௦

அந்தக னிவரு முர்தி யன்னவெம் பகட்டேர் பூட்டி
யுந்தியங் குரப்பி மன்ன ருழும்பணை யெகினஞ் சங்கைத்
தந்திடு மண்ட மென்னச் சடக்கென வெடுத்து வான்போய்
நந்தென விடுப்ப லீழ்வ களிர்மதி தவறிற் றெக்கும். ௨௧

சரும்பின மிரியல் போகத் தொத்திதழ்க் கமலச் செப்பு
ணிரம்புகட் கைம்மடுத்து நிறையவுண் டெழுந்து மள்ளர்
வரும்புன தேங்கி யான்ற வயலுழு தனைந்த சேறு
பாம்படித் திழுது செய்து பறித்தநா றெங்கு கட்டார். ௨௨

களைகட்டல்.

களைகளை விப்ப மள்ளர் கருதித்தம் மாதர்ப் பாரா
விளையமிர் தன்னீர் துங்கள் விழியிதழ் வதன மோடு
முளரியொண் குமுத நீல முரணிகிற் கின்ற வென்ன
வளைகலித் திடவே ரோடு மற்றவை களை தவ் செய்வார். ௨௩

கலிவிநீர்த்தம்.

முற்றிடு களிர்மதி முகத்து முத்திய
ருற்றிட வயலினெம் முறையிற் கண்களான்
மற்றெனம யிகலிஞோர் வருத வென்னென
வெற்றிடு மறித்திட வெழுந்த சேல்களே. ௨௪

முண்டக நறைமலர் மொய்த்த பாங்கரி
லொண்டொடி மார்திரு வருவ மெண்ணில
கொண்டவை தொறுமரீஇக் குதித்து நின்றென
மண்டுறு பெரும்புனல் வயற்க ணிற்பராவ். ௨௫

பயிரின் விளைவு.

அலைபுனற் றண்பனை யகத்துச் செந்நெலோ
ர்லைபுடை வளைவுற வீரம்ப சுங்கதிர்
ந்லைபெற வெழுந்துமே னிமிர்ந்து தோன்றுவ
கொலைமத கரியினங் குசங்கள் போன்றவே. ௨௪

உண்ணிய வந்துறு நாரை யோடமே
னண்ணிய வாளைபாய் நலத்த பண்ணையிற்
பண்ணிய பயிர்பெரும் பாவி நாட்டுளொர்
புண்ணியத் தெரிவுற விளைந்த பொற்பினால். ௨௭

நெல்லரிதல் முநலியன.

மேனிமர் பைஞ்சுருள் விரித்த சாலிகள்
பானிறை தருங்கதிர் பழுத்த கண்ணிறீஇக்
கூனிரும் பினைக்கரங் கொண்ட ரிந்தபு ரா
வானக றிஞ்சுபோர் வகுப்பர் மள்ளர்கள். ௨௮

ஏர்க்கதிர் வாள்கொடே யீர்வர் வீக்கிமெய்
வேர்க்கவங் கெடுத்தராய் வீழ்த்தி யெற்றுவர்
சூர்க்கரும் பகட்டினுற் றவைப்பித் தார்ப்பராற்
போர்க்களம் புகுந்துபோர் புரிநன் மள்ளரே. ௨௯

வேறுறும் பலாலநீத் துலவை மேவுழி
மாறரும் பதடிகண் மாற்றி நெற்குவா
லாறினென் றரையருக் களித்து மற்றவைங்
கூறுநல் வறங்களிற் குலவச் செய்வரால். ௩௦

தடாகங்கள்.

அறுசீரீக் கழிநெடிலடி யாசிரிய விநித்தம்.

பிரிந்தமட வாரளகங் குழைக்காது விழியதாம் பிறங்கு மூரல்,
பொருந்துகன முலைபாணி யுந்திமுழந் தாள்களைக்கால் புறந்

தான் வாவி, பார்திடுசை வலவ்வள்ளை கயலாம்பற் றாளமணி
புணிலங் கண்ணி, விரிந்தமரை சுழியலவன் வரால்:கமட மிகோ
ஞருளம் விரும்பக் காட்டும். ௩௧

வானமெழு நிறைமதியந் தண்டகநாட் டரிவையர்தம் வுதனம்
போலா, ஊனமுட னலமரவிப் பதுமமா மலர்மலர்ந்தே யொப்ப
விங்ஙன், றுனமர்வ தென்னுக்கென் றழுக்காறு மனத்தடையத்
தடத்த வாவித், தேனவிழு மிதழ்க்கமலச் செழும்போதின் றன
தழைகச் சிதைக்கு மன்றே. ௩௨

கலிவிருந்தம்.

தண்ணம் பாசடை ஆன்னுபு சார்ந்துள
கண்ண கன்புனற் காமநு பைந்தடம்
வண்ண வொண்குழு தங்கண் மலர்ந்தன
விண்ணின் வந்தெழு மின்றிரள் போன்றவே. ௩௩

வாடு கின்ற மருங்குல் வருத்துபுண்
மூடு கின்ற முகிண்முலை மாதாரர்
பாடு கின்ற ஓரிமிறு பார்தெழு
வாடு கின்றன வம்புய வாவிவே. ௩௪

நீ ரா ட ல்.

கலிநிலைந்துறை.

வாவி யம்புனல் குடையுமெல் வியர்மதர் மழைக்கண்
காவி யென்றிதழ் குமுதமென் றுனனங் கமலப்
பூவ தென்றிருட் குழலின மென்றுபல் பொறிவண்
டாவல் கொண்டுவந் தனைதாப் பொருக்கென வாழ்வார். ௩௫

கோட்டி ரும்புனற் றடத்தினின் மூழ்கியே குடங்கை
காட்டி நின்றிரிந் தோடிய வோதிமங் காணு

வேட்டி லங்கிய கமலமென் றதனிடை யிவரப்
பேட்டி னங்கணெஞ் சழுங்குற வனிதையர் பிடிப்பார். ௩௯

குடைந்து வாவிநீர் படியுமோர் குளிர்மதி முகத்தி
யடைந்து தாமரை முகத்தியை யலைக்குமொண் மயிலா
மடந்தை யோரர வல்குலைப் பிடிக்கும்வா ரணம்போ
னடந்த கோதையை மடங்கலா மருங்குலா ணலியும். ௪௦

நகரச்சிறப்பு.

இன்ன வாகிய வளங்கெழு தொண்டைநா டேமந்
தன்னி லாமொளிர் மதாணியா மற்றுள தலங்கண்
மன்ன ஞாங்கரிற் சூழ்தர வழுத்திய மணியாக்
கொன்னு லாநடு நாயக மாயது கூவம். ௪௧

வம்பு மாமத யானைக ளிரண்டொரு வயிரக்
கம்ப மேவுறக் கட்டுமை யறங்களைக் காட்டுஞ்
செம்பொன் மாமதிற் காஞ்சிதென் றிக்கினிற் றிகழ
விம்பர் மேயது தண்கிணை யிலாதவக் கூவம். ௪௨

கோபுரம் முதலியன.

தேங்கு சோதிமா நவமணி பொன்கொடு செய்த
வோங்கு கோபுர மாடமா ளிகையொளிர் வேரம்
பாங்கு சூழ்மதின் மண்டபந் தெற்றிகள் பலவு
மீங்கு வாழ்தரு மிந்திர னகரென விலங்கும். ௪௩

செய்குன்று முதலியன.

சோதி பெற்றவொன் பானெனும் மணிகளுந் துவன்றி
மேத கப்பெருஞ் செய்குன்று பற்பல விளங்கல்
பாத லத்தரா விறைசிரம் பரித்தபன் மகுடம்
பூத லத்துமேற் புறப்படத் தோன்றுவ போலும். ௪௪

திங்கள் வாணுத லரினவயர் நடுநிலை செறியத்
துங்க மாகிய மரகதச் சிகரிக டோன்றல்
பங்க யாதனப் பொறிபல மார்பகம் பயில
மங்குல் வான்முக டளவுநீண் முராரிகண் மாணும்.

சஉ

தெண்ணி லாவொளிர் மேனிலச் சேக்கையின் மாதர்
நண்ணி நாயகர் தங்கில நெகிழ்த்திட நாணி
மண்ணி வாள்விடு பதுமரா சுபபணி மறைத்து
வெண்ணி லாவிருள் பட்டிட நீலணி விரிப்பார்.

சங

தருக்கு மங்கலக் கடைத்தலை தொறுமணி தழைப்ப
நிரைக்கு மொண்கழை யரம்பபு சதமுவை நிகழ்த
லரக்கு மெல்லிதழ் மாதர்தோ டொடைகளத் தழகை
யிரக்கும் வண்ணம்வந் தேகடை காக்குமா நேய்க்கும்.

சச

ஒதி மஞ்சின கரத்தய னிறுவியே யுட்போ
யாதி யங்கழல் பணிந்துமீண் டிடுமுனங் கடைந்த
மாதர் நன்னடை விழைந்துபின் சென்றிட வந்து
போத னங்கது கண்டிலன் நேடியே போகும்.

சரு

முன்ன னங்கன்மாட் டெய்துபூண் முலையிழுட் கண்ட
மன்னு மைந்தர்தங் காதல்கூர் மகளிரை நோக்கி
யென்னை நம்மெதிர் தமிழளாய் நேர்ந்தவ ளார்கொ
லென்ன வங்கவ ருடுவர் விழைந்தன ரென்று.

சசு

மருவு மாடவ ரெழின்மிகு வடிவினை நோக்கிப்
பொருவின் மாரவே டனதுளம் பொருமலே வெள்கி
யுருவ மாயிவர் கண்முன முற்றிடா தியாமுன்
னருவ மாயது நன்றெனத் தேறியே யகல்வான்.

சஎ

உள்ள மாதரங் கூரவின் சொற்புகன் றுதவும்
வள்ள லாகிய கூவமா நகருறை மாந்தர்த்

தென் ஞ நீர்மைகண் டைந்தருத் தேனுவொண் சிந்துப்
பள்ள மார்தரு கருமுதி லினம்பயப் படுமால்.

சஅ

யா உசாலே.

மோக சாகரங் கடந்து நூற் கரைகண்ட முனிவர்
யாக சாலேவி னறுப்புலகப் படலைக ளொழுந்து
பாக சாதனைப் பதம்பெறு பசும்பொன்மா ளினைகப்பான்
மேக சாலங்கண் மெருவைச் சூழ்ந்தென மேவும்.

சக

தலவிசேடம்.

நுனைப தாகிய கூவமார் தனிநக ரிடத்து
முனிவர் வானவர் சூழ்தா முப்புர முடிப்பான்
புனித னேகுழிக் கரிமுகன் புருந்துகூ வரத்தைத்
தனியு லாங்கரச் தொடித்தனன் செலவினைத் தடுத்தான்.

ஆன காலேவி னமரர்தந் துயர்கெட வானடு
ஞான நாயகன் றிரிபுரம் பொடிபட நகைத்து
வான நாடவர் வாழ்வுபெற் றுயந்திட வழங்கிக்
கூனன் மேருயிற் பிடித்தமர்க் கோலமாய் நின்றான். நுக
நின்ற வாதுகூ வரத்தனை யொடித்திடு நிலையா
லன்று கூவரக் கினரெனும் பிள்ளையோ டமரிற்
சென்ற சாலுடன் விரிவா காரையாக் தேவி
யொன்ற மேருகோ தண்மண் டிதரென வுறைந்தான்.()

அறுதீர்க் கழிநேடிலடி யாதிரிய விருந்தும்.

காங்கெயன் வடுகன் றக்கற் காதிசூர் மாண்டன் காரி
யோங்குறு காலச் செந்தீ யுருத்திர னாட கேசன்
பூங்கம லத்தன் மாயோன் புரந்தான் முனிவர் விண்ணோர்
தாங்களு மிறைவற் போற்றித் தங்கினர் கூவ மூதூர். நுக

என்றுமிக் கூவ மேய வெந்தைதன் கலைக டம்மி
லொன்றினே யாபி ரககூ றிட்டவர் றென்ற தாக
மனறலங் கூலே மன்னு மாங்கமர் மற்ற னோருந்
துன்றிய தமது தானந் துன்றுவ சற்றே யாகும். ௫௪

அந்நக ரத்தின் வந்த வுமரர்க ணிமைத்துக் கால்க
ளிந்நில வரைபயிற் ற்சுர்த்தி யிலங்குபோ டவறு கொண்டு
முன்னு முகங்க ளுன்கு முறையினந் தணர்கண் மன்னர்
தொன்னிதி வ னிகா ஆய சூத்திர ரென்ன வாழ்வார். ௫௫

அறந்தலை நின்ற லாற்பே ராழிவினாற் கொடைபா லன்பான்
மறந்தரு கொலைக ளாதி மாற்றலால் வாய்மைச் சொல்லா
னிறைந்தவிக் கலிபு கத்து நிலைத்தகீர்க் கூவ மூநாரச்
சிறந்தவே ளாள ராடுனார் தெவரென் றறிய லாமால். ௫௬

தளங்கமழ் கமல வாசச் சதுர்முகன் கற்ப வீற்றிற்
முளங்கிட வுலக மெல்லாந் தொலைக்குமப் பிராய தத்தும்
வனங்கெழு விற்கோ லத்தெம் வள்ளலூர்க் கிறுதி யின்றால்
விளங்கிய கூவ நீரை வெள்ளங்கொண் டகலு மோதான். ௫௭

கயிலைகே தாரங் காசி கச்சிதென் மதுரை சோண
சயிலமா ரூர்கா ளத்தி தடம்பணைத் தில்லை யாதி
யியலுறு தானந் தோறு மிருந்திறை பகர்வ தெல்லாம்
பயிலுமா தவர்வாழ் கூவப் பதிபபெரும் புகழே யம்மா. ௫௮

தக்கநற் காசி யாதி தலங்களி னிழைத்த தீமை
முக்கணம் பெருமா னேய முழுதுறுங் கூவத் தெல்லை
புக்கவக் கணமே தீரும் போற்றும்ந் நகரிற் செய்த
மிக்கவெம் பவம வற்றால் விலக்கிடப் படாதா லென்றும். ௫௯

நடைவலம் வரலி ருத்த னற்சுகா தனம்வ ணக்கந்
கிடைமொழி துதித்தல் கேட்டல் கேள்வியுன் னுதறியான

மடைதூயில் சமாதி செய்கை யரன் றொழி னோக்கல் கொன்றைச்
சடையனை நாட லாகுந் தனைநிகர் கூவத் தன்றே. சு௦

சீருறு மிணையில் கூவச் செழுநக ரிடத்து மேவி
யோரணு வளவி யற்று மோரற மேன்மே லோங்கி
மேருவின் வளரு மன்ன மேருவிற் செய்த தீமை
நேரணு வதனி னொய்தாய் நீறுபட் டழியு மாதோ. சு௧

கலிவிநீத்தம்.

மைத்தரை யன்னையை மாதரை யாவைத்
தந்தையை யந்தணர் தம்மை வதைத்த
வந்தமில் பாதக ராயினு மெல்லை
வந்திடி னந்நகர் வண்கதி நல்கும். சு௨

பன்றி யயங்கள் பதாயுத நாய்மா
வன்றில் கரங்கொடி யங்கத மாதி
கொன்றை மிலைந்தவர் கூவ புரத்தே
யொன்றின யாவையு மொண்கதி நண்ணும். சு௩

அருத்தி மிருந்திட வப்பதி யின்பே
ருரைத்தவர் நெஞ்சுற வுன்னின ரங்ஙன்
கருத்தனின் வந்து கலந்து பிறந்தார்
மரித்தவர் மெய்க்கதி மன்னுவ ரன்றே. சு௪

அந்நக ரத்தி னயற்பதி யாரோர்
கன்ன விருப்பி னயன்சத கற்ப
மன்னுவர் மெய்ச்சிவ லோக வளத்தே
யென்னி னதற்கிணை யாதுரை செய்வாம். சு௫

மூர்த்தி விசேடம்.

ஆயிர கோடி யயன்றிரு மாறான்
மேயினர் பூசை விளைத்தனர் கூவத்

தூயனை யேவழி பாடு தொடங்கி
யேயின விந்திர ருக்கள வின்றே.

சுசு

எழுதிந் கழிநேடி.லடி யாசிரிய விருந்தம்.

அண்டர் சித்த ரியக்கர் கின்னர ராழ்பி லத்துறை நாகர்வின்
மண்டி தற்கிட னாகி வைகிய கூவ மாநகர் சூழ்தர
வெண்டி சைக்கனும் வந்த மைத்தவர் பூசை செய்த விவிங்கமோ
கண்ட வர்க்குயர் புத்தி முத்தி யளித்தி ருப்ப கணிப்பில. சுள

பன்ன ரும்புகழ் மேய கூவ புரத்தி னிற்குட பாலினிற்
கின்ன ரம்புரை கொங்கை மேனகை கெண்டையங்க ணுருப்பசி
முன்ன ரம்பைய ரிளமை நல்லெழின் முற்று ருதரம் பேசனா
மென்னவொண் சிவலிங்கமொன்றையற்றியேவழிபட்டனர்.

அந்த மெய்ச்சிவ லிங்கம் வேண்டுநர் வேண்டி யாங்கு வழங்கியே
சந்த ரத்துறு மால தன்குண திசையின் முன்பு தொடங்கிய
பந்த மற்றிட முனிவர் பூசை பயின்ற கண்ணுவ லிங்கமுற்
றித்தி ரத்திரு வந்து கண்டவர் பெற்றி டும்படி யீயுமே. சுசு

தீர்த்தவிசேடம்.

அறுதீர்க் கழிநேடி.லடி யாசிரிய விருந்தம்.

செம்பொளிதழ்க் கொன்றைபுனை விற்கோலத் தெம்பெரு
மான் றிருமுன் னாக, வம்பவளச் சடைக்கங்கை தனிற்புனித
தீர்த்தமொன்றுண் டறையக்கேண்மி, னும்பருமங் கதினமூழ்கி
மனககனங்க மொழித்திடுவ ருயர்ந்த விற்கோ, னம்புபடிற்
பிழைக்குமோ வினையனைத்து மக்கணமே யகன்று போமால். ()

அத்தகைய தீர்த்தமிவ ணவதரித்த வகையவுணர் புரங்கண்
மாயச், சுத்தனடற் புரவிநெடுங் கொடியணித்தேர் மிசையமரர்
சூழ்ந்து போற்ற, வித்தலநின் றிடுங்காலே யிரதகூ வரத்தையிப

முகத்தெம் பெம்மான், கைத்தலங்கொண் டிறுத்தவிடத் தெழுந்
ததூநம் பவமாசு கழுவு நீராய். எக

ஆதலினங் கதற்கரிய திருநாம மச்சிறுகே ணியதா மென்றே,
யோதுவரங் கதன்பெருமை யுமையொருபா லுடையபிரா
னுரைபப தல்லாந், போதமிலென் புநதியினற் புகலவெளி
தோவதனைப் புகழ்ந்து போற்றிந், நீதகலு மெனும்பொருட்
டாற் றமியேயு மறிந்தபடி செப்பு வேனாள். எஉ

வந்ததலி லிருநான்கு பகன்முழ்கின் வரன்முறையா லொவ்
வோர் வைகற், கந்தமறும் பவம்போமபுண் ணியம்வளரு மகபதித
னாய் தான, முந்துபிர சாபதிதன் றுனமய ஹுதான முகுந்
தன் றுன, மெந்தையுமை யொருபாக னிருந்தான முததியிலைவ
யெய்து மன்றே. எங

செங்கநிர்வெண் கதிர்நாளட் டமியயன முவாவாதி ினங்க
ணண்ணி யங்கதனி லாடுநர்க ளரும்புதல்வ ரரசாட்சி யாக்க
மெய்நித், தங்கியிருங் கதியடைவ ரதிற்றேயுந் து போம்பறவை
சார்த வாயிப, பொங்குபுனற் படிந்தவரும் வினை தீர்ந்து மெய்க்
கதியிற் புதுவ ரன்றே. எச

தீர்த்தமுல குளவெவையு மப்புனித தீர்த்தத்துக் கொவ்வா
வெல்லா, மூர்த்திகளும் விற்கோல மூர்த்திதனக் கிளையல்ல
முந்நீர் சூழ்ந்த, பார்த்திகழு மருந்தலங்க ளெனப்பகரப பட்ட
வெலாம் பவன மூன்றும், போர்த்தபெரும் புகழ்படைத்த கூவ
மா நகரதனைப் போன்றி டாவே. எரு

எண்ணிறந்த வுக்கடவம் பயின்றதனால் விழிநுதலி னிமை
க்கு மீச, னுண்ணிறைந்த கருணையினு விலகுரு பாணருளா
லொழிவில் சீர்த்திப், பண்ணிறைந்த கூவநகர்ப் பெருமைசிறி
தறிந்துரைத்தேன் பவங்க டரக், கண்ணிறைந்த மலபாகம் வர
நீவி ரதுவினவக் காதல் கொண்டீர். எச

என்றினை யசூதமுனி புகன்றிடலு மிருந்தவர்க ளுவகை யெய்தி, யின்றெமது விழிசிற் ப்ப நினைக்கா ணும் பேறுடையே முலகி னெல்லா, நன்றியை யமுடையேய்வெம் பவப்பிணிக் கு மருந்தாகி நனுகுங் கடவஞ், சென்றுதொழு மரும்பயலும் பெற் றனமென் றுரைத்தினைச் செப்பு கின்றார். எ

அருந்தவரீ முனம்புகன்ற திரிபுரத்தி னியல்பெவன்கொ லதிப ராகி, யிருந்தவரீயா ரவர்நாம மேதமரர் குழுவோடு மிறை வன் சாட, வருந்திறம்யா தைங்கரத்துத் தனிக்கடவு ளாமலனி வர் வையத் தாழி, பொருந்துறுமா ரொடித்தென்னுக் குரைத் தியெனச் சூதமுனி புகல்வ தானான். எ

திருத்தலச்சருக்கம் முற்றிற்று.

அ. - திருவிருத்தம்-௧௪௪.

மூன்றாவது

திரிபுரதகனச்சருக்கம்.

—(*)—

மேற்படி வேறு.

தாலமேற் புகழ்வைத் துள்ள தாரகன் சிறுராய் வித்துன் மாலியே தார காக்கன் வயக்கம லாக்க னென்ன வேலுலாந் தடக்கை வென்றி வீரர்கண் மூவர் பாவ மூலகா ரணம தாய முக்குற்றம் போலுண் டானார். க

பேருக மனைக மெண்ணில் பெரும்புவி யண்ட மாண்ட தாருக னுயிர்கூற் றுண்ணச் சட்டகங் கடைவாய் பெய்நெய்த் தோருக வயிலிற் செவ்வே டொலைத்தபின் மூவ ரும்பங் கேருக விறையை நோக்கிக் கெடலருந் தவமு யன்றார். உ

துய்த்தலற் றளவில் காலந் துயரொடு நோற்று மேனி
யெய்த்தவர்க் கருள வன்ன முடனிருங் கரகத் தெண்ணீர்
கைத்தலந் தன்னிற் கொண்டு கமலபீ டிகையி னேயம்
வைத்தமர்ந் துலக மாக்கும் வள்ளன்முன் வந்து நின்றான் ௩

நின்றலு மதனைக் காணு நிலமுறப் பணிந்தெழுந் து
வன்றிற லவுணர் போற்ற மாண்மக னுவகை யெய்தி
யென்றனை நினைந்து நோற்ற தேதுளம் விரும்பி நீவிர்
நன்றுற மொழிமி னென்ன வஞ்சலி நவிற்றிச் சொல்வார். ௪

மூவுல கத்து மொன்ற மூவெயி லளிக்க வேண்டு
மூவரு மவனு றைந்து முடிவிலா வுகங்க ளாண்டு
மேவலர்ச் செருக்க வேண்டும் பத்துநூ றுண்டிற் கோர்கான்
மேவுற வெயில்கண் மூன்றுங் கூடவும் வேண்டு மன்றே.

இன்னமு மொன்றுண் டைய வெந்தமக் கிதுதி நாளுண்
டென்னினு மொருவ னேனின் நெளிதினி லாட லேபோற்
றன்னொரு கணையா லெம்மை யொருங்குறத் தடிவ தல்லாற்
பின்னொருசெயலான் வெல்லாப்பெருமையும்வேண்டுமென்றார்.

அன்னவர் மொழியைக் கேளா வம்புய னற்றா கென்று
தன்னருள் புரிந்து போனான் றயித்தியர் நிற்ப வங்க
னுன்னத மகற்சி நூறி யோசனை யாமுன் றிஞ்சி
பொன்னயம் வெள்ளி தன்னாற் பொற்புட னுன வன்றே.

ஓதிம னானை தன்னு லுயர்வினுக் கேற்ற வாறு
மேதினி தனில யத்து மிளிர்மதி லந்த ரத்துச்
சோதிக்கொள் வெள்ளி யிஞ்சி துறக்கத்தா டகத்தி னாய
மூதெயி லுறவ வற்றை மூவரு முறையிற் கொண்டார். ௮

கொண்டவ ரேவ வாங்குக் கோபுரங் கோயி நெற்றி
மண்டப மவுண வெள்ள மருவிடந் தூரக சாலே

விண்டொடு சேவ கம்பொன் வீதியா வணஞ்செய் குன்று
தண்டலை வாவி யாதி தந்தனன் மயனென் கின்றான். ௬

அவ்வள மனைத்து னோக்கி யவுணர்க ஞுவகை பூத்துச்
செவ்விது நங்கட் கிந்தச் செழும்புர மெனவி ருப்ப
வெவ்வமில் கலைக டேர்ந்த விருந்தவ மயனென் னுள்ளோன்
தெவ்வடு புயவ ராககோ ருறுதியைத் தெருட்டு கின்றான். ௧௦

கலிவிருத்தம்.

செல்வமும் பதாதிபுஞ் செலுநர் தங்களை
வெல்வதும் வீரமும் புகழு மேன்மையுங்
கல்வியும் புதல்வருங் கதியும் வேண்டுக
ரெல்வரு மிலிங்கபூ சனையி யற்றுவார். ௩௧

அல்லலும் பழிகளும் பகையு மச்சமுஞ்
செல்லலும் பிணிகளுஞ் செபிரு நிந்தைகள்
சொல்லலு மிடியும்வெஞ் சோக மோகங்கள்
புல்லலு மிலிங்கபூ சனையிற் போகுமால். ௧௨

அங்கையி னடங்குந் ரிலிங்கத் தாட்டியே
யெங்கணு முடையபச் சிலையொன் றிட்டுமால்
பங்கய னடிதொழும் பரனைப் பூசியா
மங்குறு பவர்கடம் மடமென் சொல்லுவாம். ௩௩

எய்திவாழ் வொடுஞ்சில ரிருப்பக் கண்டுமுன்
செய்தபூ சாபல மென்னச் செப்புவார்
மெய்தவ விலிங்கபூ சனைவி ரும்பியே
செய்திடா துழன்றிடுஞ் செய்கை யென்சொல்வாம். ௧௪

இருள்புரி பவமகன் றின்ப மெய்திட
வருள்புரி யிலிங்கபூ சனையை னுறுதிடா

மருள்புரி மனத்தினோர் மருவுந் தீயுடல்
சுருள்புரி சுணங்கன்வாற் றோற்றம் போலுமால், கரு

பரசிவ லிங்கமெய் வடிவிற் பட்டிட
விரைமல ரொன்றறி யாமல் வீசிய
நராகுளை யிந்திர ஞுடங் கொண்டிபோய்ச்
சுராதொழு வனுதினந துறக்க டேமவுவார், கக

வீழ்ந்தது யனோந்தது மிடுநிறு தான்விழ்ப்
போழ்ந்தது பழையது புலர்ந்த தேமபிர
சூழ்ந்தது களைந்தொரு தாய பூமனம்
வாழ்ந்தரன முடியின மரித்து தித்திடார், கௌ

பொலக்கடி மலாகளாற் சிவனைப் பூசியா
வலக்கடி நெறிதரு மறவி தன்னையுங்
கலக்கமி லறிவன்மார்க் கண்டன வென்றுமுன்
வலக்கரும் விதியையும் விலக்கி ஞானேரா, கஅ

வேண்டிய பொருளெலாம் வேண்டி யாங்குறக்
காண்டகு நீனுடற் புனைந்து கண்டிகை
புணடிவிங் கார்ச்சனை புரிமி னென்றன
வேண்டரு மயனெனு மிணையில் சூழ்ச்சியான், கக

அன்னவ னைநததொல லவுணத் தீயர்கேட்
டுன்னரு மிலிங்கபூ சனைபு ஞற்றிடு
நன்னல மடைந்தனர் நஞ்சு கான்றிடும்
பன்னக மணியையும் பரிக்கு மாறுபோல், ௨௦

அன்னதின் பின்னரவ் வவுணர் மாதிர
மன்னரை யமரரை மற்று னோர்தமைத
துன்னிய வலியினற் கேடு சூழ்ந்தொறுத்
தினனலுற் றிப்பிழித் தேவல் கொண்டனர், ௨௧

கான்றிடு மெரிவிழிக் கடிய மூவருந்
தோன்றிடு முயிரொலாந் துயரின் மூழ்குற
மூன்றெனு முலகங்கண் முற்றும் வெற்றிகொண் டி
டான்றதம் மாணையே நிறுவி யாண்டனர். ௨௩

புரந்தர னவுணர்செய் புன்மை யாற்றிடா
தரந்தையின் விரைந்தயி ராணி பைக்கொடு
வருந்திமை யோரொடு மருவி மேருவிந்
கரந்தன னிருந்தனன் கணிப்பில் காலுமே. ௨௪

சிறந்திடு மித்திரன் நிருவும் பொன்றியே
மறைத்துதன் மனையொடு வறியன் போய்மலை
யுறைந்தன னென்றிடி னெருங்கு முற்றவுந்
துறந்திடு மின்பமே துன்ப மில்லாத. ௨௫

வெங்கொடி வருத்துற வெருவிக் கூடைக
டங்கள்வன் காலம்பார்த் தொளித்துத் தங்கல்போற்
சிங்குற வயுணரைச் செலுக்கு நாடெரிந்
தங்குடி மமரர்க ளரையற் கொதுவார். ௨௬

பொய்வகை யவுணர்கள் புரியும் வெந்துய
ரெவ்வகை யகலுமென் றிதயத் தெண்ணிநீ
யவ்வகை முயன்றிலை வறித மார்த்தனை
யுவ்வகை யடியரே முகுற்ற வல்லமோ. ௨௭

என்றிமை யவர்பரிந் தியம்ப வித்திரன்
பொன்றிகழ் சரோருகப் பொருட்டு வள்ளல்பாற்
சென்றுநந் துயரொலாந் தீர்த்தி யையநீ
யென்றுநாம் வேணடு தம் வம்மி னென்றனன். ௨௮

கலிநிலைத்துறை.

அம்மொழி துன்பங் கூரிமை யோர்கேட் டார்வத்தா
லெம்மிடர் போயிற் நின்றுட னென்ன வெழுத்தெய்த

மும்மதி லோர்கட் கஞ்சி யொளித்தே முகிலூருஞ்
செம்ம னறுங்கும லத்திறை தன்னுழி சென்றுற்றான். ௨௮

உற்றவ னும்ப ருடன்சர ணத்தி லுறத்தாமூஉ
நன்றுதி யோடு நலிந்தவ ணிற்ப நறுங்கஞ்சப்
பொற்றவி சண்ண றெரிந்து முகங்கள் புலர்ந்துள்ளீர்
சொற்றிடு நெஞ்சி லடுத்தக லாதுறு துன்பென்றான். ௨௯

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

என்றலு மகவான் சொல்வா னிறைவநின் னருளி னேன்மை
யன்றுறு மவுண ரெம்மை யலைப்பரைந் துள்ள மாழ்கி
மின்றிகழ் முநில்கண் டஞ்சம் வியன்சிறைக்குயிலிற் பொன்னங்
குன்றிடை யின்று காறுங் குறுகினேங் கார்து மன்றோ. ௩௦

துன்னிய வசுரர் தம்மைத் தொலைத்தினி யெமைப்பு ரப்பான்
பன்னுது மெனவந் துற்றேம் பாரதி யுடைய நீயே
யின்னலங் கடல்க டத்தி னன்றியா ரியற்ற வல்லார்
நின்னருள் புரிதி யென்னச் சதூர்முக னிகழ்த்து கின்றான்.

புரத்தினென் றவுணர்மிக்க பொருவலி யெம்மா னீக்குந்
தரத்ததன் றடைகண் மூய தடத்தலர்ந் திலங்கு கின்ற
விரைத்ததண் குவளை யன்ன விழிபுடற் கடவு னுந்தங்
கருத்துவெந் துயர மெல்லங் களைகுவன் கமலக் கண்ணன்.

என்றய னிந்தி ராதி யிமையவர்க் கொண்டு மால்பாற்
சென்றடி வணங்கி யன்றோர் திருவிழந் தவுணர் தம்மால்
வன்றுய ருழக்கு மாறு மனமுளைந் தியம்பித் தீய
புன்றொழி லசுரர்ச் சாடிப் புரந்தருள் புனித வென்றான். ௩௧

நாரண னதனைக் கேளா நவிலும்பற் றலர்க டம்மைப்
போரினி லுபசத் துக்கள் பொருதழித் திடுவ ரென்ன
வாரண முரைத்த றன்ற லனையரை விடுத்து மூன்று
வீரரு மடியச் செய்தும் விரையவென் றிதனைச் செய்வான். ௩௨

மனத்தினி லுபசத் துக்கன் வருகவென் னுன்ன மாயோ
 னினைத்தன னென்ன வன்னோர் நேர்ந்தனர் நிற்ப நீவிர்
 சினத்தெயி லவுணர் தம்மைச் செழுவா னவர்க ளிண்ண
 லனைத்தையு மகற்று மென்றான் படியளந் தளிக்கு மண்ணல்.

ஆன்னவ ரதனைக் கேளாச் செல்லுது மவுணர்ச் சாட
 வென்னலு மகிழ்ந்து தன்பா லிருங்கணத் தனிலெண் ணில்லார்
 துன்னிய வனிக மாகத் தூண்டி னன் சென்பி னென்னப
 பன்னக சயனன் பொற்றான் பணிந்தனர் போயி னுரால். ௩௮

தண்டிவேல் வயிர வொள்வான் சரம்பொழி சாப மாழி
 பிண்டிபா லங்கள் சூலம் பேரெழுக் கணிச்சி யாதி
 கொண்டபா ணிகளோ டண்டங் குலுங்கவார்த் தெழுந்து வேக
 சண்டமா ருதம்போ னேர்ந்து சமர்த்தொழில் புரியச் சென்றா.

பேரெயின் மீதி னேமிப் பிரான்விடு தானே நீத்தம்
 வாரிசி தன்னை நாடி வருந்நி போலச் செல்ல
 வேருறு கடலெ திர்த்தா லென்னவாண் டமருஞ் செங்கட்
 காருட லவுணர் கேட்டுக் கதுமெனச் சமரி னேர்ந்தார். ௩௯

வில்லுமிழ் சரமுந் தண்டும் வேல்களு மழுவம் வாளுங்
 கல்லுற முழுவந் தானுங் கரங்களுந் தலைபுஞ் சிந்தச்
 செல்லுமிழ் முகிலி னின்ற சித்தின ரவண ரன்ன
 மல்லலம் படைக ளார்த்து மற்றவர் தாமுந் தார்த்தார். ௪௦

இத்தகை யுடன்று வெம்போ ரிருதிற் தவரு மாற்ற
 மத்தவெங் களிது போலு மறவருக் குலக முண்ட
 வித்தகன் விடுத்த சேனை வென்னிட வதனைக் காணு
 வததலை நின்ற வாளை ரலக்கணுற் றோடி வந்தார். ௪௦

வந்தவ ருயங்கி மாயோன் மலரடித் தலத்து வீழ்த்து
 சுந்தர வரவிற் றஞ்சந் தோன்றனீ விடுபபப் போனார்

வெந்திற லவுண ரோடும் போர்த்தொழில் விளைத்து வன்மை
 சிந்தனை ரிரியல் போனாச் செயஞ்செய வினியா தென்றார். ௪௧
 மாயவன் வினவி யுள்ள மாழ்குவொப் துயிர்த்து வன்கட்
 மயவர் சிவலிங் கத்தை யருச்சினை செயலால் யாவ
 ராயினும் வெல்லற் கொண்ணு வெனநினைத் தழுங்கி நிற்குஞ்
 சேயுயர் விசும்பி ருக்குந் தேவரை நோக்கிச் சொல்வான். ௪௨

கலிநிலைத்துறை.

பன்ன கத்தினு லடுஞ்சின விலங்கினற் பசாசாற்
 றன்ன வர்க்கிர கங்களாற் பிணிகளின் றொடர்பான்
 மன்ன ரிற்கொடி யோர்களாற் கரவரான் மருவு
 மின்னன் மெய்ச்சிவ லிங்கபூ சீனையினோர்க் கியையா. ௪௩
 பாவ கோடிகள் பயின்றிடு பதகரே யெனினுந்
 தேவ தேவனைச் சிவலிங்கத் தருச்சினை செய்வோர்
 தாவின் மாதவப் புண்ணிய ரேயவர் தம்பான்
 மேவு வானல னந்தகன் றனதுளம் வெருவி. ௪௪

ஆத லாலெலின் மூன்றுடை யவுணர்தா மரணப்
 புரி சாதனம் புனைந்துபூ சனைசெயு மளவும்
 யாது மோட்செய லான்முடி வெய்தில ரியாமோர்
 பாத சூழ்ச்சியி னவரருச் சனைவிடப் புரிதும். ௪௫

நீங்கு தும்மனத் துயர்சுரர் காளென நிகழ்த்தி
 யோங்கு மாமர கதக்கிரி யொன்றிரு கடரும்
 பாங்கு வைத்தெனக் குருமணி யாழிவெண் பணிலந்
 தாங்கு மாயவ னுரதற் கினையன சாற்றும். ௪௬

கலிவிருந்தம்.

அற்புடை மகிணர்தம் மாவி யாகிய
 கற்புடை மங்கையர் கருதிற் பல்வகைப்

பொற்புடை யுலகெலாம் பொன்று மாறுமாம்
வற்புடை முனிவரின் வலிய ரன்னரே.

சௌ

கணவரைத் தொழப்படுங் கடவு னென்றுஞ்
பணவா வல்குலார் பளித்த தொன்றையான்
மணமலர்த் தவிசயன் மகிழ்ந்தி ழைத்தீலா
வினையிலெங் கருத்தலு மிறையுஞ் செய்யுமால்.

சௌ

புனிதமெய்க் கற்புறப் பொருவின் மாதரார்
மனமகிழ் வுற்றிடிந் வராத நன்கிலை
சினமுறப் பெற்றிடிந் தீங்கு மன்னதே
யனையவர் தன்மையா ரறியக் கூறுவார்.

சச

மிடியினர் குணமில்ர் விருத்தர் நோயினர்
வடிவில ருறுப்பிலர் வஞ்சர் மூடர்வெங்
கொடியவ ராயினுங் கொழுநர் தம்மிடை
மடிவில ரன்புகற் புடைய மாதரே.

௩௦

இத்திறக் கற்பின ரெயில்கண் மூன்றுடை—
குத்திரக் கொடியவர்க் குறுகு மாதரா
ரத்திறத் தினுமடற் றரிய னன்கைற்
பெத்திறத் தினுமொழித் தெய்தென் றேவினான்.

௩௧

நாரண னிவைவசொல நார தபபெய
ராரண முனிவா னருட்பு ணர்ப்பினால்
வாரண மனையவர் மாதர் கற்பெலாங்
காரண வகற்றுவன் கடிதென் றேகினான்.

௩௨

எழநீர் கழிநெடிலடி யாசிரிய னிருந்தம்.

முனிசென் றதற்பி னிமையோர் துவன்று மவைபுற்ற மாயை
முதல்வன், றனியங் கெழுந்து புரவாணர் தங்கள் சிவலிங்க
பூசை தவிரும், வினையொன் றிழைப்ப லெனவே நினைந்து

மறைசுட்கு வேறு தருதான், மனமொன்றும் வண்ண முரை
செய்து புத்த வடிவோடு கொண்டு வருவான். ௫௬

மறமொன்று கின்ற வரணங்க டம்மின் வருமம்பு யக்க ணிறை
வன், நிறமொன்று புத்த னருகன் றயங்கு சினனென்ன வங்க
ணடையா, வறமென்று வஞ்ச மதிதான் மருட்டி யறைகின்ற
காலையுணர், நிறமொன்று பூதி மணியோ டிலிங்க நிலைவிட்ட
கன்ற னரடோ. ௫௭

வீதியென்று மாயன் வினயத் துரைத்த வெலும்வஞ்ச நூலின்
வீதியைக், கதியென்று கொண்டு மனமா லடைந்து கதியற்ற
சீய கயவர், நிதியென்று கொண்ட திருநீ றிழந்த நிலைபா முட
மபு நீலவு, மதிநின்று சென்று மறைகா லிருண்டு வளமற்ற கங
குல் புரையும். ௫௮

புரமொன்று சீயர் மடமாத ராரு முனம்வந்து புக்க முனிவன்,
விரகங் கலந்து மிகுதிட்ப நெஞ்சி னிகழும் படிக்கு வினயத்,
தருகின்ற சொல்லின் மயல்செய்ய வும்பர் தமபுண்ணி யத்தின்
வலியின், நிரமொன்று கற்பு நிலைபோ யகன்று தெறுகாம
முற்று மெலிய. ௫௯

கலிவிருத்தம்.

இனிமாய் குவர்தா னவரின் றெடெனா
முனிமா தவனார் வழுகிழ்க் கவரா
நனிமா யையினா யிடையண் ணியவா
றுனிமா கருவப் பவுரைத் தனரால். ௬௦

அக்கா லையினா ரணனஞ் சரண
முக்கால் வலம்வந் துமுடிக் கணியா
நக்கா டிவர்பா டிவரநம் பகைஞ
ருக்கா ரெனவுண் மகிழும் பரெலாம். ௬௧

அம்மா சுருவப் பரிசுண் டருளி
நும்மா குலமுற் றையுநா றிடவெம்
பெம்மா னெடுகேபு சுதும்வம் மினெனா
வெம்மான் மலையெய் துவன்யா வரோடும்.

சூக

அந்நா ரணன்வா னவரா குலமென்
றன்னா யகனெண் சரணந் தொழுது
சொன்னா லஃதின் றுதொலைப் பனெனா
வுன்னா வரும்வெற் பணியோ தியிடின.

சூ௦

மேற்படி வேறு.

பண்டு தற்கம் பரித்த பரமனை
மண்டு தன்றலை வைப்பத் தவத்தினால்
விண்ட லந்தொட வெண்மதி பேருருக்
கொண்டெ முந்தென நின்றதக் குன்றமே.

சூக

வருண மிக்கபால் வாரிதி சிற்கன
புரண னுக்குமோர் பொற்றவி சாவுனித்
திரண மொத்த திருவன லாமையாற்
பரிண மித்தெழும் பண்பன தவ்வரை.

சூ௨

இத்தி றத்தி னிலங்கு கயிலையாம்
வித்த கத்தனி வெற்புழி யிந்திரை
யத்த னும்பர் குழுவொடு மஞ்சலிக்
கைத்த லந்தலை காட்டின னேகினான்.

சூ௩

எண்ணி கந்தவி ருங்கண மேத்தற
வண்ண னந்திரு நந்தி யமர்ந்தருள்
வண்ண வொண்கடை வந்தவ னைத்தொழாக்
கண்ண னின்றிது கட்டுரைக் கின்றனன்.

சூ௪

சென்று தெய்வ சிகாமணிக் கிங்ஙன்யா
மொன்றும் வண்ண முரைத்தரு லாயநீ

யென்று கண்ணனிமப்ப வருளியே
நன்று நின்மெனப் போயின னந்தியே. சுரு

அளவி லொண்புவ னாதிபர் பல்கண
மளவி னன்முனி வேர்நிறை வாமவை
யளவில் சோதி யவிரமணிப பீடம்வா
முளவில் பேரரு ளாரிமுன் னெய்தினான். சுசு

எந்தை தாண்முன் னிறைஞ்சி மலரய
னித்தி ராதி யிமைபவர் சுற்றமால்
வாது ளான்மணி வாய்தவி னென்றலு
நந்தி கூவுதி யென்றன னாயகன். சுசு

இறையி னிற்கடை யெய்தி யுமைப்பா
லுறவ னுழத்தியென் றோடுனன் வம்மெனச்
சிறைவி டுத்ததெண் ணீரென வேரடிஞர்
நிறை மறிஞ்சி கெடியவ னாடுபோர். சுஅ

மின்று லாஞ்சடை வித்தக னெற்பெறு
மன்னை யோடு மமர்ந்த வவைக்களந்
தன்னி னேடுமுன் சாயும் பனைமா
மென்ன வேபணிந் தன்பி னெழுந்தனர். சுசு

கூர்ந்த வன்பிற் சூவித்தகை யுச்சிகொண்
டோர்ந்த சொற்றளர் வுற்று மனனெக
வார்ந்த கட்புனன் மாற்பு நிரம்பமெய்
சோர்த்து நின்று துதித்திடன் மேயினார். எ0

அறநீர்க் கூழ்நெடிலடி யாசிரிய விநந்தம்.

நிறைந்தநின் றெல்லே யுண்மை நிலைதிரி வின்னி யாங்குந்
பறந்திறந் திரித தீர்ப்பான் பேரரு னருவு கொண்டிங்
குறைந்தந்ந் கருணை போற்றி யுயிர்க்குட லளித்தி யக்கிச்
செறிந்தமுன் வினைய ருத்தித் தீர்த்திடும் பரிவு போற்றி., எசு

உலகுயி ரின்பந் துய்ப்ப வுனதபே ரருணை மாதென்
நிலகுற விடத்தி ருத்தி யிருந்திடுங் கருணை போற்றி
விலகியவ் விற்பஞ் சில்லோர் விடுக்கவல் வருவ கன்ற
வலகினல் லருள்கொண் டிற்ற வமலவக் கருணை போற்றி. எ௨

ஐம்பெரும் பூத மாதி யாயதத் துவசா லங்க
டம்பெரு கறிவொ ட்குருந் தனியிருண் மலம்வே ருக
நம்பநின் னருளி னின்ற நற்றவர் தம்மின் வேறு
யிம்பரி னறிந்து கூடா திருந்தவா றிருப்போய் போற்றி. எ௩

அருவுநல் லுருவு மற்றை யருவுரு வதுவு மாகப்
பரவுமொன் பகிற்றுப் பேதப பகுதியுஞ் சத்தி யைந்தின்
விரிவுமன் ருய வுன்றன் மேனிலை தமதே யாகப்
பொருவரு மன்பர்க் காக்கும் பொருவிடைப் பாக போற்றி. எ௪

இணையன பகர்ந்து போற்ற வெங்கண யகன்மு ராரி
தனையருள் கொண்டு நோக்கிச் சத்தன கமலக் கோயின்
வனிதையங் குவட்டுக் கொங்கை முகமும் வயிரத் தோளாய்
துனியுறு மமர றோடும் வந்ததென் சொன்னீ யென்றான். எ௫

என்றலுந் திகிரிப் புத்தே ளியம்புவ னைய விண்ணோர்
வன்றிற லெயில்கண் மூன்றும் மலரயன் தரப்பெற் றுள்ள
புன்றொழி லவுண ரின்னல் புரியநொந் தரைய னோடு
மின்றள வெல்லை காணு விருந்துயர்க் கடலி னாழ்த்தார். எ௬

கருணையங் கடலீ விண்ணோர் கலங்களுர் விடுத்தி நின்றொற்
சுரணபங் கயங்கட் கேவல் சந்தத மியற்றும் வண்ண
மாணவொங் கொடியோ ராற்ற லழித்தருள் புரிதி யென்ன
வருணருங் குமப்பு யத்து மாயவன் வழங்கி நின்றான். எ௭

படைக்கல மைந்து பெற்றோன் பகர்ந்திவை நிற்கு மேல்லை
தொடைத்தலன் பயிலும் பொற்றோட் சதமகன் சுரர்சனோடு

புடைக்கலஞ் சுழலுங் காகம் போன்றனந் தமிழே முன்ற
னடைக்கலங் கருணை செய்யென் மமலநா யகற்ப ணிந்தான்.

வானுளோர் மனத்து மிக்க வன்றுய ரகற்ற வுன்னி
ஞானநா யகன கைத்து நாமெழுந் தருளி வந்து
மானவே லவுணர் தம்மை மாய்க்குது மதற்கு நம்பா
லானபோர்க் கருவி யில்லென் றறைந்தன னருளின் மாதோ.

கண்ணுத லுரைத்த தன்மை கடவுளர் கேட்டு வப்பா
லெண்ணரு முலக மெல்லா மிமைப்பினிற் படைத்த ளித்து
நண்ணுற வொடுக்கு மண்ண னவின்றதோ ராட லென்னப்
பண்ணமை தங்க டச்சற் பார்த்திது பகர லுற்றார். ௮௦

பெருந்தகைக் கேற்ற வையம் பெருமிதம் பெறச்செய் யென்ன
விரைந்துந் புவிதே ராழி யிருசுடர் வேதம் வாமா
னருந்திறற் கமலன் பாகன் மேருவில் லனந்த ஞாநி
சாரத்தழல் சசிமா லாகச் சமைத்தனன் றெய்வத் தச்சன். ௮௧

விண்ணவ ரவைகண் டார்வ மிக்கெழு மனத்த ராகி
யண்ணில வணங்கி நின்ற னருளினு மிவைகொண் டாதிப்
பண்ணவ வமல முக்கட் பராபர வெமைய ணக்கு
நண்ணலர் தமைழு ருக்கி நங்களைப் புரத்தி யென்றார். ௮௨

சங்கர னதுகேட் டெங்க டாயுட னெழுந்து துன்றி
யங்குறு மனைவ ருஞ்சூழ்ந் தன்பினிற் சயச யென்னப்
பங்கய வடிம ணிப்பொற் பாதுகை மிசையி ருத்திப்
பொங்கொளி விரிக்குங் கோயிற் புறத்தெழுந் தருளி னானால்.

ஆண்டுறு திகிரிப் பொற்றே ரணிநலந் திருக்கண் சாத்தி
யேண்டரு மலைமா தோடு மிவரந்துகூர்ங் கணையு மற்றை
மாண்டரு தனுவுஞ் செங்கேழ் மரைமலர்ந் கரங்கள் பற்றிக்
காண்டரு மழகெ றிப்ப நின்றனன் கருணை வள்ளல். ௮௪

மருவுலாங் குவளை வென்று வண்கயன் மருட்டி நீள்கா
துருவவோ டரித்த டங்க னுமைமணம் புணருங் கோமான்
பொருவிறோன் கண்டு மிக்க பொலிவுபெற் றிருந்த மேரு
வருவினா ணடைந்து சால வன்றில வளைந்த தம்மா. அரு

தன்மனை யிரத மாகத் தன்மகன் வலவ னாகத்
தன்மகன் பேர னோடு தனக்குமைத் துனன்கா லாகத்
தன்மல ரணைநா னாகத் தானெடும் பகழி யானான்
றன்மன மிடங்கொண் டிற்ற சங்கரன் றனக்கு மாயன். அசு

இளங்கதிர் விரிக்குங் கோடி யிரவியோ ருருவங் கொண்டு
வளங்கெழு மிரத மொன்றின் வந்தென நிற்க லவயன்
களங்கமி லமரர் கண்கள் களிப்பக்கண் டுவகை யெய்தி
யுளங்கவ லொருவி விண்ணின் றெண்மலர் மாரி தூர்த்தார்.

பாடினர் பரமன் சீர்த்தி பாதபங் கயங்கள் சென்னி
குடின ரெழுந்து துள்ளித் தொடைபுடைத் தனர்து ணங்கை
யாடினர் துகிலெ நிந்து பற்றின ராசை தோறு
மோடின ருவகை யென்னு முததியிற் படிந்த விண்ணோர். அஅ

மன்னுதன் னிலைபி ரிந்த மயிரென விகழ்வி லாதென்
றன்னென் புனித மாக்கிச் சகம்புகழ் சிறப்ப ளித்தான்
மின்னுசெஞ் சடையோ னென்னு மிகுமுவப் பெய்தி யாட
லென்னநின் றிரும ருங்கு மிரட்டினர் கவரி பலலோர். அஈ

மாசுணம் பலவ ளப்பில் வண்கதிர் கவ்வி யெங்க
ளீசன துருநா கங்கட் கீந்திட நீட்டி வாக்
மோசம திழைக்க லுற்ற முறைமையெம் மருங்கு நின்று
வீசின ரெண்ணி லார்கண் மிளிருநெட் டால வட்டம். கூ

திங்களா யிரமொ ருங்கு சேர்ந்தென வாய்க டோறுஞ்
சங்கமா யிரம்வைத் தார்த்தான் சயங்கெழு பாணு கம்பன்

பொங்கொலி முழுவம் பேரி பொருவில் சச்சரித டாரி
யெங்கணு மெண்ணி லோர்க ளிரட்டின ரிழக னேபோல். கூக

அறிவுரு வாளுண் வந்தா னன்பினிற் றிகழ்வோன் வந்தான்
பிறவிவே ரறுப்போன் வந்தான் பேரருண் முர்த்தி வந்தான்
குறைவிலா னந்த ஞானக் கூத்துடை யாளி வந்தான்
கலையுலா மிடற்றோன் வந்தா னென்றெழுங் காக ளங்கள். கூஉ

நஞ்சு கு மெயிற்றுப் பேழ்வாய் நாகம தணிந்த வெங்கோன்
வெஞ்சமர் புரியச் செல்வன் மேருவிற் பிடித்தென் றிட்ட
கஞ்சகங் கிழிய வீங்கக் கல்லுறழ் குவவுத் திண்டோ
ணெஞ்சு கு முவகை விம்மப் பாரிட நீத்தஞ் சூழ்ந்த. கூங்

வெள்ளிவெண் கொடுவாண் மாறி வைத்தென விளங்கும் பல்ல
பள்ளமெய் பிலனி கர்த்த வாயின பருப்ப தத்தி
ஹள்ளு முழைக ளன்ன வுட்டிலாப் பெருந்துண் டத்த
மெள்ளவின் சொற்பு விக்கண் விழுமிடி போலச் சொல்வ. கூச

மண்டல வாடி யென்ன வயங்கொரி சிதறுங் கண்ண
வொண்டழ னிமிர்ந்தெ முந்த தொத்தகுஞ் சியின விர்த
வண்டம திடினு மாற்ற வகட்டின குறுகுந் தாள
பண்ணு பூத மைந்தும படைத்தளித் தழிக்க வல்ல. கூரு

அத்தனென் றன்னை நீயே யவுணரைக் கொல்லெ னுளு
வித்திர டனிலெற் கின்றி யார்க்கமர் கிடைக்கு மோவென்
னெத்தவ ரடநான் பார்த்து வறிதுறு குவனெ வென்று
தத்தமி னினைந்து வாடுந் தன்மைய பூத முற்றும். கூசு

விண்ணக நிறைந்த வாதி விதியக நிறைந்த மாயோன்
கண்ணக நிறைந்த வோதைக் கடலக நிறைந்த பாழி
மண்ணக நிறைந்த மேவி வரையக நிறைந்த வெங்கும்
பண்ணக நிறைந்த வோசைப் பரிசினிற் பனக ணங்கள். கூள

குதிப்பன வபிரத் திண்டோள் கொட்டுவ தம்மைத் தாமே
துதிப்பன வமர்வேட் டண்ணற் றொழுவுன தங்க ளாற்றன்
மதிப்பன வரைக லோந்து தாங்குவ வாரி யுட்க
வதிர்ப்பன மகிழ்வ வாகி யடற்கணஞ் சென்ற வம்மா. ௯௮

கற்புயங் கொட்டி யண்ட கடாகமு மதிர வார்த்து
வற்புறம் பூத வெள்ளம் வந்திட வும்ப ரெண்ணில்
பொற்புறு கவிகை யோங்கிப் புணரிக ளேழு டார்ப்பப்
பற்பல மறியெ முந்த பரிசென நிகழ்ந்த மாடோ. ௯௯

பொன்னுல கிகழு மென்னைப் பொருவனென் றகிலம் டோவ
தென்னுண் மிகுச்சென் றேற வெதிர்த்தது மலைத லொப்பத்
துன்னுறு மமரர் தம்பொற் சுண்ணம்வந் துடன்க லப்ப
மின்னுறுங் கொடிய டித்து விலக்குவ போல வாடும். ௧௦௦

கலிலைத்துரை.

இந்த வாறெழும் பூதவெள் ளங்கனி னிடையே
யந்தி வாணிற் மனையவ னுழியந் தடந்தேர்
கந்த வாரிசப் பண்ணவன் றென்றிசைக் கடவ
வந்த வானவ ரனைவருந் துவன்றுற வந்தான். ௧௦௧

பூத நாயகன் கலிலையம் பொருப்புவிட் டலகில்
காத மோரிறைப பொழுதினிற் கடந்துவந் தருளிச்
சீத வார்பொழிற் கூவமென் றிருநக ரடைந்தான்
பாத தாமரை வணங்கிவிண் ணவர்குழாம் பரவ. ௧௦௨

அங்கப் போதினிற் கடமெனுந் திருவரு ளாருந்
துங்கப் போதக முகபபிரா னிதழியந் தொடையோன்
றங்கப் போதிர தத்தினூர் தன்புழைக் கரத்தாற்
சிங்கப் போயொடித் திட்டனன் றிடுக்திட வெவரும். ௧௦௩

பொருக்கெ னச்சின விடையுருக் கொண்டிடை புருந்தா
னிரைக்கு நற்கொடி வையம்வென் றுங்கின னெடும்பாம்

பரைக்க சைத்தவ னன்பினி னிகரிலா தமரர்
வருக்க முற்றும்வந் திறைஞ்சுபொற் பதாம்புய மாயன். ௧0௪

தந்தை யுற்றரு ளிரதகூ வரத்தினைத் தனயன்
வந்தி றுத்தலு மிமையவர் மனம்பதைத் தின்னன்
முந்தை யிற்பதின் மடங்குறீறு முகத்ததைந் தழலுற்
தெந்த மொட்டலர் செயலெனத் திசைதொறு மிரிந்தார். ௧0௫

அருளு லாந்திரு முகங்களே ராறுமொள் ளலங்கல்
புரளு மார்பமும் புயங்களு மருமறைப பொருளாய்த்
தெருளு லாட்பத மலருங்கொண் டெனதுளந் திகழ்வான்
வெருளு லாமனத் திரியல்போம் விண்ணவர்ந் கண்டான். ௧0௬

நின்மி னின்மினீ ரஞ்சலிர் நிகழுமென் றந்தை
பொன்மி ளிர்ந்திடு தேரிஞ ரொடித்தவர் புலவீ
ரென்முன் வந்திடுங் கரிமுகத் தண்ணலங் வெயில்சேர்
வன்ம னம்பெறு மவரல வம்மினென் றழைத்தான். ௧0௭

மீண்டு வானவர் ருகன்புடை யடைந்தினி வெம்போ
ராண்ட நாயகன் புரிவதெவ் வாறென வையம்
பூண்டு நின்றனர் நம்மிறை புதல்வன்முன் றினையாம்
வேண்டி வந்திர தம்புகா மையிலிது விளைத்தான். ௧0௮

என்று ளங்கொடு மலைமக ளீன்றருள் யானைக்
கன்றை வந்தனை செய்கிலார் முயற்றங் கருமம்
பொன்று மென்பது காட்டிடக் கூவமா புரத்தி
லன்ற வன்கழல் கனிமுதல் கொண்டருச் சித்தான். ௧0௯

பின்பு விண்ணவர் மனத்துயர் பெயர்ந்திடத் தனது
முன்பு மும்மதில் வந்துற முன்னினன் முதல்வ
னன்பு கொண்டொரு நூறியோ சனையகன் மதில்க
டுன்பு பெற்றிட வனைவருந் துண்ணென வடைந்த. ௧10

கரிக னோடொரு நுதந்தனின் விரைந்துபாய் கவனப்
பரிக னோடும்விண் முகடுமும் படுமணி யிரதக்
கிரிக னோடும்வெங் கனலினுங் கிளர்சினக் கழற்கா
லரிக னோடும்வந் தமர்செய்வான் சமைந்தன ரவுணர். ககக

கண்டு மற்றது விண்ணவர் கலக்கமுற் றுயர்கோ
தண்டம் வைத்தலைச் சுடுசர மிடம்வலத் தடக்கை
கொண்டு நிற்பவற் குறுகினல் வேலையீ தடுதற்
கெண்ட யித்தியர்ச் சமர்புரிந் தட்டரு னென்றார். ககஉ

என்று விண்ணவ ரியம்பிய தெம்பிரான் வினவி
நன்றி னங்கையை நோக்கின னைக்கவந் நகையி
னின்னு வன்றழற் கொழுந்தொரு நிமிடத்திற் பாதி
சென்றொ டிங்குமுன் புரங்களிற் சென்றுபற் றியதே. ககங

பகவன் வாய்மலர் வைத்திருந் துமிழ்ந்தெனப் பற்றித்
திருதி கென்றெரிந் தெழுமழற் கொழுந்துசே ணைப்பத்
தருவர் மென்புழு வெனப்பதை பதைத்துயிர் தணந்தார்
நிகரி னீறுபட் டிடாவுட னீறுபட் டனவே. ககச

தேரே ரிந்தன புரவிக னெரிந்தன செழுங்கைக்
காரே ரிந்தன சிகரமு மெரிந்தன கழகச்
சாரே ரிந்தன பொழிலின மெரிந்தன தருவ
ரூரே ரிந்தன வெரிந்தன வடங்கலு மொருங்கு. ககரு

திருத்த மொன்றெயின் மூன்றுநெக் குருகுபு சிதைந்த
கருத்த ரென்றவ னுறையுமுக் கயவரு மடைந்த
வரத்தி னின்றனர் மரித்திடா தளிவர மலர்ந்து
விரைத்த தண்பனை யிழந்துறும் வெறியபா தவம்போல். ககங

பகைஞ் சொன்றுமூப் புரங்களிற் செஞ்சடைப் பகவ
னகையி னின்றனுசென் றுற்றதீ யிடத்தெழு நறிய

புகைப ரந்தகல் விசம்பிட மடங்கலும் போர்த்து
முகில்க னென்றிடப் பட்டுநின் றனவின் று மொழியின். கக௭

நெறித்த குஞ்சியந் தானவ ரெயில்களி னிமல
னெறித்த வெண்ணிலா நகையினின் நெழுந்தபே ரெரிசென்
றுறைத்து வெள்ளிமா மதில்கரைத் துருகுழிச் சிதறித்
தெறித்த போலும்விண் ணிடைச்செழுந் திங்களு முடுவும்.

பரிந்து தற்பதங் குறுகினர் பழையநீ வினைபோ
லெரிந்து முப்புரம் பொடிபட விறந்திடா துயிர்கொண்
டிருந்த வபபெருங் கொடியரை யெம்பிரான் கண்டு
பொருந்து பொற்சிலை வாங்கினன் சிலீமுகம் பூட்டி. கக௭

குனித்த பொற்சிலை வலிகெழுங் குணவுரு வீணையி
னுனித்த வப்புருக் கொண்டுநிற் கின்றனோ னரிக்குத்
தனித்த டொற்றிரு வாசிகை போன்றொளி தழைத்த
தினித்த சொற்கொடி யிடத்தினன் மலர்க்கர மிசைந்து. க௨௦

பொருவிற் கொண்டிடு நெடுதுதிப் பகழியைப் புனிதன்
விரைவிற் சென்றவ ருயிர்குடித் திடுகென விடுத்தான்
மருவிக் குன்றென நின்றிடு மூவர்மார் பினும்பட்
டுருவிச் சென்றதப் புறத்தினி னொருகணப் பொழுதின். க௨௧

மீண்டு சங்கரன் வலக்கர மடைந்தது விசிக
மாண்டு புங்கமுன் பட்டபோ தவுணர்க ளவறிச்
சேண்டொ டும்படி துள்ளிவீழ்ந் துணர்வுகள் சிதைந்து
மாண்டு போயின ரிமையவர் மனத்துயர் மான. க௨௨

அம்பு பட்டிடு மசுரர்கண் மார்பகப் புழையிற்
செம்பு னற்புறம் பெருக்கெடுத் திரைந்தலை திரைத்துக்
கம்ப முற்றெழுந் தோடின களேபர மலைப்பாற்
சம்பு பற்பல வாண்டிற்குண் டிரையெனச் சார்ந்த. க௨௩

திருந்து தேவரும் பணிசெயத் திரிபுவ னமுமாண்
டிருந்த முவெயி லரக்கரு மிறந்துசெய் கடன்கள்
புரிந்து காணவு மொருவரற் றிகலனாய் புரட்டி
யருந்த வேகிடந் தனரெனின் வாழ்வுவப பறிவோ. க௨௪

கதம்ப டைத்தபூ தர்க்கமர் கொடாதரன் கடிது
மதம்ப டைத்தவர்ச் சாடிய தோதனம் வறியர்க்
கிதம்ப டைத்திடு குவமெனக் கொண்டுபோ யிற்பாற்
பதம்ப டைக்கிலம் போமெனப் பகர்ந்ததொத் ததுவே. க௨௫

மருளை யொத்தன முப்புர மப்புர மருவு
மிருளை யொத்தன ரவுணரவ் விருளினை யிரிக்கு
மருளை யொத்தனன் முருந்தனவ் வருளினை யுடைய
பொருளை யொத்தன னப்பொரு ளாகிய புராரி. க௨௬

செப்பு ரம்பதித் தன்னமா துமைமுலை துளைக்குந்
துப்பு ரம்பெறு பராபரன் தூநகைக் கணையான்
முப்பு ரம்பொடி பட்டது முதல்வர்தம் முயிர்போ
யப்பு ரம்பொடி பட்டதுங் கண்டன ரமரர். க௨௭

கலிவிருத்தம்.

ஆர்த்தனர் முகிலின மஞ்சப் பூமழை
தூர்த்தனர் மகிழ்ச்சியிற் றுணங்கை யாடிமெய்
வேர்த்தனர் ரருகுபோய் வெய்யர் மெய்களைப்
பார்த்தனர் குதித்தனர் பரமற் பாடினார். க௨௮

சரமொடு குனிசிலை தாங்கி நின்றிடு
மொருவன தடிமல ருச்சி குடினா
கரையறு முவகையங் கடலி னுழந்தனர்
பரவினர் கடவுளர் பகர்தன் மேயினா. க௨௯

இந்நக ரதனிடை யிறைவ நின்மலர்ப்
பொன்னடி யருச்சனை புரிந்து வாழ்வுற

நின்னருள் புரிகென நிகழ்த்த வாயிடை
மன்னிய விலிங்கநல் வடிவ மாயினான்.

௧௩௦

ஆதலு மனமகிழ்ந் தமர ரிந்திரன்
மாதவ நையன் முனி வர்கண் மஞ்சனம்
போதோடு சுடர்நறும் புனைகொண் டர்ச்சியா
வீதுட லெடுத்தபே ரெனநின் றேத்திறார்.

௧௩௧

சூலவுறு மரியவிற் கோலங் கொண்டுமுன்
னிலகுற நின்றதா விலிங்க மாகியு
நலமரு னாமம்விற் கோல நாசனென்
றுலகினை ருரைசெய வமல னுற்றனன்.

௧௩௨

ஐங்கரக் கடவுள்வே லரசன் மாலயன்
புங்கவர்க் கிறையவன் புவன நாயகர்
துங்கமெய்த் தவர்முதற் றவன்றி னேரொலா
மெங்களுந் குறுமிட மிட்டுதென் னுற்றனர்.

௧௩௩

எழிறரு முமையொடு மெங்க னாயக
னெழிவற நிரந்தர முற்ற தன்மையாற்
பொழிநிகழ் கூவமா புரத்திற் கெங்கணு
மொழிதரு பெயரவி முத்த மாகுமால்.

௧௩௪

அலங்குறு மிரதகூ வரத்தை யாயிடை
வலங்கிளர் வும்புரிக் கோட்டு மாமுக
னிலங்குறு புழைக்கரத் திறுத்த தன்மையா
னலங்கிளர் கூவர நாமம் பெற்றதே.

௧௩௫

சூவிலொண் பதிநடுக் கூவ மொப்பவே
மூவுல கங்களு முன்னி வந்தோரோ
காவிலின் பெய்துறு தன்மையாலெழிற்
கூவமென் றொருபெயர் சொண்ட தந்தகர்.

௧௩௬

ச.—சந்தானகிரி சந்தானச்சருக்கம்.

௫௩

மேலைநா ளிழைத்தீ வினைகட் கெங்கள்விற்
கோலநா யகன்றிருக் கூவ முன்குத
லாலநா கங்களுக் கரும்புள் வேந்தினேத்
தாலமே னீனைக்குறந் தன்மை போலுமால்.

௨௩௭

என்றிவை பற்பல வியம்பி வண்டுமுகங்
கொன்றையஞ் சடையினோன் கூவ பாரதர்ச்
சென்றடைந் தருங்கதி சேர்மி னென்றனன்
வன்றிறற் புலவனறி மறித்த குதனை.

௧௩௮

திரிபுரதகனச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-௩௦௨.

நான்காவது

சந்தானகிரி சந்தானச் சருக்கம்.

அறுதிர்க் கழிநேடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

குதமுனி வரன்புகன்ற மொழிவினவி யுலகமய றரக்கு மே
ன்மை, மாதவரொஞ் கவகைபெறீஇக் கூவபுரத் தியல்கெட்ப
வளரு மெங்கள், காதலமை வற்றதிலை புராணமுனி யின்னுமு
ளங்கருணை கூர, வோதுகவென் றிரைத்தனரவ் வுரைக்குமிகக்
களித்தினை யுரைப்ப தானான்.

௧

அன்றுவிறற் கொடுமதில்க டழலெழப்பின் முறுவல்புரிந் தச
ரர்ச் சாடித், தென்றிசைக்கூ வராகரி னரசிங்கந் தொழத்தேவ
சிங்கம் வாழ்நாட், இன்றுதுயர்க் கடனீந்தி யார்வநெடுங் கடற்

படிந்த சாரை நோக்கிப், பொன்றிகழ்நற் கமலமலர்த் தவிசின்
வீற் றிருக்குமிறை புகலு கின்றான். உ

வண்டினைத் தொழுகுநறை மதுப்பருகி யிசைகூரு மலர்மங்
தாரத், தண்டெரியற் புலவீர்மிக வல்லவனம் மாயவனித் தலத்
திற் சூழ்ச்சி, கொண்டுபகைப் பினர்கரவாட் போக்கிவதைப்
பதுபோலக் கொடியர் நீறு, கண்டிகைமெய்ச் சிவனுருவ மகற்
றியரன் கணையாநிக் கடிந்திட் டானால். ஈ

ஆதலினு லமலசிவ லிங்கபூ சனைபுரிவோ ரறிவி கந்த, பாத
கோ யெனினுமழி கிலரென்று மஃதிலரிப் படியின் வல்ல,
மாதவர்க ளெனினுமழி குவரென்று மறிந்தனமான் மனம்வி
சைத்து, நீதிகொடு பரமசிவ பூசைபுரி வோர்பெருமை நிகழ்த்
தர் பாற்றோ. ச

இம்மைமறு மைப்பயனு மறையின்முடி தெருட்டுறுபே ரின்
ப வீடு, மெய்ம்மைபெறத் தரவல்ல தச்சிவபூ சனையன்றி வேறு
முண்டோ, செம்மைமனத் திலிங்கபூ சனைபுரியா தருங்கதியிற்
செறியக் காத, நம்மனம்வைத் திடல்சிறகி லொருசிறுபுட் பறக்
கலிசை தகைமை போலும். ஓ

திரையெறியுஞ் சடைக்கங்கைத் துளிதெறிப்ப நனைந்தகு
ளிர் சிறுவெண் டிங்கள், காமலரி னிருந்தெழுசெங் கனற்கொ
ழுந்திற் காய்ந்தொழிக்குங் கடவு டன்னைப், பரமனென வுணர்
கிலா தளியனுமவ் வரியுமாய்ப் பயின்ற தீமை, பொருவில்புக
ழ்க் கூவபுரத் திலிங்கபூ சனைபுரிந்து போக்கி யுய்ந்தேம். கூ

பூதிமணிக் கலன்புனைந்து சிவலிங்க பூசனையைப் புரிந்தி
டாதோர், பாதகரிற் பாதகரெங் கட்கவர்கள் புறமாளோர் பகரி
லென்று, மாதலிற்புங் கவர்நீவிர் சிவலிங்க பூசனையை யகன்றி
டாது, காதலிற்செய் திடுதிரெனப் புகன்றனனா ரணமனைத்துங்
கலரகண் டோனே. எ

அண்டரய னுரைத்தமொழி வினவிமன மகிழ்ந்தவன்மெல்
லடியிற் றுழந்து, கொண்டறவழ் மணிமாடக் கூவுபுரத் திவிங்க
வுருக் குலவச் செய்தே, மண்டுமனத் தன்பின்வழி பட்டனரச்
சிவலிங்க வடிவந் தோறும், புண்டரிக வதட்டிருவிற் கோலநா
யகனின்று புரப்பன் மாதோ. அ

இத்தகைய வினையிறிருக் கூவுபுரத் தெவரோனு மெய்தி
னம்ம, சுத்தபா ஞானமடைந் தரியசிவா னந்தககந் துய்ப்பர்
விண்ணோர், மெய்த்ததவ மொருகோடி புரிந்துநர வருவாகி
விமல னல்கு, மத்தலனி லவநரித்து வாழ்வரெனின தன்பெரு
மை யளக்கந் பாற்றோ. கூ

தன்னிமனத் தமைத்தவர்க்கு மலமகற்றுஞ் சந்தான கிரிசந்
தான, னென்னுமருட் குரவனெழிற் கூவமா நகரினிடையிருக்
கின் றோர்கட், குன்னருந் கருணையினி லுபதேசித் திடவுலகி
னெழிவி லின்ப, மன்னிமனக் களிப்பொடிருந் தழிவில்பா
கதியடைவின் மருவு வாரால். கூ0

என்றினைய சூதமுனி யினையிறிருக் கூவுபுரத் தியல்பு கூற
மன்றன்மலர்க் கரங்குவியா வருந்தவரெஞ் செவிக்கமுதம் வழ
ங்க வந்தோய், கொன்றைமலர்த் தொடைபுனையுஞ் சடாமகுடத்
தண்ணன்மகிழ் கூவ மூதா, ரொன்றுமவர்க் கருன்புரியுங் குர
வன்யா ரியம்புகென வுரைப்ப தானான். கூக

மேற்படி வேறு.

முன்னமோர் காலத் தாதி முருத்தனு மயனும் பின்னாழ்
பின்னன்மா தவருஞ் செம்பொற் பிறழ்முடிச் சுரநு மீசன்
றன்னதாஞ் சத்தி பாதஞ் சார்தலா னுடல்வெ றுப்புந்
றுன்னரு ஞான னந்த முறுவதற் குவகை யுற்றார். கூஉ

உற்றவர் கயிலை நண்ணி யுமைமொரு பாகந் போற்றிச்
சிற்றறி வுடையேம் புன்மைச் சிறையுடன் பொறைத ணந்து

பற்றறி வருவ மாகப் பதிபசு பாசத் துண்மை
முற்றுமெங் கட்டு ணர்த்தி முதல்வநீ புரத்தி யென்றார். க௭

என்றவ ரியம்ப வெங்கோ னெல்லையில் கருணை யெய்தி
நன்றெனக் கயிலை சூழ்ந்த நாற்பெருங் கிரிக டப் மு
ளன்றரி தனக்குச் சீர்சா லாமர்த்த கிரியி னுச்சி
யொன்றிநற் குரவ னாகி யுண்மையை யுணர்த்து கின்றான். க௮

ஆதியு நடுவு மீது மருவமு முருவு மாகும்
பேதமு மளவு மின்றிப் பேரறி வருவமாகி
வேதமு முணர்வு மெட்டா விமலமாய் நிறைவ தாகிச்
சாதலும் பிறப்பு மற்றோர் தன்மையாம் பதியின் றன்மை. க௯

மூலமா மலத்தா லன்றே மூயபே ரறிவ தாகிச்
சீலமா யையினாற் றோன்றுஞ் சிற்றறி வுடைய தாகி
மேலைநாள் வினையாற் றோற்றம் விளிவுடைத் தாகி வானம்
போலவே யடுத்த தாகிப் புணர்வது பசுவின் றன்மை. க௧௦

ஆதியன் னாகி பொன்றா யளப்பருஞ் சத்தி யாகி
யோதரும் பலவா மாவி புணர்வெலாந் தடுப்ப தாகிப்
பேதமி லருஞ்சிற் சத்தி பிறழ்தரு முயிர்க்கு நீங்கிப்
போதுமத் தன்மைத் தாகும் புகலிரு னாண வந்தான். க௧௧

சுத்தமோ டசுத்த மூலப் பகுதியென் றொடர்பு பெற்றுத்
தத்துவ மைந்தோ ரேழு தகுமிரு பத்து நான்கா
யித்தகை யிற்பி ரேரம் போக்கியம் போக மென்ன
முத்தகைக் காண்ட மாக வுதவிமும் மாயை நிற்கும். க௧௨

மனமொழி மெய்யி யற்ற வருவதா யறம்பா வங்க
னெனவிரு வகைத்தாய்ச் சஞ்சி தாதிலுன் றியல்பாய்ப் புத்தி
தனிலுறு நிலைய தாகித் தகையிற்றுய்த் தொழிப்ப தாகி
வினையெனும் பேர்பெற் றொத்து விடுமிருங் கன்ம மன்றே.

என்றுமூப் பொருளின் தன்மை யியம்பியும் மலங்க ளெல்லா
முன்றனக் கயலென் றோர்வித் தொழித்தறி வருவ மாகி
நின்றநிற் பாரென் றான்மா நிலையினை யுணர்ந்தி மீ து
வன்றுளை யாகி நின்ற மல்குதன் னருளைக் காட்டி. ௨௦

சென்றுபுல் குறுவ தன்றிச் சேர்ந்துநிற் பதுவு மன்றி
யொன்றிரண் டென்ப தன்றி யுணர்வுசுட் டொழிந்து நீயா
யென்றுநின் றிடுமென் தன்னை யிருந்தவா காண்டி யென்று
துன்றுதன் னிலைசொல் லாத சொல்லிளு லுபதே கித்தான். ௨௧

இன்னவா நயற்குப் புட்ப கிரியிடை யிருடி கட்டு
மன்னுவா னளவு கோள கிரியிடை வான வர்க்குந்
தன்னேநேர் கின்ற பொற்பிற் சந்தான கிரியி னண்ணி
முன்னேவான் பொருள்கண் மூன்று மொழிந்தனன் குரவ னாகி.

அப்பெருங் கிரியி னுமத் தடுத்ததா ரியற்கு நாமஞ்
செப்பருங் கூவத் துள்ளோர் தேவரா தலின வர்க்குத்
தப்பில்பே ரருளி னசான் சந்தான கிரிசந் தான
னிப்பெருங் குரவ னங்க ணென்றுமவீற் றிருப்பன் மாதோ. ௨௩

கொத்தல ரிதழி யெம்மான் குருவுரு வாகி நேயம்
வைத்துப் தேசஞ் செய்யும் வளங்கெழு கூவ மூதூர்க் [ன்
கொத்ததென் நயன்மற் றென்றை யொப்புரை செயலா காடுத
றத்தலத் தியல்பு முற்று மறைந்தனன் சூத னன்றே. ௨௪

சந்தானகிரி சந்தானச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

அடிமுடிநேடியரசருக்கம்.

கலிநிலைநிறை.

சூத னியம்ப மகிழ்ந்தற வேரரி தொல்வேத
ஞாதி யகம்பர மென்றுத மிற்பகை யாளுரென்
றோதினை பின்பர னைப்பர மெனறவ ரோர்வுற்ற
வேதுவெ னிங்கதி யம்புக வென்ன வியம்புற் றுன்.

க

மேனாண் மண்டு பிரளயம் வந்து விரவுங்காற்
காளுர் கஞ்சன் றுஞ்சுறு மவ்வுழி கண்ணுற்றே
யாளு விற்பத் தந்தணர் கைவைத் தங்கத்தின்
மாளு மங்கைக் காவிய ஞய்துயின் மாறென்றார்.

உ

என்றலும் வேத னெழுந்து களிப்போ டெறிநீரிற்
சென்றுல வானின் றனனது போதிற் றிகழ்வாக
மொன்றுறு மேகந் தங்குத லேபோ லுததிக்கண்
மென்றுயின் மேவுங் கண்ணபி ரானை விழியுற்றான்.

ங

மாலான் மால மால வடித்தே மணிநீரின்
பாலா நீயா ரென்று வினுவப் பதியாகு
மேலா நாரா யணா னென்று விரைந்தோதி
யேலா தாகு மகந்தைகொ டங்க ணெழுந்தாளுல்.

ச

மாய னுரைத்தெழு கின்றமை கண்டே மலர்வேத
னீயல நற்பரம் யானென வோதிமு னின்றாளு
லாயிடை யச்சதன் மிக்கெழு கோபத் தவனாகிப்
போயயன் விற்பொலி மார்பி னெதிர்த்து புடைத்தாளுல்.

ரு

முண்டக வேதனு நெய்சொரி தீயின் முனிவுற்றே
யண்டக டாக முடைந்ததெ னும்படி யங்கையான்

விண்ணின் மார்பெதி ரெற்றின னித்திறம் வெம்போர்கண்
மண்டிரு வோர்க டமக்கும் விளைந்தன வந்தம்மா. க

குற்றவர் மார்பு குழிந்திட நின்று குதித்தோடி
யெற்றுவ ராடக வெற்பொடு மைம்மலை யெய்திச்சூழ்
வுற்றது போல வுடன்சூழல் வாருட லுக்கப்போய்ப்
பற்றுவர் கீழ்மே லாக விழுந்து பதைப்பார்கள். எ

கட்டி யெடுத்து விழுத்தி யிடக்கை கழுத்தாடே
யிட்டு வலத்தி னழுத்தி யுரத்தி னிடிக்கொப்ப
முட்டி பிடித்த கரத்தொடு குத்துவர் முட்டுற்றே
வட்டளை சுற்றுவ ரித்திற முற்றினர் மற்போரே. அ

கலிவிரூத்தம்.

மருவோகைகொண் முனிவோருடன் வரும்வானவர் கண்டே
பொருவோர்க்கு னிவர்போலறி யோமென்று புகழ்ந்தார்
விரைவோடுபி னுருமேறெனும் வெடிசொல்லின ராகி
யிருவோர்களு முறைவாங்களை யருவிக்கொ டெதிர்த்தார். கூ

மின்னுமென வெதிர்வீசிய மிளர்வாளொளி யல்லா
லின்னொரிவ ரிவனுற்றன ரெனவேதமை யிமையா
வந்நாகரு மறியாவகை யறைகின்ற வொலிக்கு
முன்னாடுக நங்காமென முறைவட்டளை வந்தார். கூ0

வரையேகு வ ரமராபதி நகரேகுவர் மலையுந்
திரையேகுவர் பிலமேகுவர் திசையேகுவ ரென்றுழ்
தரையேகுவர் விடையாளியை யறியாது சமழ்ந்தே
புரையேகொடு சன்னந்தொறு முழல்கின்றவர் புரைய. கூக

தாணுவர் கரநாடுவர் தலைநாடுவர் மலருந்
தோணுவர் களநாடுவர் தொடைநாடுவர் சுடரும்
பூணுறு முரணுவர் வயிணுவர் பொலிபும்
வாணுறு விழிநாடுவ ரிவ்வாறு மலைந்தார். கூஉ

கலநிலைத் துறை.

கொந்து லாமலர் முடியண்ட கோளகை கடப்ப
வந்து பாசல முழுவது மலர்ப்பத மிகப்ப
வந்த வேலையி னிருவர்தம் மகந்தையு மறுப்பா
னெந்தை யாயிடை யழல்வடி விலிங்கமா யெழுந்தான். கங

ஆதி மாலய னன்பகத் திருளற வமைத்த
தீதின் மாமணி விளக்கெனத் திகழ்வதவ் விலிங்க
மேதை யாமவ ரகத்திரு ளொருசிறு விளக்கின்
சோதி போக்குமோ வப்பெருஞ் சோதியே யல்லான். கச

அங்கு வந்தெழு மருட்கனற் றுணுவை யயன்மாற்
றங்கள் வெஞ்சமர் தணந்தனர் நோக்கியித் தாணு
விற்கு வந்ததென் னென்றனர் தாணுவென் றறியார்
கங்க ரன்றனை யவன்கணு லன்றியார் காண்பார். கரு

மண்டு வெஞ்சமர் தணத்தினி யிருவரு மலர்வு
கொண்ட வங்கியி னடிமுடி பார்ப்பமக் குறிமுன்
கண்ட வன்பர மெனத்தமி லியைந்தனர் களிகூர்
வண்டு முங்கம லாதனக் கடவுளு மாலும். கசு

வன மாயரி மலரய னெகினடாய்ப் பிலமும்
வானு மேகுபு மனமொழி தனிலுமே மருவா
ஞான நாயக னடிமுடி விழிகொடு நாடப்
போன மூதறி வுடைமையி ன்னைந்துபோ யினரால். கஎ

குன்று போல்வரு மும்மதக் கோட்டுவா ரணத்தை
யன்று வாய்குடர் சொரிந்திட வேமிதித் தழுத்திக்
கென்ற தாண்மல ரென்றறி யாததைக் குறுகிக்
கன்றி யோர்சிறு பன்றிகீழ்ப் பட்டது கடிதின். கஅ

முனைத்த வெண்பிறை யெனுமுடக் கோடுதேய் வுறமண்
கிளைத்து வெம்பில மனைத்தையு மிகந்துமிக் கேழு

விளைத்த சன்றிவான் றொடையையுங் கடந்ததி லின்பம்
விளைத்த வெந்தைதாள் விலங்குறப் பட்டதோ விளம்பீர். கக

வருந்தி மெய்யிருங் கேழலி னுருவுகொண் மாயன்
றிருந்து நாங்குறி கண்டில மலரயன் சென்று
பொருந்து பொன்முடி கண்டுறிற் புகல்வதென் னெனுநா
ணருந்து நெஞ்சொடு மொருவகைப் புவியின்மீண் டடைந்தான்.

விண்ணி னேகிய வியன்சிறை யோதிமம் விரைந்தே
யண்ணன் மாமுடிக் கங்கையின் றுறைபடிந் தாடக்
கண்ணி யேகுத லென்செழுங் கதிரிட முதலா
வெண்ணும் யாவையும் பரந்திவர்ந் திகந்துபோ யினதால். உக

விண்டு காண்குவ னடியினை முடியினை விரைந்து
கண்டு நாமினை யாகுவ மெனவயன் கருத்திற்
கொண்டு தேவமா வருடமோ ராயிரங் குலவு
மண்ட மேறியு மடைந்தில னமலன்மார் பளவும். உஉ

சிறகு நொந்திளைத் திடுதலா னப்புறஞ் சேணிற்
குறுகு கின்றதன் செயலொழிந் தெகினுருக் கொண்டோ
னிறுகு திண்புயத் தரிசெய லென்கொலோ வென்று
மறுகு நெஞ்சொடு மீண்டுவந் தடைந்தனன் மண்ணில். உங

இட்ட தங்குறி கண்டுதாம் பரமென விச்சைப்
பட்ட னேகநாட் படாதபா டுகளெலாம் பட்டா
ரிட்ட மொன்றில ரெம்பிரா னடிமுடி றினைப்பூப்
பட்ட கண்ணினர் காண்பரோ வெத்தனை படினும். உச

வந்து கூடியங் கிருவரு மனத்தெழு மகந்தை
கிந்தி வாண்முகம் புலர்ந்துகின் றிடுதலாற் சிந்தை
தந்தி கிங்குறி காண்கிலா தமைத்தமி லறிந்தே
யுந்து கின்றநா ணிருவரு மொத்தலி னெழிந்தார். உரு

எங்க னாயக னருள்சிறி துறுதவி னிணையோர்
தங்க னாகிய மயக்கொழிந் தற்புதத் தாணு
நங்க னாயக னாகியே நமக்கரு னென்றிச்
செங்க னு ளுறு முருவமீமா வென்றுசின் தித்தார்.

௨௬

ஆன காலையின் மணியிடத் தாடுறு மொளிர்போன்
ஞான நாயக னழகெனந் தாணுவி னடுவண்
மாஹு மாமழு வந்திகழ் காமுமொண் மார்புச்
தூநி லாநகை வதனமுந் தோன்றுற நின்றான்.

௨௭

நின்ற காலையின் மிடற்றணி நீலமு முரத்திற்
றுன்று மாலிகைத் தலைகருங் கண்ணென் துணுக்குற்
றென்று நாணுட னச்சமு மொருங்கெழ வயன்மால்
சென்று நாயகன் றிருவடி சிரம்பட விழுந்தார்.

௨௮

எழுதி ரஞ்சலி ரென்றுமை நாயக னியம்பத்
தொழுத கையொடு மெழுந்துநின் றறிந்தவா துதித்தே
யிழுதை யேழுனைப் பரமென வறிந்திடா தியற்றும்
பழுது தீர்த்தரு னென்றிடப் பராபரன் பகரும்.

௨௯

தும்மை நாம்படைத் திருதொழி னுங்களுக் குதவ
வெம்மை நீரென வுமதறி வொன்றியும் வேறாய்க்
கொம்மை மாமுலை யுமையொடு வடிவுகொண் டிருக்கு
மெம்மை நீர்மறந் துமைமதித் தயர்புரிந் திளைத்தீர்.

௩௦

நீவிர் நம்மையே பரமென நினைந்திடா தமர்செய்
பாவ நந்திரம் பதநிலை பண்டுபோ லடைய
வாவல் கொண்டுநம் வடிவமா மிலிங்கநன் கமைத்துக்
கூவ நண்ணியர்ச் சியுமெனப் புகன்றிலுங் கூறும்.

௩௧

நீறு கண்டிகை புனைந்துநந் நிகழ்வடி வென்னக்
கூறி விங்கபூ சனைபுரி குணத்தரை நாமாத்

தேறு கின்றவ ரொழிவில்பே ரின்பமெய்த் தேவர்
வேறு கண்டவர் வெந்துயர் விடாததீ நரகர்.

நக

கலைகள் யாவைபு முணர் தவ ராயினுங் கருதி
யிலகு நாமதி ழிவிந் டபூ சனைதனை யியற்றா
நிலைய ரொன் னையு முணர்ங்லா ரஃதுடை நெறிய
ருலகி னொனையெறு முணர்கில ரேனுமுற் றுணர்ந்தோர்.

நக

நாரி னீசரே யாயினு நல்லிலிங் கத்திற்
பரிவி னுனமைப் பூசனை புரிசுவர் பகரிற்
சுரரின் மேலவ ரஃதிலர் சுரர்களிற் சிறந்த
வரர்க ளாயினும் புலையரே மெய்ம்மையிம் மாற்றம்.

நக

மகிழ்ந்தி லிங்கபூ சனைசெய்வோ னெக்குலம் வரினும்
புகழ்ந்த வன்றனை நாமென வந்தனை புரிவோர்
திசுழ்ந்த நம்பதம் பெறுகுவ ரவன்குலஞ் சிந்தித்
திசுழ்ந்த புன்மைய னீசனாய் நரகில்வீழ்ந் திகுவான்.

நக

என்று கூறியத் தானுலின் மறைந்தன னிறைவ
னின்ற மாலய னுவகைபூத் தண்ணல்சொன் னீனைந்து
சென்று கூவமா நகரிடைச் சிவலிங்க மமைத்து
மன்றன் மாமலர் மஞ்சனங் கொடுவழி பட்டார்.

நக

வினைக டர்ப்பது புனிதன்மெய்ஞ் ஞானமே விளைப்ப
தனக னேயமோ டிருப்பதக் கூவமா தவினாற்
கனவி லாயினு மிந்நகர் கடக்கொணு தென்றங்
கினிய மேருவிற் கோலநா யகற்றொழு திருந்தார்.

நக

யானு நான்முகக் கடவுளும் வழிபடு மெழில்விற்
கோல நாயகர்க் கண்டிடிற் பண்ணிரு கோடி
மூல மாமிலிங் கங்களை முறைமையிற் சென்று
சீல மோடுகண் டுறுபல னக்கணஞ் செறியும்.

நக

அருவிப் பூதர மெனவரு மதகரி யட்ட
திருவீற் கோலநா யகன்பெயர் பலவுள செப்பிற்
கருவிற் பாக்குறு மிருவினை களையும்க் கணத்தின்
விரைவிற் போக்குவ வவற்றினிற் சிலபெயர் விளம்பின். ௩௯

எழுதீரீக் கழிநேடி லடி யாசிரிய விருத்தம்.

இரக்ககர் தியாக ரிசைச்செததார ரெழின்மிக வளர்சடைக்
கூத்த, ரருட்சகநாத ரஞ்சனாபகண்ட ரருங்கிலானிக்கின ரோ
டுந், திருக்கறு புவனநாயகர் திரிபுரகன ரப்பிரதிட்டர், தெரி
த்திடு கூவநாத ரன்பர்க்குச்செந்நெல்வைததவ ரெனலாமால்.

இப்பெரும் பெயர்கள் பன்னிரண் டினையு மியம்புவோ
ரிவற்றினு ளொருபேர், செபபரும் புதல்வற் கிடுபவர் புவியிற்
சிதைவின்மெய்ப் போகங்கு யித்தீத, யொப்பருங் குளிர்வெண்
டிங்கள்வண் கடுக்கை யுண்ணுலழந் தினியதா தனைந்து, மெய்ப்
பசம் பொன்னிற் நிகழ்சடா மவுலி விமலன தடியின்மே
வுவரால். சக

கலிவிருத்தம்.

என்று கூவத் திறைவன் பெரும்புகழ்
துன்று மாசையிற் சூத முனிவர
னன்று மேவு நயிமிச மாவனத்
தொன்று மாதவர்க் கோதின னென்பவே. சஉ

அடிமுடிதேடியசருக்கம் முற்றிற்று.

சூ. திருவிருத்தம்-௩௯அ.

ஆறாவது

செந்நெல்வைத்தசருக்கம்.

எழுகீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

மறுவறு தவத்தின் முனிவரர் மிக்க மகிழ்ச்சியின் மறித்து
மச் சூத, னறுமலர்க் கமலத் திருவடி பரவி நங்களுக் கையலிற்
கோலச், சிறுநுதற் குமரி யிடத்தின்வைத் தவற்குச் செந்நெல்
வைத் தவனெனும் பெயரெம், முறைமையி னடுத்த துரைத்தி
யென் றியம்ப முனிவனன் நெனவது மொழிவான். க

முன்னரக் கூவ புரத்திடைக் காம முதலிய முக்குறும் பெறிந்
தோர், புன்னெறிப் படுமைப் புலன்களுந் தடுத்தோர் பொய்
யினை மெய்யினிற் கண்டோர், சென்னியிற் பிறைகொண்
டவன்றனக் கன்பு செறிந்தமை யடியர்கட் டிகழ்த்து, நன்னி
லைத் தரும சீலனா ரெனவோர் நாமவந் தணருள ரானார். உ

உருவநல் லறமாக் கறைமிடற் றிறையன் புயிரென வந்ததே
யனையார், பொருவினன் னெறியின் வரும்பெருஞ் செல்வர்
புரமெரி படுத்தவிற் கோலத், தொருவன தடிமும் பொழுதும்
வந் தனைசெய் துறுசுவை யடிசின்மா தவர்க்குப், பரிவொடு
மளித்து மிச்சில்கொண் டெமக்குப் பயனிது வெனவொழு
குறுநான்.

அறுகீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

கோதினந் தரும சீலர் கொடைகண்டு நானுட் கொண்டோ
மேதகு மவர்தம் மேன்மை விளக்கவோ வறிந்தி லேமா
லோதமுண் முகிலொ டுங்கிற் றொருபுடை யதனால் யாரும்
பேதுறு பசினோய் கூரப் பெருமித மீழ்ந்து நைந்தார்.

வறியவக் காலம் போத மறவறந் தரும சீலர்
செறி பமெய்த் தவர்கட் கெல்லாஞ் செழுங்கறி யமுதி னேடு
நறியமென் புழுக்க லன்பா னந்ஈவை யளித்த ளித்தந்
நெறிநினிற் பெறும்பே றென்றே நிந்கநின் நிலது செல்வம்.

பழகுதஞ் செல்வ மெல்லாம் பயன்றரு கதவி யாக
வழகுதம் பெருகு கற்பி னளவலா தளவி லாம
லொழுருண் மனைவி யார்தம் முரியபொற் றுலி யாதி
முழுநம்விற் றடி யார்க் கன்பான் முதிர்ஈவை யமுத ளித்தார்.

மனைநிலுள் னளவ னேத்து மாண்மடச் செயலொன் றின்றி
யினியருந் தவர்கட் கந்தோ வேன்செய்கே னெனத்து ளங்கி
யனையவர்க் கிரப்பற் றேனு மழுதமிட் டொழிந்த துண்பே
னெனமனந் துணிர் தவ் வாறு நெற்பலி யிரந்து செய்தார். ஏ

இத்திற மொழுரு நாளி னின்மைமேன் மேல்வந் தெய்த
வெய்த்திடு பவர்க ளின்றி யெண்பகல் பலிக்கு ழுன்றே
பத்சமர் வறிது மீண்டங் குடற்றுப்பெவம் பசிலோய் கூடா
மைத்தடங் கண்மா தோடும் வருந்திமெய் தளர்ந்தி ருந்தார். அ

கொழுநர்தம் மெய்வ ருத்தங் காண்டொறுங் குழைந்து நெஞ்சம்
விழிபொழி வெள்ள மோட வெய்துயிர்த் தென்செய் கோமென்
றெழுதுயர் மனத்தி னேங்க வில்லினுக் குரியார் செந்தி [ணி.
மெழுக்கென யருகி னார்தார் வினைகொலோ விதுவென் றெண்

அன்பர்தா முடற ளர்ந்து மகந்தனர் வின்றிச் சென்று
முன்பென நதிநீர் மூழ்கி மொய்ம்மலர் புனல்கொண் டெய்திப்
பொன்புரை திருவிந் கோலப் புனிதனை வழிபட் டேத்திப
பின்புதன் மனையின் மெல்லப் பெயர்ந்துவந் திருந்தா ரெய்த்தே.

இம்முறை யந்த ணுள ரெண்டி ன முணவொன் றின்றித்
தம்முட ற்ளந்தென்னைபாணுட் டையல்பா கனைப்பூ சித்தே

யம்மனை வருகு வார்மெய் யயர்ந்துவந் தருகு வீழ்ந்தார்
மைம்மலி குழலி ஞாதம் மகிமுகத் ததைந்த முங்க. கக

அவ்வமை யத்தி லீச னடியவ ரொருவர் யாண்டிந்
துவ்வரி தாக மேனி துவண்டுகண் ணுள்வி முந்து
செவ்விதழ் புலர்ந்து வாடுந் திருமுக மோடு முன்றில்
வெவ்விய பசியின் வந்தேன் வினையிலீ ரென்று சென்றார். கஉ

தொண்டர்வந் துரைத்த மாற்றஞ் சுடுதழந் காய்ந்த வெவ்வேல்
புண்டுளே படப்புக் கென்னச் செவிப்புலம் புக்கு நெஞ்ச
முண்டிட வெழுந்து போகி யுரிபகன் மனையா ரோடு
வண்டவர் தமைவ ணங்கி மனையினுட் கொண்டு புக்கார். கங

ஆதனத் திருத்தி மேனி யயர்வுகண் டமுங்கிக் கெட்டேன்
மாதிடத் தவர்தம் மன்பர் வருத்தவீவ் வாறு கண்டே
னேதினிச் செய்வே னென்றா வினைவிழி யருவி பாய
மூத்தழ் படும ரக்கின் மும்மைநெஞ் சுருகி நைந்தார். கச

அன்னைபங் குடையோ னன்ப ரயர்வுகண் டாற்ற லாகா
தின்னுமிந் நகர முற்று மிரந்துகாண் குவன்பு ஞுந்து
செந்நெல்வந் திலீத லாவி தீர்ப்பனென் றில்லிற் கோதித்
தன்னிக ரிலாதா ரன்பு தரும்வலி கொண்டு சென்றார். கங

நனையவி ழிதழி யார்க்கு நல்லவ ரிளைத்தா ரென்ன
வினைவுறு மனத்தோ டங்கங் கிருந்திருந் தெழுந்து மெல்ல
மனைதொறும் பலிக்குப் புக்கார் வடிவுறு வருத்தஞ் சற்று
நினைகில ரன்பு பற்றாய் நின்றதந் தணருக் காவி. க௪

எம்மையா டிருவிற் கோலத் திறையவன் கருணை தன்னாற்
செம்மையா மனத்தார்க் கெய்தச் செந்நெலங் கிரண்டு நாழி
நம்மையா ஞடைய தொண்டர் நனிபெருஞ் செல்வ முன்னின்
மும்மையா யடைந்த சென் னையவன் மீண்டார். க௪

அந்தணர் செல்ல நங்கை யருந்தவ ரயர்வு காண
உந்தெழுந் துயர மோர்பான் மனத்தெழுந் தலைப்பக் கேள்வர்
தர்தளர் வுண்ணின் றோங்குந் தனிப்பெருந் துயர மோர்பான்
முந்தற வழுமி ரங்கு முலைமுகட் டெற்றி வீழும். கஅ

இன்னலங் கடலின் மூழ்கி யெழுந்திடா தழுங்கு கின்றார்
செந்நெல்கொண் டந்தோ நங்க டிருததொண்டர் பசித்தா ரென்
துன்னுறு துயர ஸாக்கத் துணைவருந் வருதல் கண்டு [று
மின்னென வெதிர்வ ணங்கி விரைந் துவாங் கினரச் செந்நெல்.

வாங்கிய செந்நெற் குத்தி மாதவர் பசினோய் தீரப்
பாங்கொடு மழுத மாக்கிப் படைத்திட வேண்டு மென்ன
வேங்குறு மனத்தன் பாற்றம் முடற்றைர் வெண்ணு தம்பொற்
பூங்கொடியையோர் போனம் பொருக்கென வமைத்துப்பின்னர்.

திருந்திய கொழுநர்க் காயிற் றமுதெனச் செப்பி நம்பா
லருதுயர் செடவந் தாரை யமுதுசெய் விப்பீ ரென்ன
விருந்தினர் தமைவ ணங்கி யமுதுசெய் வித்த வேலை
மருந்தெதிர் பவரின் மிக்க மறையவர் மகிழ்ச்சி கொண்டார்.

மாதவ ரமுது செய்து மகிழ்ச்சிகொண் டெய்தப் பின்போ
யாதர லொடும்வ ணங்கி யவரருள் விடைகொண் டேகித்
தீதக லன்பின் மிக்கார் சேடித்த வமுதுண் பாக்குப்
போதுமங் வமையந் தன்னிற் புருந்தவர் பதமு ரைப்பாம். உஉ

கலிநிலைந் துறை.

அந்த னாளர்தம் மன்பினை யுலகிடை யலர்த்த
நந்தி லாவருட் கூவநா யகனுள நாடித்
தந்த மாவுரி போர்த்ததன் றனியுரு மறைத்து
முந்து தொண்டரீகிள் போலோரு மூப்புரு வெடுத்தான். உங

அன்று மேவிய காரைக்கா லம்மையே யம்மை
யென்ற வாசக மெய்ப்பெற வவளுநு வென்னத்
துன்று மேனியிற் றசையொழிந் தென்பெலார் தோன்ற
மன்று ளாடிய திருவடி மலாநடை தளர.

உச

பொருவி றண்னைவிற் கொலத்த னெனும்பொயர் புதுக்க
வருவ முள்விலைத் தொருகழைத் தண்டுமுன் னூன்றித்
திருவி றைஞ்சுபொற் பையர வல்குலான் சிரிப்பத்
தரும சீலாதம் மனையிடைப புருந்தனன் றிலைவன்.

உரு

புருந்தி ளைத்தன மொருபிடி போனக மிடிவோ
மிருந்த புண்ணிய முமக்கென விளம்பினன் விமலன்
பகர்ந்த வாசகங் கேட்டலும் பதமுண விருந்தார்
சுகர்தி டாமுன மடியர்வந் ததுதவ நோன்மை.

உசு

என்ற கங்களித் தெழுந்துபா யெம்பிரா னினைத்து
நின்ற வுந்லை கண்டுளம பொருதுநெக் குருகித்
துன்ற ருந்துயர் கூர்ந்திரு கண்கணீர் சொரியப
பொன்றி லன்பொடு வணங்கியுட் கொண்டிபுக் கனரால்.

உஎ

கலிவிநுந்தம்.

ஐயனை யாதனத் திருத்தி யிங்குநா
முய்யவந் தவர்தமக் குள்ள போனகம்
பையர வல்குலாய் படைத்தி யென்னலு
மையலின் மங்கையர் மகிழ்வுற் றிட்டனர்.

உஅ

இட்டலு மிறையவ னெண்டி னங்கணீர்
பட்டினி யொடுமிகப் பரிந்து தொண்டிசெய்
நிட்டையின் வருவுறு துங்க ணெஞ்சிடை
மட்டிலை யன்பென மறைந்து கூறுவான்.

உசு

கலிமிகு சிறுவிலைக் காலஞ் செல்வரை
மேலிவுறு நுமக்குநம் விளங்கு மாலயத்
துலைவற வனுதின மொரும ணிக்குட
மலிவுறு செந்நென்முன் வைத்துங் கொண்மென. ௩௦

ஆண்ணல்சொற் றிடவதை யந்த னாளர்கேட்
டுண்ணெகிழ் வொடுகர முச்சி கூப்பியே
கண்ணனை புனலுக்கக் கடைய னேனையு
மெண்ணிவந் தருளிய விறைவ னேமென. ௩௧

ஆலயந் தனிலடைந் தன்பு வேண்டுவிற்
கோலவங் கணர்தமைக் குறுகித் தாழ்ந்தெழுங்
காலையி னங்கொரு கடநி ரப்புகெஞ்
சாலிகண் டுவந்தனர் தரும சீலரே. ௩௨

கொண்டுபோய் மனையினக் குடநி ரப்புகெல்
லண்டர்நா யகர்திரு வடிய ரெண்ணிலா
ருண்டிட நல்லமு துதவிச் சேடமுண்
டொண்டொடி யவரொடு முவப்புற் றாரரே. ௩௩

தூத்திற நாடொறு மிறைவ னாலயம்
வைத்தசெந் நெற்கொடு வருந்தொண் டர்க்கெலாந்
துய்த்திட வமுதறு சுவையொ டும்படைத்
துத்தமர் சிவனரும் பதத்தி லொன்றினார். ௩௪

எழுவீரீக் கழநெடி லடி யாதிரிய விருத்தம்.

மறையவர் தமக்கிம் முறைமையிற் செந்நெல் வைத்தலா னரி
யவிற் கோலத், திறையவ னுலகிற் செந்நெல்வைத் தவரு
மென்னுமெய்ப் பேரடைந் தனனா, லறையுமப் பெயரை மனம்
விழைந் துரைப்போ ரழிவிலா மிக்கசீர்ச் செல்வ, நிறைபெருங்
கல்வி பெருகுவர் பின்னு நிகரில்பே ரின்பவீ டடைவார். ௩௫

அந்தவிற் கொலத் திறைசெயும் வெள்ளி யடுக்கலிற் சந்தியா
நிருத்த, நந்துபொற் பொதுவி னரியாவா னந்த நடமிலங் குறு
வட வனத்தி, லுந்துநற் சண்ட தாண்டவங் கூவத் துலையறு
தருக்கமா தெனவே, வந்தவச் சத்தி யனுதினங் காண மகிழ்ந்
திரக் சாநடம் புரிவன். கூ௬

சாற்றரும் பெருமைக் கூவமா நகரிற் றருக்கமா தாவெனும்
பெயரான், போற்றுற நடஞ்செய் யெப்பிரா னுமம் போற்றுறு
வளர்சடைக் கூத்தன், காற்றுணைக் கடல மொருபகற் சென்று
கண்டவ ராப்பருங் கல்வி, மாற்றருஞ் செல்வம் பெரும்புகழ்
படைத்து மறுமையிற் சிவகதி யடைவார். கூ௭

எம்பிரா னடஞ்செய் கூவமா நகரி னிருடபவர்க் கொருசுனை
யளவு, செம்பொனீ குறிலொண் காலியா நிகளாய்ச் சிறத்திடுந்
தலங்கனிற் சென்றே, யம்பொரு யிரகான் மறையவர்த் தேடி
யளித்திடு பலனிகர்த் திடுமாற், றம்பிரா னடியார் கரத்தலாத
யளிக்குந் தனிப்பல னுரைப்பதற் கொரிதோ. கூ௮

கூவமா நகரிற் பிடியடங் கட்சில் கொடுத்திடி னந்தணர் தம
க்குத், தேவரமு வருமுண் மகிழ்மக தூறு செய்பல னக்கணஞ்
செறிவ, ரோவின்மா தவருக் கொருபக னிரம்ப வோதன மத்த
லத் திடுவோர், பூவினோன் றிருமால் பதங்களோ வடைவார்
புராரிதன் பதம்பெறு குவரால். கூ௯

மாதவர்க் கினிய கூவமா புரத்தோர் மடமமைத் துதவுவோர்
தம்பாற், போதுறு மடம்விட் டின்பவீ டடைவர் பொன்றுறு பத
ங்கனிற் புகுதா, ராதர வினிலோர் சிவனடி யவருக் கங்கையின்
றுணைவிளை நிலமொன், நீதல்செய் பவரெக் காலமு மகலா
திருப்பரொண் கயிலைமால் வரையில். ச௦

அருந்தவர் தமக்குக் கூவமா நகரி லாடையொன் றளித்திடி
லதனிற், றிருந்திழை யொன்றிற் கொருசதகோடி தேவராண்

டருஞ்சிவ லோகத், திருந்துபின் பரமன் நிருவடிக் கமல மெய்
துவர் பெற்றமொன் றுதவிற், பொருந்துறு பலனில் வளவெ
னக் கணித்துப் புகன்றிடற் கரிதரி தம்மா. சக

கொன்றையங் கண்ணி மிலைந்தவன் மகிழுங் கூவமா நகரிடத்
தியற்று, மொன்றொரு தரும மனந்தகோ டிகளா யுலப்பறு பல
ன்களை யுதவு, மென்றத னியல்பை முனிவர ருவப்ப வியம்பி
னன் புலனெறி கடந்து, சென்றரும் பரமா னந்தவா ரிதியிற்
றிளைத்திடுஞ் சூதனென் பவனே. சஉ

செந்நெல்வைத்தசருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ - திருவிருத்தம் சக௦.

ஏழாவது

தாருகன் வதைச்சருக்கம்.

—:0:—

கலிவிருத்தம்.

சுருக்கமி லறிவுடைச் சூத மாசவன்
நிருக்கினர் கூவமா நகர்ச்சி றப்பெலா
முரைக்கவுண் மகிழ்ந்துகை யுச்சி கூப்பிமா
விரிக்குநன் முனிவர ரியம்பன் மேயினார்.

முன்னரீ தருக்கமா தெனமொ ழிந்தவ
டன்னது தோற்றமென் றனிப்பொற் கூவமா
நன்னக ரிடைநட மாட வந்தவா
றென்னகொ வியம்பென விசைத்தன் மேயினான்

பேரறங் களுநிலை பெயரக் காமநோ
யாருத லெனநிக ழுகிலம் யாவையுங்
கூரிடர் மூழ்குபு குலைய மேலைநாட்
டாருக னெனவொரு தருவன் றேன்றினான். ௩

சேண்டொடு தனதுடற் சிந்து செம்புனற்
காண்டொளி முழுதுந்தற் கடித்தெ முடிட
வாண்டகை யோர்களா லழிவு ருதுற
மாண்டகு தவத்தினான் வரமப டைத்துளான். ௪

எண்டிசை யரையரை யெழுபி லத்தினில்
விண்டல மிசையறு வேந்தர் தங்களை
மண்டுதன் சேனாகா வலரக ளால்வயங்
கொண்டனு தினமுங்குற் றேவல் கொன்பவன். ௫

தறுகண்வெஞ் சினக்கொடுந் தாரு கன்றிசை
யுகரி தினந்தொறு மொரோவொன் றாகவே
குறுகிய தூதராற் கொணர்வித் தேறியோர்
மறசென வுலகெலாம் பவனி வந்துளான். ௬

ஒன்னொளி யிரவிதேர்க் கிள்ளை யொத்தவேழ்
கிள்ளைகண் மீதுமொண் கிண்கி ணிச்சரண்
பிள்ளையேழ் தினத்தினு மேற்றிப் பேரெழின்
ஞெள்ளலி னுலாவரு வித்து நீக்குவான். ௭

கொம்மெனப் புறவடி கொண்டொ ரெற்றினான்
மைம்மலி திரைக்கடல் வறபப வெற்றுவான்
செம்மக மேருவி னோடு சிற்சிலம்
பம்மனை யெனவெடுத் தாடு மாற்றலான். ௮

வானிதி நந்துதா மரைதன் வாவியிற்
பானிகழ் வளையோடு பதும மாகவே

யானிரை தனிற்பசு வாகத் தேனுவைங்
காநகர் மலர்ப்பொழி லாகக் கண்டினான். க

வித்தக விடையினோன் வில்லிற் பொன்கவர்ந்
தத்தனு வளைவுற வசைத்த நாரியின்
மெத்தொளி மணிகொளா வியப்ப வாக்கிய
புத்தணி யவயவம் புனைந்த மாட்சியான். க0

மணங்கமழ் குழலர மகளிர்ப் பற்றிவந்
திணங்குறு தருவியர்க் கேவல் செய்வியா
வுணங்குறு சிறைபுரிந் தூடன்ற ணக்கியே
யணங்கிய ரெனும்பெய ரவனிட் டானரோ. கக

மேயதன் நிகழவை விளங்க ராவிறை
மாயிருந் தலைகளே வனைந்த தம்பமா
மீயிலங் கொளிமணி யிருள்வி முங்குறு
மாயிருஞ் சுடர்களா யமர வைத்துளான். க2

ஒல்லையிற் பொழுதுணர்ந் தோலக் கத்துறு
மெல்லையிற் புகுந்திடா திருந்த தேவரைக்
கொல்லுலைக் கனல்விழிக் கொடிய தூதரான்
வல்லியிட் டருஞ்சிறைப் படுத்த வன்மையான். க௩

கனவினு மவன்றனைக் காணி னிந்தரன்
மனநடு நடுங்கிவாய் குழறி வல்லையி
னனவினை யடைந்துபின் னடுங்கு நெஞ்சகத்
தினைவுற லொருபக லெலா மொழிந்திடான். க௪

ஒருங்குல கங்களி னுயிர்க ளுக்கெல்லாம்
வருங்கொடு கோயென வரும வன்றன
லருங்கட வுளரருச் சனைய றங்கள்வான்
றருங்கலை நெறிமகந் தவம கன்றதே. க௫

அக்கொடுந் தயித்திய னுனை ிற்ப்படா
வுக்குநெஞ் சிடர்ப்படுங் காலத் தோர்பகன்
மிக்கவிண் ணவாரி விரிஞ்ச னிந்திரன்
மெய்கொருங் கொருபுடை ஸயிரா டுண்டினர். ௧௬

தங்கர்வெந் துயருந் தகுல னுவியு
மங்கொருந் கழிபுநா னடுதத தாதலாற்
சங்கரன் றனையினிச் சரணென் றெய்திடிந்
மங்குநந் துயரென மனந்து னிந்தினர். ௧௭

தனிர்தவர் கயிலையைத் தொழுகங் கெய்துபு
தணிந்தமெய்ம் மனலுடைத் தவந்தர் சென்னிமீ
தணிந்திடு நந்திதா ளரண டைந்துநேர்
பணிந்தன ரினையன பகர்சன் மேயினர். ௧௮

தடுத்தசெங் கொலுடைத் தாருகன் றனா
லடுத்தவெந் துயருவரத் தகற்ற வந்தனம்
படைத்தேமை யளித்திடும் பராப ரன்முனம்
விடுத்தரு லையநீ யென்று வேண்டினர். ௧௯

தன்னேநேர் கின்றவன் லைவ தேசிக
னென்னையா னுடையநந் தீசன் சென்மென
மின்னுலாஞ் சடையினென் வீற்றி ருந்துழித்
துன்னுவா னவமெலந் தொழுது போயினர். ௨௦

வருணமா மணியொளிர் மண்ட பத்திடைத்
தருணவா ரணபபகைத் தவிசின் மிமிசை
யருணகோ டிகடி ரண் டமாந்த தென்னவாழ்
கருணைவா ரிதிதலைக் கண்டி றைஞ்சினர். ௨௧

விழிப்புன றுளிப்பமெய் விதிர்ப்ப வானொரி
யுழிப்படு மரக்கினெஞ் சுருகி வெந்தயர்ச்

சுழிப்படு மெனக்கருள் சுரக்கு மீசனே

மொழிபயன் பெறத்திரு முன்னின நேத்துவார். ௨௨

எவ்வீரீகீ சழிநேடி லடி யாசிரிய விநீநீநம்.

வானு திகளாய் நிகழ்வாய் சரண மறைமா முடிவின் பொரு
ளே சரண, மூனு ருயிரே சரணஞ் சரண முணாவ சருணர்வே
சரணஞ் சரணந், தேனா மொழிபங் கினடன சரணஞ் சிவசங்
கரணே சரணஞ் சரண, மாளு வழுதே சரணஞ் சரண மருளா
கரணே சரணஞ் சரணம். ௨௩

மருவே மலரே சரணஞ் சரண மணியே பொலியே சரணஞ்
சரணந், திருவே பொருளே சரணஞ் சரணந் தேனே யமுதே
சரணஞ் சரண, மிரவே பகலே சரணஞ் சரண பெமையா ளுடை
யாய் சரணஞ் சரண, மருவே யுருவே சரணஞ் சரண மருளா
கரணே சரணஞ் சரணம். ௨௪

அறுதீரீகீ சழிநேடி லடி யாசிரிய விநீநீநம்.

என்றிவை புகன்று போற்றி யிணைமலர்க் கரக்கு வித்து
நின்றவந் தமைமென் சொன்றை ரொடுஞ்சடைக சடவு னோக்கிப்
பொன்றிகழ் மரைதீப பட்ட போன்முகம் புலர்ந்த வுங்கட்
கொன்றிநெஞ் சுகன்றி டாத துயரமே துரைத்தீ ரென்றான்.

பெருந்தகை ஈயம்ப மாமோன் பெயர்வின் றிப பொருள்கடோறு
மிருந்துட னியக்கு கின்ற வெந்தைநீ யெங்க னெஞ்சி
னருந்துய ரறியாய் போல வினவிய தடியே மும்பப
பொருந்திய கருணை யென்று போற்றிநின் றுரைப்ப தானான்.

தாருக னென்ன வெய்ய தயித்திய னெருவன் னேன்றிப
பாரிடை முன்னே வேதம் பகர்மக மறத்தின் பேதஞ்
சீரிய தவங்க டானஞ் சிதைந்தன துன்ப மெய்தி
யாருயிர் தரித்தி ருந்தா ரமரரா கையினால் விண்ணோர். ௨௫

மெய்த்தழற் கொழுந்து போலு மென்சிகை குழைதா வாலிமை.

மகாபலகேசாயுதபூச. 1-நாத்திசு
உ. வே. சாமிநாதையர் இயல் திவ்யமய
பாணி மன. செம்பேரல் 10.

மொத்தகட் பேழ்வாய் வாரி யுண்முகில் புரைபு மேனிக்
கைத்தலக் கழுமுட் நங்கக் காவிவந் துதித்தாண் மன்றோ. ௩௪
அண்டகோ ளாகையிற் றாக்கி யணிமுடி வோய மிக்க
வெண்டிசா முகத்தி னெல்லே யெண்புய மளப்பக் கண்கண்
மண்டுதிச் சொரியச் சூலம் வண்கையிற் றிரிய ழுழிக்
கொண்டலா யிரமு ழங்குங் கொள்கையி னதிர்த்தெழுந்தான்.

செந்தழ றனக்கு வெம்மை யியல்பெனச் சீற்ற மென்று
மந்தமில் குணமா யுள்ளா ளடைந்தவர்க் கருளுஞ் செய்வா
ளிர்தவண் டங்கள் கோடி யியற்றிட வெண்ணு நெஞ்சா
ளுந்துறு மாற்ற லாலெவ் வுலகினு முவமை யில்லாள். ௩௫

மைந்நக நடுவட் சூழ்ந்த மாலையின் செச்சர் போலத்
தன்னரை விரித்து டித்த தயங்குசெந் துருவின் பொற்பாள்
கொன்னுனை வடுகன் சூலக் கொடுப்படை நிகர்த்த சூல
மன்னிய மலர்க்க ரத்தாண் மணிச்சிலம் பரற்றுத் தாளாள். ௩௬

ஞாலத்தி னுயிர்க ளெல்லா நடுங்குறக் கரத்திற் கொண்ட
சூலத்தி னுதியிற் குத்திச் சோரியுண் டிடக்கு நிப்பாள்
வேலைத்திண் டிரையிற் றேன்றி யுலகெலாம் விழுங்க வந்த
வாலத்தி னுதித்தா ளென்ற லஃதவட் கடுத்த தன்றோ. ௩௭

உன்னரு முதிர்கூன் மேக மொத்ததிர்த் தெழுந்த செங்கட்
கன்னியை யுமைகண் டேங்கிக் கைவிர னெரித்துச் சென்று
தன்னிக ரமலன் மார்பிற் பண்டுறு தன்ற மும்பிற்
பொன்னவிர் சுணங்கு பூத்த முலைபடப் புல்லிக் கொண்டாள்.

அன்னவ ளெழுதல் கண்ட வச்சுத னெம்பி ரான்முன்
பின்னுரை செய்த வாறே பெருவிடத் துனையா தாக்கி
யிந்நில யெமைவ தைப்ப விடுத்தன னென்ன மாழ்கித்
தன்னக மருண்டு நின்றான் சதூர்முக னுடல்கம் பித்தான். ௪௦

இந்திரன் மனந்த ளர்ந்தா னெரியுடல் வெயர்த்தான் கொல்லு
மந்தக ஞாவு ளர்ந்தா னிருதிமெய் யயர்ந்தா னேதைச்
சிந்திவி னிறைவெ றுண்டான் சமீரணன் றிகைத்தான் மூர்ச்சித்
துந்துறு குபேரன் வீழ்ந்தா னுயங்கியீ சான னின்றான். சக

ஏனைய வும்ப ரெல்லா மெழுந்தமா காளி கோர
மேனியை யெதிரகண் டேங்கி விழிபுதைத் தனரவ் வேலைக்
கூனல்வெண் பிறைமி லைந்த குரிசிலோ டகில மீன்ற
ஞானநா யகியைத் தாழ்ந்து நவிலுமச் சூலி மாதோ. சக

கலிவிருத்தம்.

பரம வெண்ணைப் படைத்தவ நானிவண்
புரியு மேவல் புகன்றரு ளன்னதுன்
னருளி னாற்றுவ னென்ன வரன்சுரர்
வெருவு நெஞ்ச மகிழ விளம்புவன். சக

தேவ ரென்றுஞ் செயத்தக வல்லஞ்
தேவல் செய்ய விடர்புரி தாருக
னாவி கொண்டவர்க் காக்க முதலுவான்
பாவை நின்னைப் படைத்தன மென்றேரோ. சக

காரி பட்ட கடுந்தொழிற் றாருகன்
சோரி பட்ட துகளு மனையவன்
மாரி பட்ட வடிவுகொண் டிற்றெழு
மூரி பட்ட முகிண்முலைக் காளியே. சரு

சூலத் தாற்குத் துபுசொரி சோரிக
பாலத் தேற்றுப் பருகி யவனெடு
நீலத் தாக்கையை நீயே விழுங்குதி
யாலத் தாடுதித் தாயென் றறைந்தனன். சக

குனித்த வார்சிலைக் குன்றினன் றம்மன
நனைத்த வாறு டிகழ்த்தின னுதலாற்
கனத்த வார்முலைக் காளி மகிழ்வுறீஇ
நுனித்தோர் மாற்ற நுவலுதன் மேயினான். சௌ

அண்டர் நாத வளியன் றனக்குநீ
யுண்ட லேபணி யாக வுதவினை
தொண்ட ராகந்ற் சூழ்ந்திடு வேர்தமுட்
கொண்ட நின்னரு ளென்னிடைக் கூர்ந்ததே. சௌ

ஐய நீயென் பணித்தனை யன்னதே
செய்ய நான்கட வேனெனச் செப்பியே
கைபின் மான்மழைக் கொண்ட கடவுடன்
றுய்ய தானைத் தொழுதுநின் றுளரோ. சௌ

அன்ன கால யனீகம தாகவே
கன்னி யோகினி வெள்ளங் கணிப்பில
மன்னு காளி வடிவி லுதித்தெழ
வென்னை யாளுடை யீச னினைந்தனன். ௩௦

அக்கு மாரி யனைய வடிவொடு
கைக்க பாலங் கழுமுட் டிகழ்தர
மிக்க யோகினி வெள்ள மசனியே
ஞெக்க வார்த்தவண் மெய்நின் றுதித்ததே. ௩௧

எந்தை சென்னி யிளம்பிறை யொத்தபல்
கர்த ரத்திற் கடுவை நிகர்த்தமெய்
செந்த விரர்க்கைச் செழுங்கனல் போன்றகண்
ணுந்து முத்தலை யோகினி கட்கரோ. ௩௨

கலிநிலைநீதுறை.

கண்ணு தற்பர மன்பினர்க் காளியை நோக்கி
யெண்ணி லித்திறல் யோகினி வெள்ளமோ டேகிப்

புண்ணி யப்பகைத் தாருக னாவியைப் போக்கிப்
பண்ண வர்க்கருள் செய்மென வேவினன் பணித்து. ௩௩
எம்பி ரானையு மகிலநா யகியை யு மிறைஞ்சிக்
கும்ப மாமுலைத் தறுகண்யா மனைவிடை கொண்டு
செம்பொ னுலயப் புறத்துவந் தடைந்தனள் செறிந்த
வும்ப ராங்குது கண்டனர் மனபபய மொழிந்தார். ௩௪

தேறி னார்மன மெம்பிரான் நிருவருட் செயலைக்
கூறி னார்மகிழ்ந் தொருவர்மே லொருவர்தாங் குப்புற்
தேறி னார்கரங் கொட்டினார் பாடினா ரிருகான்
மாறி னாரசுழன் ருடினா ரரன்புடை வந்தார். ௩௫

அந்த ஸ்வெம தாருயிர் போக்கவன் றதிர்த்து
வாத காளத்திற் காளியை வருவித்திங் கவளை
யெந்த மாவியை நிறுவிடப் பணித்தனை யின்று
தந்த மாருடப் பெருமையா ரறிபவர் துவயின். ௩௬

என்ன வீசன தருமிதித் திறைஞ்சுபு விடைகொண்
டன்னை யாகிய யாமனை புடையின்வந் தடைந்து
மன்னும் வானவ ரனைவருந் தனித்தனி வணங்கித்
துன்னு மாமலர் மழையவண் முடிமிசைச் சொரிந்தார்.

சொரிந்த விண்ணவர் தங்கள்கம் மியற்கொடு குல
மிருந்த கையுடை யாமனைக் கேற்றதோ ரிரதம்
விரைந்து நன்குற வாக்குவித் தளித்திதன் மீது
பொருந்தி நண்ணலற் செகுத்திடப் போதுதி யென்னு.

புசுழ்ந்து நிற்பவவ் விரதத்தின் பொலிவினை நோக்கி
மகிழ்ந்து மற்றதைக் கடவவோர் யோகினி மாதைப்
பகர்ந்தி ருத்திடெண் டோளியா யிடையதிற் பாய்ந்தா
ணிகழ்ந்த நன்முனி வார்சய சயவென நிகழ்த்த ௩௭

தலைவி யாகிய யாமனை யிவரவத் தடந்தேர்
வலவி பாரிடைத் தூண்டினன் காற்றென வலிதி
னிலவி மூவிலைப் படைகொடு யோகினி நீத்தஞ்
சலவி வேலையி னெண்மடங் கார்த்தன சூழ்ந்து. சு0

நிலத்தி னேகின வானகத் தேகின நிமிப்பா
தலத்தி னேகின முகிலிடத் தேகின தடத்த
புலத்தி னேகின கடலகத் தேகின பொருப்புக்
குலத்தி னேகின குமரிதன் பெண் படை குழுமி. சு௧

சூடிய திரந்தன பதலைக ளதிரந்தன துளைச்சர்
கிடிய திரந்தன காகள மதிரந்தன விரலை
வெடிய திரந்தன முரசுதிரந் தனபணி வேர்தின்
முடிய திரந்தன வதிரந்தன தரணியு முழக்கால் சு௨

மிக்க யோகினிப் படைசெலப் பொடிவிகும் பிவர்த
லிக்கு மேவியெற் காலொடுந் தொடத்தகா செனவே
புக்கு றார்முடி யிவரந்திமை யவரெனல் போக்கி
மக்கள் போற்புரி கிற்பனென் றேகுதன் மாணும். சு௩

காரம் றைத்தன திசைகளை மறைத்தன கதிரின்
றேர்ம் றைத்தன குலகிரி மறைத்தன திரைமூந்
நீர்ம் றைத்தன வடுக்கண மறைத்தன நெடுவா
ணார்ம் றைத்தன மறைத்தன வுலகெலாம் பூழி. சு௪

தொடுக்கு மாலையங் குவிமுலைச் சூவிதா ரணியை
யெடுக்கு நாகமெய் நெளித்தல மரவதிர்த் தெழுந்து
கடக்கும் யோகினி வெள்ளமோ டமரநன் னதிமட்
டடுக்கு மாமதிற் றுருக புரத்தய லடைந்தாள். சு௫

கலிவிருந்தம்.

ஒற்ற ரன்ன துணர்ந்தன ரோடினார்
கொற்ற டன்னன் குருமணிப் பொற்றவி

சுற்ற பேரவை யுற்று வணங்குபு
முற்றும் வெஞ்சின மூண்டெழக் கூறுவார்.

சுசு

ஐய நீவிண் ணவர்ப்பணி கோடலாற்
கையு லாம்படைக் காளி யெனவொரு
தையல் யோகினித் தானைக ளோடமர்
செய்ய விவ்வழிச் சேர்ந்தன னென்றனர்.

சுஎ

அந்த வொற்ற ரறைந்திடு மவ்வரை
சந்த னப்புயத் தாருகன் சீற்றமா
முந்து முட்கனன் மூண்டெழக் கூறிய
மந்தி ரத்தை நிகர்த்தது வந்தரோ.

சுஅ

பன்னு மம்மொழி பாதி செவிபுகு
முன்னந் தீச்சின மூண்ட தவனகந்
துன்னு றுட்புகை துண்டத் தெழுந்தன
வன்னி வெம்பொறி வாட்கண் சிதறின.

சுசு

மட்டில் வெஞ்சின வன்னி யறிவினைச்
சுட்ட திவ்வன விறறொலை கின்றதோ
கிட்டி னொரையுங் கேளையுந் தன்னையு
மட்டி டுத்துணை யும்மவி யாததே.

எ௦

இதழ் துக்கி யெயிறு கறித்தன
னுதன்மி சைச்செல நூக்கு புருவியாய்
மதர ரிக்கண் மலர விழித்தனன்
முதிர்சி னத்தினன் மீசை முறுக்கினான்.

எக

பொன்றில் கற்பகப் புட்க ளெழக்கர
மொன்றொ டொன்றுறத் தாக்கி யுருமுஹீழ்
கின்ற தென்ன நகைத்தனன் கேட்டசொன்
னன்று நன்றெனச் சீறி நவிலுவான்.

எஉ

அடியொன் றுலு கியாவு மனத்தமா
னெடியன் றுனுமென் னேவலி னின் றிதும்
படியன் றுற்றுமென் பாலமர்க் கென் டுபெண்
கொடியொன் றெய்திலென் கொற்றநன் றுகுமால். எ௩

இஃது ராதிச ளியாரையும் வெல் றிடு
மந்த மேவரு மாற்றலுண் டென்னுடை
வந்து ளா ளொரு மாதமர்க் கென்னுயிர்
நிந்தை தாறு பிர் நீங்கிநு நீங்குமோ. எ௪

புவனம் யாவினும் போர்த்தொழில் வந்துசெய்
பவரி லாமையிற் றேட்பய னின்றிசேய
கவலு நெஞ்சின் காரிகை யோடமர்
நவிலி லோர்பழி நண்ணின னாவனாள். எ௫

என்னை வெல்லவிங் கேந்துழை யெய்தலான்
மின்னை வெல்ல வுரகமு மேவுமான்
மன்னை வெல்ல மலையும் வரும்புவி
தன்னை வெல்ல வுழைகளுஞ் சாருமால். எ௬

கண்ணன் வேதன கடவுள றிருந்ந்ர
னண்ணன் மாமுனி வோர்க ளபயமோர்
பெண்ணின் பாற்புகும் பெற்றிமை யாலவர்
நண் டூறு மாண்மை நனிசிறந் திட்டதால். எ௭

மேற்படி வேறு.

இந்திரற் பிடித்தெடுத் தெற்றி வீழ்ப்பனே
வந்தகற் பதைத்திட வடித்துக் கொல்வனே
சந்திரற் கதிரொடு மெடுத்துத் தங்குபும்
பந்தெனப் புடைப்பனே படியிற் பாணியால். எ௮

கனலியை விழுங்கியேழ் கடலு முண்பனே
சினமற வமரரைப் பதத்திற் றேய்ப்பனே
முனிவார் குலமெலா முடிப்ப னேவென
வினையன பலபகர்ந் தெரியிற் சீறினான்.

எக

சீறிய தாருகத் தீயன் யாமனே
வீறிய வெனைத்தொழ மேவி னுள்கொலோ
மாறமர் புரிந்திட வந்து ளாங்கொலோ
கூறுதி ரொற்றினீர் குறிப்பென் னென்றனன்

அ௦

என்றலு மொற்றர்க ளிறைஞ்சி யையகேள்
வன்றிறல் யாமனே மறவி தன்னையும்
வென்றிசொள் படையொடும் பொருதல் வேண்டியே
யொன்றின லோயமின் றுண்மை யுண்மையே.

அக

மாதென வுளங்கொளே லவனே மன்னநீ
யோதரு மசுரருஞ் சுரரு முட்கமுன்
மோதுறு திரைக்கடன் முகட்டெ முந்தவப்
பாதக நஞ்சமே படிவங் கொண்டதால்.

அ௨

உம்மென வவளுரப் பொலிகொல் கின்றதி
வெம்மைகொ ணமனையும் வீட்டு மாயுதங்
கைம்மலை பரித்தவக் கண்ணற் கோர்த்லைச்
சம்மைகொள் சமையவ னெடுத்த குலமே.

அ௩

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

இனையன வொற்றர் கூறு மெல்லையிற் கடைநாட் பொங்கிக்
கனைகட லுடைந்த தென்னக் காளிதன் றுனை யார்க்கு
நனியொலி செவிப்பு லத்து நடந்தது தாரு கன்றன்
சினவெரிக் கிழுது மன்றிச் சமிறையுஞ் சொரிந்த தேபோல்.

ஆயது கால தன்னி லழலினெண் மடங்கு சீறிச்
சேயிழை மகளிர்ப் பற்றிச் சிறைபுரிந் திடுவென் றூதீர்
போயென தனிக முற்றும் பொருக்கெனத் தருதி ரென்ன
வேயின னவரு நன்றென் றிறைஞ்சபு விரைந்து சென்றார்.

சென்றபி னவுணர் செம்மல் செருத்தொழிற் கோலங் கொள்வா
கன்றியங் கெழுந் துட் போடிக் கதிரினம் பரிதி நீலக் [ன்
குன்றின்வந் தெழுந்த தென்னக் குருமணி மருட மொன்று
தன்றிலை கவித்தான் யாருஞ் சயசயென் றெடுத்து வாழ்த்த.

சல்லென மிழற்றும் வீரக் கழலடிச் தலத்தி லார்த்தான்
மல்லலங் கச்ச வீக்கி மருங்கினிற் சுரிகை சேர்த்தான்
புல்லுறு மங்கி மேனிப் புறந்தெரி யாது போர்த்தான்
வில்லுமிழ் சரம்பெய் தூணி வெரினிடைத் தூக்கி னுஞால் அள

அங்கையிற் கோதை சேர்த்தா னணிவிரற் புட்டி லிட்டான்
கொங்கலர் தும்பை மால குருமணி மவுலி சூழ்த்தான்
புங்கவப் படைய னைதம் பூசனை புரிந்தெ டீத்தான்
செங்கையிற் றொழுது மேருச் சிலைநிகர் சிலையுங் கொண்டான்

இம்முறை யமரின் கோல மெய்தியொன் றிலவேன் மன்னன்
கொம்மெனத் தனது கோயிற் புறத்தினிற் குறுகு முன்னந்
தெம்முனை முருக்குஞ் சேனை தாமுனஞ் சென்ற தூதர்
தம்மனந் தனில்வி ரைந்து தலைத்தலை பரவிச் சென்றார். ௮௭

சென்றவ ரொட்ட கத்திற் செழுமுர செறிந்து நுங்கட்
கின்றொரு பெரும்போர் வந்து கிடைத்ததிங் கெழுக் சேனை
யென்றலு மவுணர் வேழ மிரதமம் புரவி யென்னத்
துன்றுறு மனிக வெள்ளந் தொகையில வெழுந்த மாதோ. ௮௮

போரெனச் செந்நெற் சூட்டுப் பெயரினைப் புகலுற் றுலு
மேருறு தடந்தோள் வீங்கி யெங்கெனென் றெழுந்து துள்ளும்

வீரர்க ளவுணர் நூதர் வெஞ்சமர்க் கெழுமி னென்ன
வாருறு பீணைமு ழக்க மகிழ்ச்சிகொள் வதையென் சொல்வாம்.

வீங்கினர் புயங்க ணெஞ்சம் விம்மின ரமரிற் றுன்ப
நீங்கின ரெழுவும் வாளு நேமியு மழுவும் வில்லுந்
தாங்கினர் பகைஞ ரெங்ஙன் சார்ந்தனர் காட்டு மென்ன
வேங்குறு மண்ட கூட முடைந்தென வார்த்துச் சூழ்ந்தார்.

இந்திரன் வயிரந் தன்னுற் சிறகர்முன் னீரப் பட்ட
வந்தமில் கிரிக ளெல்லா மனையவன் பகைஞ னான
நந்துறு மவுணன் றன்பா னட்புற நடந்த வென்னச்
சுந்தரத் திகிரிப் பொற்றேர் திசைதொலுஞ் சூழ்ந்த வம்மா. ௯௬

சோர்ந்துறு கற்பின் மாதர் துணிவுறு முன்னம் வேராய்ச்
சேர்த்திடு கொழுந ரேவற் றிருந்துறச் செய்ய மாபோ
லூர்த்திடு பாகர் சம்பா லுளத்திடை முனிவு கொண்டு
கூர்ந்தவர் குறித்தல் செய்யுங் கொடுமத மாக்கள் சூழ்ந்த. ௯௭

நிலத்திடைப் பாயுஞ் சென்று நெடுவிசும் பகட்டிற் பாயும்
பிலத்திடைப் பாயும் பாழிப் பெருங்கடன் முகட்டிற் பாயு
முலத்திடைப் பாயு ஞான வொருநெறி யோங்கு ருமற்
புலத்திடைப் பாயும் புல்லர் மனமெனப் புரவி யீட்டம். ௯௮

சுண்டிய வனிக நான்கு மெழுந்தன வவுணர் கோமான்
காண்டலு முவகை பூத்துக் கவனவாம் புரவி கோடி
பூண்டுறு மிரத மொன்றிற் பொருக்கென வாவிப் புக்குத்
தூண்டுறு வலவற் பாரா வினையன சொல்வ தானுன். ௯௯

பாகனீ நொடிப்பின் மாதின் படையெதிர் நமது பொற்றே
ரோருற விடுத்தி யென்ன விறைஞ்சினின் றைய வென்ன
மாகவாம் பரிக டம்மை மத்திகைத் தொழிலா லுந்திச்
சேகுலா முருளைத் திண்டேர்ச் செலுத்தினன் விரைந்து செல்ல

அடைப்பைகோ டிகங்க ளாஞ்சி யாலவட் டங்க ளொள்வா
 ளெடுப்பவர் பலருஞ் சூழ விழிக்குறி காட்ட வந்து
 படைப்புற மொய்க்கு மீக்க ளாதற்றும் பரிசு போலப்
 புடைப்பரி சனங்க ணின்று பொலியும்வெண் கவரி வீசு. ௬௮

தாருக மன்ன னேசுந் தன்மைகண் டனிக வெள்ளம்
 வாரிதி யேழு முட்க வல்லிதி ஞர்த்தே முந்நு
 சீருறு மனந்த னுமப் பணியிறை சென்னி மாற்றப்
 பாரகம் போழ்பட் டேங்கப் படர்ந்தன திசைகண் முற்றும்.

படிமக ளசுர நீசப் பரிசனஞ் செய்த பாவ
 முடிவுறக் கடவுட் கங்கை மூழ்குவான் படர்த லென்னக்
 கொடியவெம் படைக ளார்த்துக் கொம்மென நடக்கு மேல்வைப்
 பொடிவிசும் படங்க நுங்கி மீமிசைப் போயிற் றம்மா. ௬௦௦

விண்ணெழும் பூழி மாலை வெண்குடை யடைந்தப் பாற்போய்க்
 கண்ணகன் கதிரின் மேனிக கவினழி யாத வண்ண
 நண்ணுபு தடுத்த வாழி நஞ்சுதா னருந்தி முக்கட்
 பண்ணவ னமரர்க் காத்த பேரருட் பான்மை யேபோல். ௬௦௧

நீங்கிய நாணுப் பெற்று நிறையழி கணிசை மாதர்
 தாங்களோ ருழியிற் கூடித் தத்தமின் மலைத லேபோற்
 பூங்கழன் மிழற்றச் செல்லும் பொருநர்கைப் பற்ற விண்ணி
 னோங்கியே கொடிக ளொன்றோ டொன்றுதாக் குற்ற வன்றே.

தழங்கின முரசு மார்த்த தண்ஹுமை கவித்த மொந்தை
 முழங்கின படக மெல்லா மொய்ம்பினி னியவர் தாக்குஞ்
 செழுங்கர விசைகட் கேற்பச் சிலம்பின புவனி மாந்த
 ரழுங்குர லோசை யேற்று மடுக்கியன் நெழுத லேபோல். ௬௦௩

இவ்வகை யனிக மென்னு மிருங்கடல் வினாந்து சூழத்
 தேவ்வடு குவவுத் திண்டோட் டிருகுளத் தவுணர் கோமான்

கொவ்வையங் கனிவாய்ச் செங்கட் சூமரிதன் படைவங் தெய்து
மவ்வுழி யெதிர்சென் தேற்றா நமரர்க ணடுங்கி யேங்க. ௧௦௪

மண்டுறு மவுண வெள்ள மலிந்தெதிர் வந்த தன்மை
கண்டனர் வடவை யேபோற் கனன்றியோ கினிகள் சூலர்
திண்டிற லோடு செங்கை விரல்களாற் றிரித்து மிக்க
வண்டகோ ளைகவெ டிப்ப வார்த்தெதிர் சென்று புக்கார். ௧௦௫

கலிவிருத்தம்.

எழுக்களு முசலமு மிலைகொள் வேல்களு
மழுக்களும் வலைகளும் வாளும் வாளியுங்
கழுக்களு மலைகளுங் கதைபுங் காளிகள்
குழுக்களு மவுணர்மேற் கொதித்து வீசினார். ௧௦௬

தோமர மொளிறுவான் சுரிகை முத்தலை
நேமிகள் சிலையுமிழ் நெடுஞ்சி லீழுக
நாமவேன் முதலின நஞ்சிற் றீயவர்
தாமுமயோ கினிகண்மேற் றருக்கி வீசினார். ௧௦௭

கரங்களின் முசலமுங் கதையு நல்கியே
யுரங்கிளர் சொநிமத வொருத்த லுந்தினார்
மருங்குற வொளிறுகை வாள்வி திர்த்துவன்
றுரங்கரா சிகடமைத் தூண்டி யீண்டினார். ௧௦௮

தார்கெழு தடம்புயத் தருவ ராழியந்
தேர்களை முடுக்கியெண் டிசையுஞ் சூழ்ந்துகொண்
டேர்கிளர் கொடுமர மிமைப்பின் வாங்கிவீண்
கார்களின் மும்மைவெங் கலைகள் சிந்தினார். ௧௦௯

விழுந்தன தலையுடல் வேறு வேறதா
யழுந்திட வரைகளி னாற்றிற் செம்புன

லெழுத்தன விருதிறத் தினுமெண் ணில்லவ
ருழுத்துருள் பொழுதினி லுலந்து போயினார்.

கக0

கண்டன ரவுணர்தங் களிப்பு மாற்றலு
மொண்டழ லெனவுள முருத்துப் பொங்கினு
ரண்டமு மிடிபட வதிர்த்து வல்லையின்
மண்டியோ கினிகடா மலைதன் மேயினார்.

ககக

பரியோடு பரிசுளும் பனைக்கை மும்மதக்
கரியோடு கரிசுளுங் கதிரு லாமணி
யிரதமொ டிரதமு மெடுத்து வீசினார்
சுரளு மகிழ்வோடு துணங்கை யாடவே.

கக௨

சிறந்திடு நெடுமணித் துகிரித் தேர்களை
யுறைத்தவ ரொடுமெடுத் தும்பர் வீசினார்
மற்றிரு பெருவலி மாரு தம்பறித்
தேறிந்திடு மேருவின் முடிக னென்னவே.

கக௩

கொடியுளை மாடும்வெண் கோட்டு வேழமு
மொய்யென லேயெடுத் துகைக்கின் றேருடன்
மையலில் சூரர மகளிர் வீசினார்
வெய்யவன் நேரொடு விலங்க விண்ணின்மேல்.

கக௪

அருகுறு மவுணரை யடர்ந்து பற்றியே
கருகுறு மிடற்றினைக் கடித்துக் கொக்கிடைத்
திருகுறு கனியெனச் சுவைத்துச் செம்புனல்
பருகினர் முனிவொடு பசிசற் றுற்றினார்.

கக௫

பிடித்தனர் குருதிநீர் பிலிற்றக் கைகளா
லடித்தன ரவுணர்தம் மாக்கை யென்பெலா
மொடித்தனர் நகநிரை யுகிரத் தண்டினு
லடித்தன ருயிரைவிண் ணேற்றி னாரோ.

கக௬

மேம்படி வேறு.

வெருட்டின ருதைத்தனர் மிதித்தனர் துகைத்தார்
மருட்டின ரிடித்தனர் வளைத்தனர் செறுத்தார்
புரட்டின ரெடுத்தனர் புடைத்தனர் கறுத்தார்
ருருட்டினர் தயித்திய ருயிர்க்கிட ரிழைத்தார்.

கக௭

அடுத்தவ சுரக்குழு வெடுத்ததி ருறுங்கா
ரிடத்தினு நகத்தினு நிலத்தினு மெறிந்தார்
நொடித்திடு வரைப்பினு னெறுக்கின ரனந்தம்
படைத்தலை வரைப்பதை பதைத்திட வறைந்தே.

ககஅ

இத்திறமி யோகினிக ளெங்கணு நெருங்கிக்
கொத்தசுர வெள்ளமயு தங்கடிது கொன்றா
ரத்திற டீனைத்துமொ ரடற்புய வமைச்ச
னெய்த்தழ லெனக்கனலு நெஞ்சமொடு கண்டான்.

கக௧

கண்டவ னிலங்கிரத மங்கெதிர்த டாவி
விண்டுக மேருவும் வெடித்திட வதிர்த்து
வண்டுபொழி கின்றதனி வார்சிலை வளைத்துக்
கொண்டொரு கணத்தினி லடைந்ததல் குறித்தான்.

க௨௦

குறித்தவ னதிர்ப்பொடுபெய் கொண்டல்க ணிகர்ப்பப்
பிறைத்தலை நெடுஞ்சர மதிர்ப்பினொடு பெய்து
மறைத்தன னிருந்திசைகள் வஞ்சனிகள் சென்னி
யறுத்தன னுருட்டின னலக்கணுற விண்ணோர்.

க௨௧

கரத்தினை யறுத்தன கழற்றுனை யறுத்த
புரத்தினை யறுத்தன புயத்தினை யறுத்த
சிறத்தினை யறுத்தன செருக்கினை யறுத்த
வரத்தினை யறுத்தன வமைச்சன் விடுவாளி.

க௨௨

கலிநிலைத்துறை.

மண்டு மாரழற் கடவுளை வந்தலைக் கின்ற
சண்ட மாருத மெனப்புகுந் தமைச்சர்க டலைவன்
வண்டு மாமழை பொழிந்நியோ கினிகளை மலையக்
கண்டு தானையத் தலைவியுங் கொருத்தியுட் கண்ணுள். கஉ௩

அந்த யோகினி யசனியே றுக்கிட வந்தித்தே
யிந்த நீசன துயிர்குடித் திடுவெனன் றிமைப்பின்
வந்து கூடியக் கமிந்திற லமைச்சனை வானத்
துந்து மாழியந் தேரோடு முடனெடுத்தெறிந்தான். கஉ௪

வீர யோகினி யவனது வீரக்கு மகிழ்ந்தே
யேரு லாவுறு துறக்கமே லேவின னென்னத்
தேரோ டேயெடுத்தெறிந்திடத் தினகரன் றிருத்தே
ஞரும் வானெறி கடந்துபோ யொல்லையின் மீண்டான். கஉ௫

மீண்டு வீழ்பவன் மேலொரு பெருங்கதை விரைந்து
தூண்டி ஞாநிர்ச் தவனது வுணர்ந்துதுண் ணெனவேவர்
நீண்ட வானெடுத்திந்திர தத்தினு நீங்கித்
தூண்டி வானிடைத் துணித்துவண் டரைதனிற் குதித்தான்.

இரதம் வீழ்ந்துநண் கெளதா யிற்றதவ் வேலை
நிருதன் வான்கதை துணித்துமண் குதித்தவ ணிற்பக்
ஞருதி கால்விழிச் சூர்மகள் கண்ணெங் கொதித்துப்
பரிதி போலொளிர் கின்றவெம் பரிதியொன் றுய்த்தான்.

உய்த்த வாழியம் மாயவன் னேமிபோ லுருத்து
மெத்து நீயுமிழ்ந் துறுசெயல் கண்டுவில் வளைத்துப்
பத்து நூறெனும் பகழிக மிரந்தது துணித்துத்
தத்து வார்திரைக் கடலென வார்த்தனன் றருக்கால். கஉ௬

திகிரி மாய்வுறக் கனன்றன டிகிரியொன் றொழியிற்
பகரு மாதியப் பெயர்த்தினை யொல்லையிற் பறித்து
நிகரில் வீரன்மே லெறிந்சன ளஃதவ னீக்கா
னகல வாகுவி லேற்றன ஞர்த்தெதிர் புகுந்து.

கடக

அந்த வெற்பவ னடற்புயந் தாக்கிமீண் டதிர்த்து
வந்து பட்டவண் முலைத்தடச் திற்றது வறிதே
முந்து மற்றவர் புயமுலைக் குடைந்திடு முனிவா
லுந்த வுற்றவை யொடும்பொரு திறந்தவா றொப்ப.

கந௦

வெய்ய வொண்கிரி யிற்றலும் விரைந்துவில் வணங்கி
டையி ரண்டுமெம் பகழிக ளவனுத லமுத்திக்
கையில் வன்கதை யொன்றெடுத் திமைப்பினிற் கலந்து
மொய்யி லங்கவன் முடிமிசை மோதினண் முடிந்தான்.

கநக

முன்னர் மெய்யொடும் விசும்பிடை யேற்றினுண் முனிந்து
பின்னர் மந்திரக் கிழமையோன் றினையுடல் பிரித்து
மன்னு மும்பரின் மீண்டிடா தேற்றிட மகிழ்ந்து.
துன்னு புங்கவர் குரவையாட் டயார்த்தனர் துள்ளி.

கநஉ

ஆன காலையி னமைச்சனங் கிறந்தமை யறிந்து
தான மாநிக ரவுணர்கள் சீறியச் சண்டி
சேனை நாயகி மீதுபல் படைக்கலஞ் சிதறி
மீன வேலைகண் முழக்கமு மழுங்கமிக் கார்த்தார்.

கநக

ஆன்ன தன்மைகண் டியோகினி கடிதினோ ரடல்வாட்
டன்னை யங்கைகொண் டப்படை யனைத்தையுந் தடிந்து
பன்ன லின்குவை பாற்றிடுஞ் சூறையா ருதம்போன்
மன்னு வெந்தொழி லவுணருட் புகுந்தனண் மலைந்தாள்.

கநச

தாடு ணித்தன டலைகளைத் துணித்தனன் சயங்கூர்
தோடு ணித்தனன் கரங்களைத் துணித்தனன் சுடரும்

வாடு ணித்தனள் கொடுமரந் துணித்தனள் வயஞ்சொல்
குடு ணித்தன ளிமைப்பினிற் கறங்கெனச் சழன்று, க௯௩

சிலைக ளற்றன வுடம்பிடி யற்றன செழுமு
விலைக ளற்றன நெடுங்கர மற்றன வெழிற்றேண்
மலைக ளற்றன துணைப்பத மற்றன வயவர்
தலைக ளற்றன தகுலியர் தாலியு மற்றார், க௯௪

குன்ற மெண்ணில போலவே களைபரங் குவிந்த
துன்று மோங்கலிற் றெடங்கியோ டாறெனச் சோரி
யொன்றி வீழ்பிணக் குவாலினு நின்றிழிந் தொலித்துச்
சென்று வேலைபுக் கணகருங் கடற்பெயர் தீர, க௯௫

படர்ந்த காகமு மெருவையும் வன்சிறைப் பருந்து
மடைந்த ஞாளியு மிகலனு மனைக்குறு நரியுங்
குடைந்து மூளையு நிணங்களுந் தின்றுபேய்க் கூத்தாய்க்
கிடந்த தெந்குமவ் விறலியோ கினிபொருங் களமே, க௯௬

பிறங்கல் போலுயர் பிணக்குவை யுண்டவெம் பேயின்
நிறங்க ளோர்பெரும் பேயர சென்றுசெங் களத்து
நிறங்கொண் மாமுடி கவித்திடுங் கவிகைக ணிழற்றுங்
கறங்கு பம்பையு மியம்புறுங் கவரிக ளிரட்டும், க௯௭

சோரி வாய்மடுத் துண்டுமென் னிணங்களைச் சுவைத்துப்
பேரி யாதிக ளத்துள வதிர்த்துவெம் பேய்கண்
மூரி வேலுடைக் காளியெம் மிடிகளை முடித்தாள்
போரின் மேவியென் றவடனைப் புகழ்ந்துநின் றாடும், க௯௮

நீங்கு போர்வையம் பணையினை நிறுவிவே னிருத
ரோங்கு மூரல்க ளரிசியிற் பெய்துநீ ஞலக்கை
யாங்கு வேழவெண் மருப்புமொண் முசலமு மாகத்
தாங்கி மாவென விடித்தன தருக்குபெண் பேய்கள், க௯௯

மிக்க மென்றசை யிருந்திட வெற்றெலும் பதனைத்
தக்க தென்றுபுன் னுமலிகள் கறித்தன தளர்ந்து
துக்க மொன்றுமி றம்மனை துறந்துபோய்ப் பிதரில்
புச்சு வெந்துயர்க் கடற்படு மிழுதைகள் போல.

கசஉ

இன்ன தன்மைய தாயசெங் களத்திடை யெடுத்த
மின்னல் வாளினு லியோகினி யவுணரை வீசிச்
சின்ன பின்னம தாகவே துணித்திடச் சிலர்தாம்
வென்ன ளரித்தன ருயிரினைக் காப்பது வீழ்ந்தார்.

கசந

அதனைத் தாருக மன்னவ னவ்விடைக் கண்டான்
கதுவிப் புக்குலைக் கடுங்கன லாமெனக் கதழூற்
றிதழைக் கவ்வின் பற்கறித் தென்திருஞ் சேனை
சுதையக் கொல்பவர் மாதரோ நன்றெனச் சிரித்தான்.

கசஈ

சிரித்த தீயவன் யோகினித் திரடனைச் செழுந்தீப்
பருத்தி வான்குவைப் புக்கெனப் படுப்பனென் றெண்ணிக்
கரத்தி லோர்பெருங் கதைகொடு கலினமான் தேர்விட்
டுருத்து மாநில வரைப்பினி லொய்யெனப் பாய்ந்தான்.

கசரு

பாய்ந்த காலையிற் பெரும்புவி வெடித்தது பணிக
ளோய்ந்த மாதிரக் கடகளி றேழின வெருண்டு
சாய்ந்த மேருமால் வரைமுத லாயின சரில
மேய்ந்த வானவ ரென்கொலோ முடிவதென் றினைந்தார்.

கசக

தேரி னின்றிகுப் புற்றவன் செயறனைத் தெரிந்து
போரில் வென்றிகொள் யோகினி காற்றெனப் புருந்து
தாரின் மல்கிய வசரர்கோன் றடம்புய மீது
மூரி நல்வசி யோச்சின னுருமென முழக்கி.

கசஎ

தரிய லார்புகழ் விறலிஞென் றடம்புயந் தாக்கு
மரிய வாஸ்கிறி தேனுமூற் றற்றிடை ததிலே

பெரிய ரோடிக லறிவறு பேதையர் போல
முரிய வாங்குது கண்டனன் றுருக முதல்வன். கசஅ

கண்ட தீயவ னவளுரத் தெடுத்தோர் கரத்துத்
தண்டி னுற்புடைத் தானலன் றனதிடக் கரத்தா
லண்ட கூடமே யுடைந்ததென் றயிர்த்திட வடித்தான்
விண்டு மார்க்கங் குருநிவாய் சொரிந்திட வீழ்ந்தான். கசக

தலைவி வீழ்தலும் யோகினித் தானைக் ளனைத்துஞ்
சலவி வேன்மழுத் தண்டிவாள் சூலமா திகளாம்
பலவு மோவறத் தாருகப் பதகன்மேற் றுர்த்தார்
நிலவு மாரழன் மீதெறி துரும்புக ணிகர்ப்ப. கடு

மேற்படி வேறு.

ஒடிந்தன சிற்சில வுடைந்த சிற்சில
பொடிந்தன சிற்சில போழ்ந்த சிற்சில
மடிந்தன சிற்சில மறிந்து வந்துமண்
படிந்தன சிற்சில படைக்க லங்களே. கடுக

வீடின படைகளிவ் விதத்தி லாவிடைக்
கூடிய வவுணர்கோன் கொதித்து மாதரு
ளோடின ரொழியலிங் குற்று ளோர்தமைச்
சாடுவ லெனவெதிர் தலைப்பட்ட டானரோ. கடுஉ

அடிகளுங் கரங்களு மறுவை சூழ்தரு
கடிகளும் புயங்களுங் காளி மாதர்தம்
முடிகளுஞ் சிதறிட மோதி னுண்கருங்
கொடிகளுங் களிப்புறக் கொடியன் றண்டினால். கடுங்

ஆயிர நீலிக ளடியொன் றாலகன்
மாயிரு ஞாலமேன் மறிந்து வீழ்ந்திடப்
போயருங் கதையினுற் புடைத்து வீட்டினுன்
றீயுரு மேறெனத் தெழிக்கு மார்ப்பினுன். கடுச

சிலவரைக் கழையினுற் சிரங்கள் போக்கினுன்
சிலவரைக் கரத்தினுற் செருக்கு நீக்கினுன்
சிலவரைப் புயத்தினுற் றிலைப்ப தாக்கினுன்
சிலவரைப் பதத்தினுற் சினத்துத் தாக்கினுன்.

கடுகு

உதைத்தனன் சிலவரை யுதிரச் சேற்றிடைப்
புதைத்தனன் சிலவரைப் பொழிக லங்கிடச்
சுதைத்தனன் சிலவரைத் திருக்கிச் சென்னிகள்
வதைத்தனன் சிலவரை மடங்கல் போன்றானன்.

கடுகு

பற்றினன் சிலவரைப் படுக்கும் வானிடைச்
சுற்றினன் சிலவரைத் தொலைக்கும் கால்களாற்
நெற்றினன் சிலவரைச் செலுக்கு மார்பிடைக்
குற்றினன் சிலவரைக் குமைக்குந் தாருகன்.

கடுகு

பாரினில் வரையினிற் பாத வத்தினிற்
காரினி லுவரியிற் சுடத்தின் மாலய
ஊரினின் மகபதி யுழியி லாதபன்
நேரினி லுலகினிற் சிலரை வீசினுன்.

முரிந்தன வென்புசண் முரிந்த பன்னிரை
முரிந்தன பாணிகண் முரிந்த வான்ருடை
முரிந்தன தாளினை முரிந்த தோட்டுலை
முரிந்தன கந்தர முரிந்த நாகியே.

கடுகு

ஒடின குருதியா நெங்கும். வெற்பென
ந்டின களைபர நிறைந்த ஞாபிகள்
பாடின கழுதுகள் பறந்த லைக்கணின்
ரூடின கவந்தமோ ரபுத மென்பவே.

கசு0

மொழிந்திடு புகழினுன் முருக்க வெவ்வகை
யொழிந்திடும் யோகினி மகளி ரோடினார்

மகாபகோடபத்யாய, டாக்டர்
வே. சாமிநாதையர் துல் திவ்யநி
சுடைவாய், சென்னை. 20

வழிந்திடு புனல்விழி வதனத் தெற்றியே
யழிந்திடு முணர்வொடு மமரர் தேம்பினார். ககக

கண்டனன் யோகினிக் கணக்கர் சிந்திய
தொண்டிற லவுணர்கோ ணுருள்பொற் றேரின்மேற்
றண்டொடு மொய்யெனத் தாவி னுன்சின
மண்டுறு பெருவலி மடங்க லென்னலிவ. ககஉ

தானவப் படையெலாந் தருக்கிச் சிந்துபு
போனவப் படையுளைத் தொடர்ந்து போர்கியே
மானவப் படையுலான் மழுக்கன் வாண்முத
ஸானவப் படையெலா மார்த்து வீசிஞர். ககக

எஞ்சலி றன்படை யிரிதல் காளிகண்
டஞ்சலி ரஞ்சலி ரவுண ரியாரையும்
புஞ்சமென் சிறுபுழுபு போல வில்விடைச்
செஞ்சிலம் படியினாற் றேய்ப்ப னென் றனன். ககச

என்றவன் வலவியை நோக்கி யிமமெனத்
தூன்றுறு மவுணர் தஞ் சூழன் முன்னரே
சென்றுற நமதுதேர்ச் செலுத்து வாயென்றா
ணன்றென வவடொழா நடத்தி னுளரோ. ககரு

கடங்கவிழ் கவுணெடுங் களிற் றவவ்வுறு
மடங்கலின் மிசைவருஞ் சிம்புண் மானவே
விடங்கது வுறுமொழி விமலை தேரொடு
மடங்கல ரெதிர்புகுந் தடுதன் மேயினான். ககக

முதிர்ந்திடு சினமொடு மூரி வில்லெடுத்
தெதிர்ந்திடு மவுணர்முன் பெய்தி மேதினி
யதிர்ந்திட மேருவு மலைய வானம்
னுதிர்ந்திட வுகிரி னொலிக்கொண் டாளரோ. கக௭

வெருண்டனர் சிற்சிலர் வீழ்ந்து மண்ணின்மேற்
புரண்டனர் சிற்சிலர் செவிகள் பொததியே
மருண்டனர் சிற்சிலர் மணிப்பொற் றேரொடு
முருண்டனர் சிற்சில ருலவுந் தானவர்.

௧௧௮

நானொலி செவிப்புக நடுங்குந் தானவர்
நாணுமிழ் சுடுசர நணுகு முன்னரே
நாணுள முழுவது நழுவி னோடுவா
நொணரு சிந்திர நலிய நின்றனா.

௧௧௯

நன்றலு மனலுமிழ் நெடிய வாளிகள்
சுன்றெனும் வரிசில குனித்துச் சென்றிப்பாற்
பின்றலி லவுணர்மெய் விடாது பெய்தனா
சென்று குருதியா றுத்திச் செவ்வவே.

௧௨௦

ஆழிமான் நேரினு மயங்கண் மீ தினுஞ்
சூழிமால் கரியினுஞ் சுடுச ரங்கடா
மூழிமா முகில்களு முடையச் சிந்தியே
பாழிமா நிலமிசைப் படுத்தி னாளேரோ.

௧௨௧

உரங்களை யறுத்தன வுடல றுத்தன
வரங்களை யறுத்தன வயின றுத்தன
சிரங்களை யறுத்தன சிலைய றுத்தன
கரங்களை யறுத்தன காளி வாளியே.

௧௨௨

அறுத்தன கரிகளை யறுத்த தேர்களை
யறுத்தன பரிகளை யவுணர் கோன்புக
முறுத்தன புரையவே யறுத்த வெண்குடை
யறுத்தன கொடிகளை யாசு கங்களே.

௧௨௩

சுரங்களி லோடின சுறவு மோதுசா
கரங்களி லோடின கடவு னோர்கடம்

புரங்கனி லோடின புழைக்கை தங்குமா

திரங்கனி லோடின சிலீழு கங்கனே.

கௌ ௪

அறைதரு சூலொடு மடிசு லோர்திசை

சாறைடுழு படையொடுங் கங்க லோர்திசை

சின்றயனி மலரொடுஞ் சிரங்க லோர்திசை

பிறைமுக நெடுங்களை பிடுங்கி வீசுமால்.

கௌ 5

கூற்றறழ் கனதாசைச் சாபங் கொண்டவா

சாற்றிடு பழுதில்வாய்ச் சாப மெண்ணில

யாற்றின னெனொடி வரையிற் றுருகன்

போற்றுறு படைகளோன் றில்ல போச்சினான்.

கௌ 6

வரிசிலை யீர்த்தன வான்க னீர்த்தன

வெரிவிழி யவுணர்மெய் யீர்த்த தேரொடும்

பரிசுளை யீர்த்தன பனைக னீர்த்தன

சரிசுளை யீர்த்தன கறைவென் னங்கனே.

கௌ ௭

காவிரா ளிகள்விடுங் காலை வீரமில்

கோளரா மவுணர்கள் குலைந்த நெஞ்சராய்த்

தோளுலாய் படைகளைத் துறந்திங் கன்னேந்

யாளுவா யெமையென வறைகின் றூர்சிலர்.

கௌ ௮

குடையறக் காம்பினைக் குமரி வன்கதைப

படையெனத் தெயுமெனப் படிவிட் டார்சில

படிகளத் திறுகுடை யதனை யீட்டியிக்

கடைகொளு வுதுமெனக் கைக்கொண் டார்சிலர்.

கௌ 9

பூசுகதிர் வானினைப் போக்கி வாய்பரி

நிங்கியங் சுதுபியடு நிற்கின் றூர்சில

ராங்குறு புரவிவா யடுத்த புல்லினை

வாங்குபு தமதுவாய் வைக்கின் றூர்சிலர்.

கௌ 10

எ.—தாருகன்வதைச்சுருக்கம்.

கூட்டு

வாங்கிய தனுவினான் பூட்டும் வானியுத்
தாங்கிய கரமோடுத் தரைப்பட்ட டார்சில
தாங்கிய வயவரென் துணை விக்ரிய
வெங்குறு கழலறுத் தெற்கின் றூர்சிலர்.

கஅஅ

அழிந்தவர் தன்மையு மழிவு ருதுயி
ரொழிந்தவ ரிவ்வகை யுயங்குத் தன்மையுங்
கழிந்திடு புறழிநோன் கண்டு நாட்கடை
யெழுந்திடு கனவினுஞ் சீற்ற மெய்தினான்.

கஅஅ

எய்திய வவுணர்கோ னிரத மிம்மென
மொய்திசுழ் குமரிமுன் முடிக வந்தன
னெய்தென மடங்கன்முன் னென்மை யோடிகல்
செய்தொரு கனிநெதிர் செய்கை போலவே.

கஅஅ

வந்தவன் பயங்கர வடிவங் கண்டனன்
சிந்தையின் வியந்திவ டெரிவை யாயினு
மெந்தம தமரினுக் கேற்று ளானென
நந்திடு மறிவினா னவிறன் மேயினான்.

கஅஅ

அறுசீர்க் கழிநேடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

மாதுநீ யாரை வென்றி மதகரி யினையு மஞ்ச [னப்
மோதுமாண் புலியை வெல்வான் முன்னிமா னடைந்த தென்
போதனா தியரை வென்ற வென்னொடு பொரநீ வந்த
தேதுகா ரண மு ரைத்தி யென்றன னறமி லாதான்.

கஅஅ

அன்னசொற் குமரி கேளா வசனியே நென்ன நக்கு
நன்னரிற் பகைவ னான நவையுறு மசுர கேண்மோ
துன்னுமக் கடவு ளர்க்குத் துயரநீ யிழைத்த லாலே
யென்னேறிற் கொல்வான் முக்க னெம்பிரா னிவண்வி டுத்தான்.

வழுத்தை யட்டுணைப் பிணைம டங்கல்
 ஈறன்ன நின்னைப் புகுந்தொரு கணத்தி னுங்கி
 ானவர்க ண்டோபா டுடற்றுமென் பசியு நீங்குங்
 லா லிவண்வந் துற்றேன் காளிகா னெனவு ரைத்தான்.

“ரைத்தலு மவுணர் கோமா னொருகையோ டொருகை தாக்கிச்
 சிரித்தெமை நுகர்வ னென்று தெரிவையீ யுரைத்த மாற்றங்
 சுரத்தினில் விசம்பு பற்றிக் கவ்வுவ னென்ப தொக்குர்
 தந்தத்திவ் வளவு முன்னைத் தையலென் றடாம லென்றான்.

என்றலு மிழைவி டோளா விழிதொழி லவுண வென்னை
 வென்றியின் மாட்கை யென்ன விளம்பினை யுலக மெல்லா
 மொன்றொருகணத்தின்மாற்றியொடு குவதெமையான்வெள்ளிக்
 குன்றிறை சத்தி யன்றோ குறித்திலே போலு மென்றான். ௪௮௬

என்றவ னுரைத்தல் கொள்ளா னிழுதையா தலினுற் சீறித்
 தன்றனிவரிவிலலொன்றுதாங்குகா னொலிக்கொண்டாத்தான்
 மின்றிகழ் முகிலு டைர்து வீழ்த்தன பணிபு ரண்ட
 குன்றமு நிலனு மண்ட கடமும். வெடித்த வம்மா. ௪௮௭

தார்மலி வயிரத் தோளான் றனுவினா னெறியக் கண்டு
 வார்முலை யிழைவி தானு மம்பினை வழங்கு முன்னங்
 கார்முக மதிர்ப்ப தென்னக் கார்முக மதனை வாங்கிக்
 கூர்முக வம்பு வீச நாணொலிக் கொண்டு நின்றான். ௪௮௮

அம்மைவெஞ் சிலைநா டேணைச யவுணா னொலிவி முங்கி
 இம்மென வெழுந்த தம்ம யாமனை யவனை நுங்க
 வெய்மைகொண் டிருந்தா னென்ற லவளது வில்லி ஞர்ப்புக்
 கொம்மையங் குவட்டுத் தோளான் குணவொலிவிழுங்கிடாதோ.

பின்னரங் கவுணன் றானோர் பெருங்கனை சிலையிற் பூட்டித்
 தன்னடி விரன்முன் பிந்தோர் தாக்குறச் சானு வாங்கி

முன்னுர முறவ லோந்து நின்றமொய் குதைநாண் கையைக்
கன்னம தளவு மீர்த்துக் காளிமேற் செல்ல வெய்தான். ககக

விரைந்தட லிறைவி பூட்டி வில்லினோர் பகழி தூண்டிப்
பொருத்துறு மதனை மாற்றிப் பொருக்கெனப் பின்னு தூறு
சரந்தெற வெதிர்வி டித்தா டாருகன் கண்டு மாறாத்
தெரிந் திடுங் கணைக ணுறு செலுத்தியங் கவைய றுத்தான்.

அறுத்தலு மிறைவி சீறி யாயிரஞ் சுடுச ரங்க
டெறித்தவன் கவின பான்தேர்ச் சிந்தினள் பாக னோடுங்
கறுத்துமற் றொருதோ வாயிக் கணைகளோர் பத்து தூறு
குறித்திட வந்து வானி குமரிமே லுற்ற வன்றே. ககக

வானிக டாக்கி நொய்தி னெழிந்திட வலவி நின்ற
காளியங் கதனைக் காணுக் கணைகளீ ரோழு சிந்தி
மூன்று சினத்து வெய்யான் பற்றுகார் முகந்து ணித்தா
ளாளியே றனையான் மற்றோ ரடற்சிலை யெடுத்துக் கொண்டான்.

அச்சிலை குனித்து வாளி யையம்பது சிதறிச் சூவி
கைச்சிலை துணித்து முப்பான் கணையெதிர் புகவி டுத்தா
னச்சிலை பகழி யெல்லா நாந்தக மொன்ற ணாறி
முச்சகம் புகழு மம்மை மூரிவில் லொன்றெ டுத்தாள். ககக

எடுத்தவெஞ் சிலைகு ணித்தங் கீருமீர்ம் பகழி நொய்தின்
விடுத்தன ளவுணன் மாப்பின் விசிகமற் றவனு ரத்தி
னடுத்தன வடுத்த லோடு மன்னது விலக்க மற்றுங்
தொடுத்திரு சரங்க ளன்னோன் சுடர்முடி தள்ளி யார்த்தாள்.

பொறையறுந் தவழு மாட்சிப் பொருளறுங் கவியு மான்ற
மறையறு முணர்வுஞ் செய்ய மகவறும் வாழ்வு நீதி
யிறையறு முலகு மன்போ டியைபறு மறமும் போல
முறையறு மவுணர் கோமான் முடியிழந் தழுகொ ழிந்தான்.

சாளத் தீயவ னுணுட் கொண்டான்
 தூது துள்ளி மலர்க்கர மெழிந் து நக்கார்
 ளர்நஞ் சன்ன தாருகன் டொதுத்துச் செங்கை
 வ கடுக்கு மற்றே ரணிமுடி முடிக வித்தான். 200

பன்னரவ வசரன் மேருப் பிறங்கனோ சிலைவ லோக் கித்
 தூன் னுது சோனை மாரி தோற்றிடப் பகழி தூர்த்தா
 னந்நிலை யமர ரெல்லா மஞ்சின ரிரியல் போனார்
 மன்னிரு கடரு மீனு மறைந்தன விருண்ட வெங்கும். 201

நதித்திரை யென்ன மேன்மே னஞ்சிலுங் கொடியன் சாப
 துதித்தலைப் பகழி வீட்ட முமிழ்ந்திட நொறில்ப ரித்தோர்க்
 கதிர்த்தின மணிம தைப்பக் கழியிருள் புகலுங் கண்டம்
 புதித்திரை யினர்க டாமற் புதத்தொடு மருட்சி கொண்டார்.

பொற்றட மரைகு வந்த பொலிந்தன குவளை புட்க
 டெற்றது குடம்பை புக்க செய்தவர் திகைத்தா ரின்றங்
 கற்றையஞ் சடிவத் தெந்தை கண்களை யிமய மீன்ற [ன்று.
 பொற்றொடிக் கரத்தெம் மன்னை புதைத்தனன் கொல்லோ வெ

அதுதனை யிறைவி காண வசனியே றுட்க நக்குக்
 கதுமென நெற்றி நாட்டக் கனலினாற் பகழி முற்றஞ்
 சிதைவுற வடலை செய்தான் செழுமறைச் சிரத்தி னுடும்
 புதுமதி மிலைந்த வண்ணல் புரம்பொடி படுத்த தேபோல். 202

கூர்ங்கணப் படலை மாயக் குலவுமூழ் விளங்கிற் ரொல்லை
 யீர்ங்கதிர் புனைந்த வண்ண லருளிநா லிரிய மூட
 நீங்கரு மறிவி ருந்து நிகழ்வுறுந் தன்மை போல
 வாங்கது விழியிற் கண்டா னறமென்ப தறிகி லாதான். 203

அன்னது கண்ட வெய்ய னாயிரப் பத்து வாளி
 தன்னிகர் குமரி யெண்டோ டாக்குற விடுத்தான் றுக்கப்

பன்னுனி விசிக நீறு பட்டன படலு மூழி
வன்னியிற் கனன்று கோடி வாசியங் கவன்மேற் றூர்த்தாள்.

ஆத்தலைப பகழி தூண்டி யவனவை யறுதது வீழ்த்தா
னித்திற மிருவர் சாமு மொருவர்மீ தொருவ மொயும்
வைத்தலைப பகழி மாற்றி மகிழ்ச்சியுந் துயமுந் கொண்டு
மொய்த்துறு மமரர் நோக்க முதிர்சமர்த் தொழில்பு ரிந்தார்.

வானகத் தோடு மேரு வரைமுத லாகி நின்ற
மானகத் தோடுந் தாங்க மகரவே லைகளி னோடுங்
கானகத் தோடு மண்ட கடாகத்தி னோடு மானற்
போனகத் தோடு மன்னோர் பொழிந்திடு சுஞ்ச ரங்கள். (௨௦௮)

மாதிரத் தேகு நேமி வரையகத் தேகு மானற்
பாதலத் தேகு முற்றும் பாழியங் கடலி னேகு
மீதலத் தேகு மண்ட முகட்டினி லேகு மீண்டும்
பூதலத் தேகு மன்னோர் போர்செயத் திரங்க ளன்றே. ௨௦௯

இவ்வகை யமர்செய் கின்ற வேலையில் வரிவை தன்னை
வெவ்விய கடவு ளோர்தம் படைகளால் வெவ்வ னென்னத்
தெவ்வடு குவவுத் தோளான் சிந்தனை செய்து கூர்ந்த
பவ்வமன் னவன்ற னுது படையெதிர் செல்ல வுய்த்தான். ௨௧௦

பொங்குவா ரிதிக ளேழும் புறப்பெருங் கடலு மொன்று
யிங்குவர் தெழுந்த தென்ன விருநிலம் விசம்பு மெல்லா
நங்கிவன் றிரையெ றிந்து நோன்மைகொண் டார்த்து நண்ண
வங்கியின் படைசெ லுத்தி யழித்தன ளதனைச் சூலி. ௨௧௧

மற்றது தெரிந்து தீயன் வன்னிமாப் படைவி டுத்தான்
சுற்றுறு முகிலி ரிந்து சூழிந் திறப்ப வாழி
ஹற்றுற வமரர் நைந்து மருண்டிட வெழுந்து பொங்கி
யுற்றிட வதனைக் காளி யொலிப்படை தந்த ழித்தான். ௨௧௨

தீபபடை யழித லோடுஞ் சினமலி யவுணன் வாயு
மார்ப்படை விடுத்தா னெல்லா வரைகளுஞ் ஈழல விண்ணின்
காப்பினை முறிய வீசிக் கலித்தெழு மதனை நாகப்
பூபபடை செலுத்தி மாற்றிப் புணரியு முட்க வார்த்தான். உகக
கொடியவ னதுகண் டிள்ளந் தழலெனக் கொதித்து நாகப்
படையினை விடுத்தா னுன்ற பஹிலைப் படம்வி ரித்துச்
கடுவினை வாய்க டோழங் கான்றது வருத லோடு
மிடலுறு கலுழ வென்றிப் படையினை விடுத்தோ ழித்தான்.

சுண்டக னதுமற் றேயக் கலுழவெம் படைதன் பாங்கர்
மண்டிறு சிறகர்க் காற்றா னிறுதிநாண் மருத்த முட்கக்
கொண்டலு மிரிய லொங்கு குன்றகன் பொடிப்ப வங்கி
யொண்டிற லழிய வாயி னுரகமோ டடைந்த தன்றே. உசகி
அர்தவான் படையி னுற்ற லம்மைகண் டாற்கொப பாய
நர் திவான் படையெ டித்து நறுமல ராசி கொண்டு
கிச்சையால் வழிபட் டேத்தித் திகழ்படைக் கிறைந் யன்றோ
ஊர்து மாண் படையின் வன்மை யொழித்தரு ளெனவி டித்தான்.

மேற்படி பேறு.

விடுக்கவது விடையருக்கொண் டமிலண்ட முகடுரிஞ்ச விய
ன்ஞா லத்தை, யடிக்குரமொன் றெற்றுறக்கட் டழறார்ப்ப வா
யின் ரதனைக் காட்டத், தொடைக்கிளர்கிண் கிணிக்களத்திற்
றடவரவர் தாமருத்துச் சுடுதீ யண்ட, மடுக்குமணிப் புழைநாசி
விழிகாட்ட வுலகமெலா மயர்ந்து வீழ. உகஎ

வாலடியான் மேருகிரி முதலாய வரைபெயர்ந் துமறிந்து வீழ,
மேஷடன்மா மருப்பெறிய வுரியதிலா மையினிலங்கி மிசையி
ருப்ப, மாலொடுவா னவர்கரங்க ளுச்சிருவித் திறைஞ்சிறனி வாழ்
த்த வெங்கள், பாலுடையா னெமையாளும் பதமுடையான்
நிருகந்திப் படைபோ யிற்றல். உகஅ

நந்தியடற் படைகண்ட வுடன்கலுழப் படைநடுங்கி நஞ்சு
காலுந், தந்தமணி யரவுதனைக் கண்டதென வழிந்ததுபின் றலை
வனாகு, மென்வையிறை விடையவுணன் மேற்செல்ல வவனு
மதை யெதிரிவி டுத்தான், வந்தனைசெய் தவைதம்மிற் பொருது
விடுச் சவரகதது மறிந்து புக்க. ௨௧௬

தூர் திரன்மா மலரயன்மா லெனுமிவர்கள் படைகடமை யெடு
சுதாப் பின்ன. நுந்தினனங் கவுணனவை யவருருக்கொண் டதி
ர்தூநளி யுருந்தெழுந்து, வந்திடலு மவர்படைக டாஹுமெதிர
செல்லிடுத்த மார்த்றி நின்றான், கொந்தவிழு மலரிதழிச் சடாம
குடச் சிறைவிடுத்த குமரி மாதோ. ௨௨௦

பேற்படி வேறு.

நுங்கினி யிலினை யெல்லா வுலகமு மிமைப்பின் மாற்றுஞ்
சங்கரன் படைவய் டுத்துச் சாடுது மென்னத் தியோ
னங்குதை யிலைநட்ச டுத்தே யருச்சனை மனத்தி யற்றி
மங்கைதன் னுயிரை டுத்து வருதியென் றிறைஞ்சி யுய்த்தான்.

ஊழியங் கனலி யோர்சா ருருமொடு முகில்க ளோர்சா
ராழியங் கடல்ச ளோர்சா ருலகடு மால மோர்சார்
சூழியங் கரிச ளோர்சாா சுடுசாத தொகுதி யோர்சார்
பாழியம் புயத்து வென்றிப் பாரிடக் குழுக்க ளோர்சார். ௨௨௨
கடவுளர் படைக ளோர்சார் காரிருட் படலை யோர்சார்
படவர வினங்க ளோர்சார் பாய்புலி யரிமா ளோர்சா
ருடலுறு பவன மோர்சா ருடலுருத் திரர்க ளோர்சார்
மிடலுறு வடுக ரோர்சா ருக்கிர வீர ரோர்சார். ௨௨௩

கான்றுவல் விரைந்து முக்கட் கடவுடன் படைமுன் வந்து
தோன்றுந் குமரி கண்டு துணுக்கெனத் தானு மங்ஙன்
மூன்றெனும் புரமு ருக்கு முசல்வன்வெம் படைமையப் பூசை
யான்றதன் மனத்தி னுற்றி யதற்கெதிர் செல்ல வுய்த்தான்.

உய்த்திட வலைய தவ்வா றுருவுந் பலவு மாதி
யத்தலை யவுணன் றாண்டு மடற்படை யுடன்சென் றேற்ற
மெத்தமர் புரிந்த தம்மா வேலைக டணந்த வண்ட
பிரதிகை பிளந்த தம்பொற் பிறங்கலும் வெடித்த வன்றே.

ஐருவர்தம் படைய மிவ்வா றேற்றமர் புரிந்து மீண்டு
மருவின வவர்பால் வெய்யன் மனமகிழ்ந் தவடன மிதி
லூரவிய கதையொன் றெல்லையோச்சின னாதனைப் பாந்தட்
பொருவுறு சரமீ ரைந்து போக்கின டிணித்து வீழ்த்தாள். ௨௨-௬

பின்னரைப் பதிற்றி ரட்டிப் பிறைமுகக் கணைக டிவி
மன்னவன் தடந்தேர்ச் சாய்ப்ப மற்றொரு திகிரித் திண்டேர்
தன்னிலொண் பணையி னூடு தாவும்வா னரம்போற் பாய்ந்தா
னன்னது மறித்தும் வீழ்த்தா ளடற்கலை நூறு போக்கு. ௨௨௭

மறந்து தெரிந்து தீயன மறுகுறு மனதத னுகிப்
பற்றலர் புகழுங் காளி தேரினிற் பாய்ந்தி மைப்பி
னிற்றது புவிக்கொ லோங்கு மிமயங்கொ லென்னக் கையா
லெற்றியங் கவடன் மாப்பி னிருநிலத் தனித்குப் புற்றான்.

கண்டன ளதனைக் காளி கடையுக் கனலிற் சீற்றங்
கொண்டினி யிவனை யின்னே கொல்வனென் றனந்தற் காண
மண்டலம் வெடிப்ப மன்னர் மன்னவ னுடன்குப புற்று
விண்டிட வுரத்தெ றிந்தாண் முத்தலை வேலொன் றம்மா. ௨௨௯

எறிந்திட வயர்ந்து நின்றான் மனச்சின வெரிபோந் தன்ன
நிறத்தரு குருதி யோங்கி நிலத்திழிந் தோடிந் தீசன்
மறத்தரு மவுணன் சோரி மண்புகா தேற்ற ருந்தென்
றறைந்தருண் மொழிய யர்த்தா ளடுத்தவெஞ் சினத்தாற் காளி.

மன்னவன் குருதி தோய்ந்த மண்ணினுண் டுகளனைத்து
மன்னவன் வடிவ மாய வவுணரா யால கால

மென்னவெங் கொடிய ராகி யிருப படைக் கலங்க னோடுந்
துன்னுறு முகிலு மஞ்ச வார்த்தனர் தோன்றி னொரால். உருக
தோன்றிய வவுணத் தீயோர் தொகுத்தொரு பதினான் கென்ன
வான்றிடு முலக னேத்து நிறைந்தன ரனையோர்க் கண்டு
கான்றிடு முயிர்ப்ப டங்கிக் கையபொருள் சோரந்தி றந்தோர்
பொன்றனா புலனி ழுந்து புலவரென் றுரைக்கப் பட்டோர்.

குலமு மழுவும் வாளுஞ் சுரிசைபு மெழுவும் பிண்டி
பாலமுஞ் சரமும் வீசித் தாருகன் படிவங் கொண்டோ
ராலமு மன்ன வடற்பெருங் காளி தன்னைத்
தாலமுர். விழுங்கு மாவஞ் சனிபபடை யொடும்வ னோந்தார்.

மிண்டிய வசுரர் தங்க டோற்றமுஞ் சமர்க்கு மிக்கு
மண்டுறு செயலுங் கண்டு மாதொரு பாகன் சொல்லுட்
கொண்டிதன் படைய னேத்துங் கூலியல் வசுரர் தம்மை
யுண்டிடு மென்று தாமு மவர்தமை யுண்ப தானான். உருச

முத்தலை யதனா லன்னைஞர் மொய்ப்பினிற் குத்தி நெய்த்தோர்
கைத்தலத் திருந்த பாழிக் கபாலத்தி னெற்ற ருந்தி
மைத்தட வரைக ளன்ன வனரியாக் கைகளு முண்டா
ருத்தரந் தனிலு மோங்கு முதரவங் கியினான் மிக்கான். உருடு

விரிந்திடு வயிற்றெண் குண்ட மாயிடை மேவு மங்கி
யெரிந்திடு முதவ கன்றா னெனவசு ரர்கடஞ் சோரி
சொரிந்தவ ருடனி ணங்க றீர்த்தொரு வீர யாகம்
புரிந்தன னுலக மெல்லாம் புகழ்தருங் குமரி யன்றே. உருச

மூர்த்தமொன் றதனி லாண்டு மொய்த்தயோ கினிக னோடு
மார்த்துவந் தெதிர்த்த தீய வவுணரை யெல்லா முண்டார்
சீர்த்தியங் குமரி பின்னர்த் தாருகன் றெளிந்து சீறிப்
பார்த்தனன் றனியாய் நெஞ்சம் பதைத்தவட் புடைப்ப வந்தான்.

வந்திட விலைவெஞ் சூல மார்பினின் மீண்டு மோச்சிச்
சிந்திடு குருதி யங்கைச செழுங்கபா வத்தேற் றிண்ணு
விந்தமண் மகடன பார மிறக்கினை னென்ன வங்ஙன
வெந்தொழி லவுணன் மாள யாக்கையும் விழுங்கி னுளால்.

மற்றது கண்டு விண்டேனார் வலியதா நுகளை யன்னை
செற்றன னுங்கி யிங்ஙன் நேவரென் மரைக்கு நம்மையப்
பெற்றன னின்றென் றார்வப் பெருங்கடற் படிந்து நெஞ்ச
முற்றவெந் துயர கன்று பாடினா ரோடி னுளால். ௨௬௬

வேலையு டெழுந்த நஞ்சம் விமலனுண டளித்த செய்கை
பொலந் யம்மா வின்று பொருவிநா நுகளை யுண்டு
பாலரா மெமைய னித்தா யென்றனா பழிச்சி வாடுறா
சூலியீ திடைவி டாமற் சொரிந்தனர் பூவின் யாரி. ௨௬௦

ஆயிடை யுளம கிழந்தே யவுணர்கண் மலைப்ப மாய்ந்து
போயின வனிக முற்றும் பொருக்கென வயிாபெற் றாய்
நாயகி குமரி நின்று நவின்றன ணவின்ற காலே
மேயின தாயிலொ ழிந்து விழித்தென வெழுந்து ருழந்தா.

கலிவிருத்தம்.

அன்னது காலையி லவுணர் சோரியுந்
துன்னிய வுடல்களுந் துய்த்த தன்மையான்
மன்னிய குமரிதன் மதிம யங்கியே
தன்னிக ரிலையெனத் தருக்கி னுளரோ. ௨௬௨

தருக்கிய வுளத்தினு டாங்கி நல்லியாழ்
திருக்கர விரலினுற் றெறித்துப் பாடியே
முருக்கிய புயங்களு முடியுந் தாள்களுங்
கரக்குவை களுஞ்செறி களத்தி னுடினான். ௨௬௩

நடித்திட வவளது நாடிப் பெண்கடாம்

வெடித்திட நலமுடு வீழ வாவிக

டுடித்திட விமயமுந் துளங்கக் கைகளை

யடித்தன ரதீர்த்தன ராடன் மெய்னார்.

உசச

வெட்டுபு கரங்களைக் குலால் டெனமடோல்

வட்டளை விரலினில் வருகின் றூர்சிலர்

கூட்டிய வலகைகள் கீதம் பாடியே

நட்டய திடயுட னடிக்கின் றூர்சிலர்.

உசரு

தண்ணுமை சீனையடிச் சதிக்கி கைசுந்தோலி

நண்ணுற முடிக்குடி நடிக்கின் றூர்சில

ரண்ணலந் தயித்திய ராக்கைக் குன்றின்மேற்

றுண்ணென விவர்த்தனர் துவைக்கின் றூர்சிலர்

உசக

மாகர் தெறியும் மனைகள் பற்பல

வாகவீழ் தலையெடுத்தாடு வார்சிலர்

வாகுவால் விலாவுறத் தாக்கி மெய்வளை

தோகையா னடநவின் றுழல்வ ரோர்சிலர்.

உச௭

மெலிவுறு மடிகள்வாய் விழிபு ஞாமங்

குலிவிகா ரப்படக் குணிக்கின் றூர்சிலர்

வலியவெண் கவடிக ணிரைத்து வைத்தபோ

னலியெயி நிலகுற நகைக்கின் றூர்சிலர்.

உசஅ

முத்தலை வேலினான் முடைப்பி ணங்களைக்

குததுடி தாங்கியே குணிக்கின் றூர்சிலர்

மத்தக ரெனக்குடர் மாலை தோளிடா

வத்திக னெனவதிர்த் தாங்க வார்சிலர்.

உசக

இனையன பலவிதத் தெண்ணில் யோகினி

வனிரையர் குருதிநீர் வாய்ம டுத்திடு

நனிவரு களிப்பினுன் மத்த நாகமே
யனையவெங் குமரிடோ டாடி னூரோ. உரு

ஆடுறு மரவழு மவர்மு பூச்சமுந்
கூடுறு மந்நைகள் கொட்டு போசையு
நீடுறு முலசெலா நீங்க வந்தெழு
பூடுறு முகிற்சண முழங்க வவன்றவே. உரு

போழ்த்தன புலியெலாம பொடித்த வெற்பெலாம
வீழ்த்தன முகிலெலா மெலிந்து மூரசசையி
ருழ்த்தன வுயிரெலா மலைந்த வான் சுடா
ருழ்த்தன வுலெலொந் துயர வேலையே. உரு

துப்புறு குமரிக் கொகுதி யாடுறச்
செப்பரும் புகழுடைச் சேடன பாரினை
யப்பரம் பொறுகிலா தாயி ரங்கமுந்
கொப்புளங் கொளவுளங் குலைந்து தாங்கினுன். உரு

மாதவ நயன்மகத் தரசன் வானவர்
பூதறி வுடையமா முனிவர் யாவரும்
பேதறி வந்தினம் பிறைமு டித்தவெம்
மாதிரியா டபயமென் றறைதன் மேலினுர். உரு

எந்தையே தாருக லிழைத்த வெந்துயர்
வந்தமா காவியெங் கட்டு மாற்றியே
யந்தவான் மயரினு மநிக் மாக்கினுண்
முந்துகான் முட்பநீடு முனைய டிச்சல்போல். உரு

தாருக னுல்வருந் துயரத் தன்னைந்
பொரு ளாலொரு பெண்ணி னீக்கினை
யாருறு செருக்கினு லவன்செய் தன்பமு
நீருறு சடையினுய் நீக்கி யாட்கொண். உரு

நஞ்சினை யருந்தியுங் கனலை யேந்தியு
மஞ்சிட மதகரி யட்டு மேழையே
முஞ்சிட வருளிய வொருவ காளிதன்
விஞ்சிய செருக்கையும் வீட்டி யாளுவாய். ௨௩௭

என்றிவ ரனைவரு மியம்பிக் கைதொழா
நின்றிட வெங்குணு நிறைந்த வெம்பிரான்
வென்றியங் குமரிதன் மிகுஞ்செ ருக்கினை
யொன்றொரு சாழலா லொழிக்க வுன்னினான். ௨௩௮

கல்நிலைத்துறை.

உன்னு நாயக னுலகெலா மீன்றவ ளோடுந்
துன்னு வானகணஞ் சூழ்தரச் சூரர மகளி
ரன்னை பாடிடம் வடவன மாகவா யிடையின்
மன்னு பேரருட் டன்மையா லிமைப்பினில் வந்தான்.

வந்து காளிமுன் பேருருக் கொண்டுமா மறையு
மந்த நாரணக் கடவுளு மறிவதற் கரிய
சொந்து லாமலர்த் திருவடி சிவந்திடக் குனித்தான்
றந்தை பாடியெவ் வுயிரையு மளித்தரு டலைவன். ௨௩௯

கோதுக் காகர மாகியே செருக்குறுங் குமரி
மாதுக் கோர்புற மளித்தவன் செயல்கண்டு வணங்கி
யேதுக் காடுகின் ருய்வறி தென்னெஹி மீண்டு
வாதுக் காடுதி வருதியென் றுரைத்தனண் மயங்கி. ௨௪௦

என்ற வாசகங் கேட்டலு மடியவர்க் கெளரிய
னன்று காளிரீ தருக்கதான் டவஞ்செய நவின்றாய்
வென்றி தோல்விகண் டிரைத்திடச் சான்றுநம் விமலை
நின்று தாண்டவம் புரிதியென் றாடின னிமலன். ௨௪௧

கற்றை வேணியிற் செருகிய கதிரினம் பிழையச்
சுற்றி வால்கொடு கட்டுசெவி நான்றிடச் சுருப்ப
பற்ற தாகிய பதமலர்ச சிலம்பொலி பரப்பப
பொற்ற மாநக நாயகன் றிருநடம் புரிந்தான். ௨௬௪

படியும் வானமு நடுங்கிடப் பரவைக ளடங்கக்
கொடிய டேயாகுனிக் குழுவெலாம பாணிகள் கொட்ட
நடந வின்றிட மயன்மிகு யாடகை நடித்தா
ளடியர் வேண்டிய வேண்டியாங் களிப்பவ னுடனாள்.

திருந்து தென்றிரு வாலங்காட் டருந்தவஞ் செய் யா
விருந்த முஞ்சிக டேனுகார்க் கோடக னெண்பை
பரந்த சீர்த்திமா நாகமுஞ் செஞ்சடைப் பகவன்
புரிந்த நாடகங் கண்டருங் கதிரிடைப் புரூர்த. ௨௬௫

வேத ஞ்ரணன் விண்ணவர் முனிவார் விமலன்
பேத நாடகங் காண்டலு மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப
வேதும் வாசகந் தளர்துன நெக்குநெக் குருகிக்
காத லாலர கரவேனக் கூப்பினர் கரங்கள். ௨௬௬

அண்டர் நாயகன் றிருநடம் புரிவயி னடுத்தப்
பண்டை நான்மறை யுருவுகொண் டன்பொடு பாடக்
கண்டி நான்முகன் றுலமொத் தினைது காலே
மண்டி மாபுக ழருணந்தி மத்தள மதிர்த்தான். ௨௬௭

எங்க ஞாயக னுலகெலா மாடல்கண் டிருக்கு
மங்கை நாயக னடனமில் வாறுசெய் தருள
வங்கு வாதுசெய் துடன்சுழன் றுடுவா ளெய்த்தாள்
பொங்கு மானமுற் றிடுதலாற் பினுநடம் புரிந்தான். ௨௬௮

கலிவிரூபம்.

நொந்து ளாடனை நோக்குபு வாதினான்
வந்த நாடக மாற்றவ ருள்கொளா

வந்த வேலையி னண்டமு கிற
 யெதை தானொன றெதித்தன னென்புவே. ௨௪௩
 தொண்ட ராகுலர் தீர்க்குந் தொழிவிடினு
 னண்ட கூட மளவு மெதித்ததா
 ஞ்ண்ட சரல முமிழ்கெடு மான்முனங்
 கொண்ட பேருருக் கொள்கை நிகர்க்குமால். ௨௪௪

அறுநீர்க்குழிநெடி லடி யாசிரியவிநுந்தி.

மண்ணிடை யொருதா ஞ்ன்றி மற்றொரு கமலப பொற்றாள்
 விண்ணிடை யெடுத்தது மேலோ னடிபபது வீரி கண்டு
 துண்ணென நாணுட் கொண்டு சுடுங்குநற் பட்ட யென்பு
 வண்ணம தென்பபு வந்து வதனம்வன் றலைகு னித்தான். ௨௪௫
 காணிஞன முகங்க விழ்ந்து நண்ணிய செருசகு நீங்கி
 யேனுலாங் குமரி சிற்ப வெண்ணில்யோ கினிக னெல்லாங்
 காணுற நடமொ ழிந்து சூத்திரங் கழல நிற்கு
 மாணுலாம் பாவை போல வறிதுந் றனர்க ளன்றே. ௨௪௬

ஆங்கது கண்டு விண்ணே ருவகைபூத் தமலன் மீது
 தாங்குறு மழையின் மும்மை சொரிந்தனர் பூவின் மாரி
 பாங்கரின் வந்து வீழ்ந்து பணிந்தன ரெழுந்து துள்ளி
 வாங்குதெண் டிரைக்க டற்கெண் மடங்கொலி யெழுத்து சித்சா
 ஆயகா லையினிற் காளி யஞ்சியா ரணங்க டாமு
 மாயனா தியருங் காணா நின்றனை மதித்தி டாமற்
 பேயனேன் செய்த தீமை பொறுத்தருள் பெரும வென்ற
 தாயமா ஞ்ானா னந்த சோதியைத் தொழுது நின்றான். ௨௪௭
 நின்றவ டன்னை நோக்கி நீயுளம் வெருவ வென்றே
 தன்றிரு வருள்பு ரிந்து சண்டதாண் டவமி தம்ம
 வுன்றனக் கிதனை நோக்க லரிதென வுரைத்துத் தன்றா
 னென்றலை பொறித்த முக்க ணெம்பிரா னியம்பு கின்றான்.

எழிநீர்க்கழிநெடி ஸடியாசிரியநந்தம்.

திகழ்வுறு மிந்த வடவனந் தனக்குத் தென்றிசை யாகலோர்
நகரம், புகழ்வுறுங் கூவ புரமென வுளதப் புரிகுவி லையங்கிரி
தன்னி, ளிகழ்வுறு பெருமை பெற்றது நமைபடீபா னிகரிலா
வதனிடையென்று, மகிழ்வொடு முலக மனைத்தையும் புரப்
பான் மதித்திரக் காநடம் புரிதும். ௨௭௬

அப்பெருங் கூவ புரத்திடை யேகியருள்புரிநர்திரு நடனந்,
செப்பருங் காத லாற்றினங் கண்டு திகழும் நகருளா ரெல்லா,
மொப்பரு நமது நந்தியங் கணத்தி னுள்ளவ ரென்றுந் கருதி,
வெப்பது முதலாம் பிணிமிடி பேய்கள் விலங்கினுன் வருந்துயர்
ஈனாவாய். ௨௭௭

என்றிவை யிசைத்து நம்மொடு தருச்சு மியம்பிநீ நடநவின்
றதனா, லுன்றனக் கொருபேர் தருக்கமா தாவென் றோங்குக
வீனையது மன்றித், தென்றிருக் கூவ நகர்தனைக் காத்துச் செறி
ந்திடு பீடைக ளரிப்ப, வென்றிகொள் பெயர்பீ டாரியென் றுல
கின் விளங்குக வென்றனன் விமலன். ௨௭௮

அன்னசொற் குமரி கேட்டுள மகிழ்வுற் றன்பினான் மும்மு
றை வணங்கி, நின்னரு ளதனா லடியனென் றீமை நீத்தெனை
யாண்டவா ரமுதே, பன்னருங் கூவ புரத்திடைச் சென்றுன்
பவுரிகண் டநகர் காப்பே, னென்னவங் கியம்பி விமலனை
விடைகொண் டெய்தினன் கூவமா நகரின். ௨௭௯

எய்திய குமரி கூவமா நகரை யிறைஞ்சியா லயத்தினுட் போ
கிச், செய்தவ முடையோர் விழியினி னெளிதிற் றெரியும்விற
கோலநா யனைக், கைதொழு தகலா வன்பினற் பணிந்து களி
ப்பொடும் போந்தடி யவர்க்கு, மெய்தரு மருள்சேர் வளர்ச்சடைக்
கூத்தன் விளங்கரு நாடகங் கண்டான். ௨௮௦

கண்டனு மனலிற் படுமெழு கெனவே கரைத்துள முருகிவாள்
விழிநீர், கொண்டல்கண் மலைமேற் சொரிவது கடுப்பக் குவி
முலை மீதுவீழ்ந் தொழுக, மண்டல மதனி லைந்துறுப் பீணைய
வணங்கியங் கெழுந்தனன் போற்றி, விண்டிட வரிய மெய்ப்பரா
னந்த வெள்ளத்திற் றிலைத்தன னன்றே. ௨௮௩

இத்திற மமல னருணடங் காணு விற்பமுற் றிடுபெருஞ்ஞவி,
கைத்தல மமர்ந்த மழுவினோ னுலங் காட்டினி லருளிய முயற்
பே, மெய்த்தவர் புகழுங் கூவமா புரத்து விருப்பொடு மிருந்
தொரு தயரு, மத்திரு நகரிற் குருவகை யென்று பன்னை
போற் காத்திருந் கின்றான். ௨௮௨

அறுதீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விநித்தம்.

இனையதிருந் கூவபுரப் பெருமையினை யிவ்வளவென் றியம்ப
வல்லோ, ரனையநகர் தனையிடங்கொண் டருடிருவிற் கேலநா
யகரே மல்லாற், பினையொருவ ருரைத்திடுதற் கெளியதுவோ
வியாதனெனப் பெயர்பெற் றுள்ள, முனிவனருள் கொண்டுசிறி
ததன்பெருமை தமிழேனு மொழியப் பெற்றேன். ௨௮௩

அண்ணலருந் தவமுனிவீர் முத்திதரு சிவஞான மளிச்ச
வல்ல, கண்ணுதலான் றலங்கடமி லனந்தகோ டியினிஞொரு
தலத்தை யுன்னித், துண்ணெனவிந் குரைத்தியெனப் புகன்ற
னீ ராதவினாற் சுரர்கள் போற்று, மெண்ணரிய புகழ்க்கூவ மாந
கரைக் குருவருளா வியம்பி னேனல். ௨௮௪

இக்காதை தனையொருக்காற் புகன்றருள வினவினவ ரிவச
கூர் வண்டு, பக்காரு நளினமலர்ப் புங்கவனா ருவரிருக்காற் புக
லிற் கேட்பின், மைக்காரி னிகர்கிறத்த கமலவிழிப் புவியளந்த
மாய னாவர், முக்காலவ் வகைபுரியி னேனையாளுங் கயிலைமலை
முதல்வ னாவார். ௨௮௫

பழுத்திருக் கூவபுராணத்தினையோ திடுபவர்க்கும் பயன்
கேட் போர்க்குங், கழுதுபல விலங்குவக் கிரகாதி யாலணையுங்
கடிய வின்னன், முழுதுமில் யவமாணத் துற்கணவு மிடிபிணி
கண் முற்ற மினா, மெழுதுபவர் வினையினத்து நமன்கணக்
கர் தமசேட்டி னெழுதி டாரே. ௨௮௬

இக்கதையை யன்பினொடு பரப்பவர்க ளும்பயன்கேட் டிடு
வோர் மென்மை, மக்கடமை புரிசுகிழுவ ரெனறென் ன டொழி
யாத வாழ்வு சேர்வர், மிக்கபெருகு சித்திகளோ ரிருநான்று
மடைவாமனம் விழைந்த வெல்லா, மககணமே பெறுகுவாரீ ரே
முலகு தனிணுமவாக காரிய தின்றே. ௨௮௭

திங்கிறுச் சினகரமே தவர்மடமே யறந்திறம்பாத திகட
மில்லே, யோந்ருமலைக் கடமநன் னதிககரையெ யெனுமிவற
னு னொன்றின் மச்சு, பூங்கடிமண் டபமியற்றி யதிலிருந்து
திருக்கூவப புராணத் தன்னத, தேங்கமழு மலர்புகையொண்
சுடாகொடுபூ சீனையிங்கள் சிலம்பச் செய்தே. ௨௮௮

ஒதிடுக வொதுரொட் டொடங்கிநால் வகையுண்டி யோடு
யன்ன, மாதவருக் கிடுகமுடி வுறுநாளிற் படித்தவர்கண் மலப
பொற் றாளி, ஞாதரவு கொடுபாம சிவனெனவே வந்தனைசெய்
தறவையோடுந், தீடுலணி விளைநிலம்பாற் பசுவிவைக ளளித
திடுக சிறக்கப் பின்னர். ௨௮௯

பொய்யின்மறை புகழ்திருவிற் றோலநா யகர்புகழும் புராண
மோடு, துய்யமன ஹுடன்படித்துப் பொருள்விரிக்கும் பெரி
யோனைத் தொழுது பொற்றி, வையமுத ஹர்திகளி னிருத்தி
மிகு பல்லியம்பான் மழையி ஞர்ப்பச், செய்யநக ரலங்கரித்து
வலவ்வுருவித் திடல்வேண்டுந் திகழு மன்பால். ௨௯௦

இத்தவகை புரிந்திடேவார் பாவகோடிகளகற்றி யிம்பர் தன்
 னிற், புந்நிவிழை பொருளனைத்து மீந்துதிரு விற்கோலு:
 புனித முர்த்தி, கந்தமல ராயன்முதலாக் கடவுளர்க்கு மரியபா
 கதிபு நண்ணத், தந்தருள்வ னெனவுரைத்தான் சூதமா முனிவ
 னெனூந் தவத்தர் கோமான். உக௬

சூதமுனி யுரைத்தமொழி நைமிசமா வனத்துறைபுந் தூய
 நெஞ்சு, மாதவர்க ளனைவருங்கேட் டெவந்தனையோன் றனைவழுத்
 தி வந்து கூவப், போதநகர் தனினரிய விற்கோல நாயகனைப
 டோற்றி மேவி, மூதறிவு வந்ததனான் மூலவிரு ளகன்றுபா
 முத்தி சேர்ந்தார். உக௭

தலிவிருந்நும்.

திதி லாவிறை செங்கோல் வழங்குக
 வேத வாகம மெய்நெறி யோங்குக
 போத னாகிய புண்ணியர் மல்குக
 வோது மூவர்தம் மொண்டமிழ் வாழ்கவே. உக௮

தாருகன்வதைச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-௭௦௯.

திருக்க.வப்புராணம் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் சேவடிவாழ்க.

உ
பிழைதிருத்தம்.

பிழைகளைத் திருத்திக்கொண்டே படித்தல் நலம்.

பச்சம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
எக	நூ	உ	னரியாவா	னரியவா
எசு	கரு	க	கெல்லாம்	கெலாம்
கரு	உகக	கூ	டார்ந்து	டார்த்து

திருக்கூவப்புராணக் குறிப்புரை.

க1. வுள வாழ்த்து.

க.—விநாயகக்கடவுள் தம்மடிய வரை இவ்வுலக வளத்தினும் அந்த விண்வளத்தினும் உறு விக்கவே, ஆவரால் நிவேதிக் கும் கவளத்தில் விருப்பங் கொண்டேற்றருளுவர் என்க; கு-பூமி. கவளம்- யானைக்கிடு முணவு. அந்தம் படிவம் பவ ளத்து நிகர்த்து என மாறுக.

உ. இறுத்தல் - தங்கல். வாய் மிச்சில்-தம்பலம். துத்தல்-பு சித்தல். விரகு-அறிவு. அச்சி றுத்த வடிகள்-அச்சிறுத்த வி நாயகர், இவர் ஸ்தலவிநாயகர்.

க. நம் காமத்தழல் அவிப்ப நீர் கொண்டார்; தாம் ஆணும் பெண்ணுமா யிருப்பதைக்கா ட்ட, மழு மாணை வலமும் இட முமாகக் கொண்டா ரென்க.

உ. பொற் சுட்டியின்கீழ் நிலக ங்தீற்றப் பெற்றிருப்பது அர வம் மதியைக் கவர்கின்ற பரி சுபோல்வது.

கூ. அம்பிகை நுதல் பிறைபோ ல்வதால், அத்துணைகொண்டு முடிப்பிறை அராப்பகையை

யும், அரவு நிதம்பத்துணை கொண்டு கைம்மாண் பகை யையும், மான் விழித்துணை கொண்டு வியாக்கிர பாதா கிய புலிப்பகையையும் நீத் திருப்ப. பாம்பை மான் உண் ணும் என்னும் வழக்குணர்க.

சு. வன்னி-அனல், கிளி; பணி பயிலவருவார்-தொண்டிபுரிய எய்துமவர், சித்திர மமையா பெற்றகச்சு; சுவர்க்கம்-தேவ லோகம், தனம்; பன்னு நுதல் மதி யடியார் பரிபுரங் சொ ண்டி - துதிக்குங் கருத்தமை ர்த அறிவுடைத் தொண்டர் பரித்த வுடலை ஆலயமாகக் கொண்டு, வியக்கும் மதியோ லும் நெற்றியையும் அடியிலா ர்த சிலம்பையுங்கொண்டு; இதுழி - கொன்றை, இதுழி னையுடையவாய்; பொன்ன ணுகு மலராவைசேர்ந்து இ சைகொளரி மறையோதி புரி ந்துதாழ - இலக்குமி வதியும் தாமரைத்தொருதியை உறுப பாகக்கொண்டு புகழ்பெற்ற திருமாலும் மறைமீயாதும் பி ரமதேவரும் விரும்பிவணங்க,

மலர்ந்தகனகசபையி லமர்ந்து
 ஸ்ரீசைபாடும் வணடுதன் மறை
 ந்துள்ள கூந்தல் சுருண்டுதா
 டு; எனச்சிலேவைவப் பொரு
 ளாக்ஷிச் சிவபெருமானுக்கும்
 அய்யிகையாருக்குங் கொன்க
 முதலடிக்கு, வல்லுநிகர்க்கும்
 அழகுமுதிர ஆபரணஞ் செ
 றிய வளரும் தனித்துக்கு வர்
 அளித்திதன மாற்றிக் கோ
 டலு மொன்று.

கி. சண்டப்பிறை வல்லபையின்
 நெற்றியை நிகர்த்தது, இஃ
 போது முகத்தை நிகர்ப்பவர்
 செய்வோமென்று தமது கோ
 ட்டைப் பிறைய்யாடுசெர்த்
 து முழுமதிடாக்கி நேயம்
 வைத்த விராயகர் என்க.

க. பாகன் - பக்கத்தன், செலு
 த்துவோன். வேங்கை-பெரு
 ம்புலி, வேங்கைமரம். சொற்
 டிபாக்காற் றேன்றும் நடப
 பொருள்களை உய்த்துணர்க.

எ. உமைநெஞ்சம் வாணிவடிவு
 ம் நிகர்த்த வெள்ளிச்சிலம்பு.

அ. கண்களிறு கேட்குமவன் -
 கண்களே காதாகவடைய பா
 ம்பு, (திருவாலங்காட்டில்புக
 லடைந்த கார்த்தோடகனெ
 ன்னும் பார்ப்பு.) கைகொடு
 உயிர்ப்பவன் - விராயகர்;
 (கையே மேக்கும் உறுப்பெ
 ன்பது).

க. பங்கயாதனன் வெள்கல் - பி
 ரமன் தான்படைத்த திலோ
 த்தமைமைய மனைவியாகக்கொ
 ள்ள மயங்கின நாணத்தைக்
 குறித்தபடி.

க௦. இரூள் - அவித்யை.

கக. கன்று காமங் கழன்றிலர்
 தம்முநு வென்றும் ஓர்வரி
 தென்றிருப்போன் - சிவபெ
 ருமான்.

கஉ. மாணிங்கவாசக ரென்னும்
 தமது நாமத்தை வந்திர்பார்
 குக் கொடுத்தலோடு தாமுந்
 தரித்த அன்பர் என்க.
 கொடை-மாணிங்கம்போலும்
 வாசகத்தை அன்பரடையங்
 கொடுத்தல்.

கங. அழிவின்றாகும் - அழிவு
 இல்லையாகும். இது “நல்
 லோர் பிறர்குற்றம் நாடார்
 நலந்தெரிந்து—கல்லார் பிற
 ர்குற்றங் காண்பாரோ—அல்
 லாத, என்பால்வா ரென்
 னை யிகழ்வாரோ வென்கவிச்
 சும்—பின்பாரோ காண்பார்
 பிழை. என்ற ஓளையொர்
 பாடலை ஒப்பது.

கச. கடற்புதம் - கடலளவுபுக
 ழ். கூவம் - ஊர்ப்பெயர், கி
 னன்று.

க. நைமிசம்.

க. அம்பு - நீர். ஒலி - காற்று.

௩. வந்தது-எதிர்நேர்ந்தது, கா
ந்து. போகி - பாம்பு. பொறி
ப்பணம் - புள்ளிகளையுடைய
படம், இந் திரியங்களாகிற
பாம்பு. பாம்புகளுக்கும் யோ
கிகளுக்கும் சிலேடை.

ச. அங்கதம் - பாம்பு. கோம்பி
- பச்சோந்தி. நவ்வி - மான்,
நவியென்றாழிற்று. ஒன்றுக
கொன்று பகை என்பது கா
ட்டும்.

ஞ. சோதிமாம் அழல்தம்பம்.
அகி - பாம்பு. சிவணல் - ஒச
தல்.

சு. தருணம் - புதுமை. சாதித்
தல-வெல்லல்.

எ. அசோகம்-சோகமின்மை. பி
ண்டி- அசோகு. மெய்பெறல்
-சோகஞ் சொய்யாமை என்
பதை மெய்யாகக், (இதஞ்
செய்தல்) வாரம்-மேன்மை.

அ திகிரிமரம் காம்பெனும் பெ
யரினைப் புதுக்கும். திகிரி,
காம்பு மூங்கில்.

க. தாழை அணைந்துறுகின்றன
புட்டனை ஒக்கும்.

க௦. மாலினருகுறும் புன்னை;
எழுவாய்.

கஉ. பாசலம் பூ உகுத்தல், மலர்
மாரியின் மேவும்.

க௩. எஃகம்-சூலம்.

க௪. நந்தல்-குறைதல், வளர்தல்.

கஞ. இகம் துறந்து.

கசு. வலையம் அமர் வேய்-வலை
யங்களுடைய மூங்கில்.

கஎ. உன்னில் வல்ல தவம்; வல்
ல-செய்யக்கூடிய. அற்றம் -
சேரர்வு.

கஅ. மண்டி தர் - அலங்கார மு
டையவர்.

கக. பயர்த-பயனைபுடைய. முக்
குற்றம் - ஆணவ மாயை க
ன்மம்.

உ௦. தம் செய்கையை ஓர் திர
ணம் இயற்றச் செய்விப்பர்.

உக. காசரவு-துன்பம். நூசரம்-
மலை. (பூமியைத்தாங்குவது.)

உ௩. உசாவல்-விழுவல். முதுக்
குறைவு-பேரறிவு.

உ௪. தெரியின்-ஆரீயின். உவ்
வுடல்-அவ்வுடல்

உ௫. அனலம்-அக்கினி

உசு. ஐம்பூதம்-மண்ணாதி. அன்
று - பகை. அடல் - வெற்றி.

உஎ. பேருருக்கொள்ளல்-கரிமா
சித்தி; அணுவெனக்குறுகல்
- லக்ஷமாகித்தி. விண்மிசை
செல்லல் - பிராகாமியகித்தி.
விளிவிலாதுதல் - ஈசத்துவ
கித்தி.

உஅ. தணிதல்-தங்கல்.

உக. வழக்கம் ஆம் - நன்னடை
ஆகும்.

௩௦. இருமை-இம்மை மறுமை.

கக. பூதன்-சுத்தன்.

கங. அனகம்-பாபமின்மை. தானம்-தங்கார்க்கு நீரோடுதரும் பொருள்.

கச. தானி - தானஞ்செய்வோன். தரிபலர்-பகைஞர்.

கடு. தூக்கல்-ஆராயல். அளிப்போனுக்கு பதம் மனையென ஆக்குற, அயன் மால் இமையவர் (தங்களுள்) மனையார்.

கஈ. இல் - இன்மை, வீடு. மிகுத்த ஆவி - எஞ்சிநின்றஉயிர்.

கௌ. கவிர்-முண்முருக்கு. சவி-அழகு, ஒளி.

கஅ. வாய்மை உறின், செய்தலிற்றலையாய், பதம்பெறும்படி, உயர்த்திடும். செய்தலின் - செய்தலைக்காட்டினும்.

கஊ. ஒளி - காற்று.

ச௦. இன்னல் - துன்பு.

சஉ. எழிலி - மேகம்.

சஈ. நிரயம் - நரகம்.

சஞ. எய்ததல் - சேரல்.

சக. ஏர் ஒன்று துருவாசன்.

சஎ. பிறவினும் - மற்றையவற்றினும்.

சஅ. வேட்டல் - விரும்பல்.

வெறுக்கை - பொன்.

சக. கனல் குறுகில் சுடும், மற்றையவற்றை நிரனிரையாக்க.

சூ௦. மேதகு - மேன்மை.

சூக. வீற்றாவீற்று - தனித்தனி; வீறு - தனிமை. தெரியும் - ஆராயும். துனி இற - துன்பகல்.

சூஉ. வண் தவர் கண்டனர்.

சூங. பொருக்கெனல் - விரைவுக்குறிப்பு. இருக்க என.

சூச. அடிசில், மூரல் - உணவு.

சூடு. வல்ல - அறிந்த. யாவரும் - முனிவர் யாவரும். கல்விபு ம்செல்வமும் பெற்றன ஆம்.

சூசு. வாதாராயணர் - வியாஸர்.

சூஎ. கனறல் - இரங்கல்.

சூஅ. விஞ்சை - வித்தை. கருமஞானங்கள்சொல்லால் - கருமகாண்டம் ஞானகாண்டமெனப் பிரிவுபட்ட மீமாஞ்சை.

சூக. செல் நிகர்ப்பவர் - மேகம் போலும் விஷ்ணு. கனலி என்போர்ச் சுடர்கள் - அக்னிசூரியன் என்பவர்.

சூஉ. சச்சிதானந்தம் - உண்மை அறிவு ஆனந்தம். என்ப-என்று சொல்வர்.

சூக. அறமுடிப்பவரைத்தார்த்தவர் - அறமியற்றுவோரை ஓட்டும் பாவிகள். பாவத்துறை முடிப்போர் - பாவகாரியங்களை இயற்றுவோர். நீற்று - கெடுத்து.

சூச. மலம் வலியு. புலி போற்ற. பாம்பின்-இன் எழனுருபு. உகன் - தாவுகின்ற.

சுந். ஒத் - ஞானம்.

சுக. உவர் - ஈண்டுச்சிவம்.

சுஎ. நந்தினும் - அழியினும்.

சீர்த்து-சிறப்பினையுடையது.

சுஅ. கேழ் - நிறம்.

சுக. கூபரம் - என்னும் வட
மொழி கூவரம் எனத் தற்ப
வமாயிற்று.

எ0. பஹ்லையரவம் - பலதலை
களுடையசேடன்.

உ. திருந்தாய்.

க. முத்தலை - ஆணவம் மாயை
கண்மென்னும் பந்தம். பறி
தல்-நீங்கல். சோதண்டமண்
டிதர் - விற்கோலகாதர்.

உ. சாடி-நீர்ச்சாடி. நீத்தம்-நீர்
ப்பெருக்கு. வான்மகள் போ
ர்த்ததாமெனப் புயல்பரந்த.

க. புழைக்கையானை.

ச. சிந்திரம் - யானை. நாகம் -
மலை. சிகரி-சிகரம்.

டு. கோடு-உச்சி.

சு. விடின-விட்டால். வீழ்-வி
ருப்பம். படி-ஒப்பு.

எ. காராவின்-காராம் பசுவைப்
போல. அமுது-பால், நீர்.

அ. கோடு-கரை.

க. நீத்தம், கேதுக்கோள் சந்திர
, நென்று வாய் திறக்கும்படி
பன்றியின் மருப்பை வானத்
தில் என்றும்.

க0. சலவல் - சூழல். புலன்-இ
டம்.

கக. குங்குமங்கலந்தபுறம் சிவ
த்தையும், தாதுக்களை யனைந்த
புறம் உமையையும் ஒக்கும்.

கஉ. வில் திரை, நாண் வல்லி,
அல்லிமுகை சேனை.

கக. பெண்ணை சாய்த்து - பெ
ண்ணையாற்றினைக்கீழாக்கி, ப
னைகளேத்தள்ளி. காவேரியி
ண்ணி - காவேரியினும் அ
திகரித்து, சோலைதேவோடு
கலந்து. ஒதிமம் நன்குறவை
கைசேர்ந்து-அன்னங்கள் ந
ன்றாகத்தங்குற இடமுடைத்
தாகி, வைகையாற்றைஒத்து.
கம்பை இயைந்து - கம்பை
யாற்றை யொத்து, சங்கங்க
ளைப் பெற்று. மணித்திரள்
மண்ணி-மணிக் கூட்டங்களை
க்கழுவி, மணிக்கூட்டத்தால்
அலங்கரிக்கப்பெற்று. ஒத்
தபடிமுடிக்க. கம்பு-சங்கு.

கச. சிலம்பு-மலை, பாதச்சிலம்பு.
சந்தம்-அழகு. திலகம்-மஞ்
சாடி, பொட்டு. முன் நெற்
றியிட்டு, முன் எற்றியிட்டு.
பொலம்-அழகு, பொன். இ
டை-நடு, இடுப்பு. காஞ்சி-ஒர்
மரம், ஓரணி. அகில் ஆரம்,
நகில் ஆரம். வீளை-சங்கு,
கைவளை. கை-பக்கம், கரம்.
பணி-பாம்பு, ஆபரணம். அள

கம்-நீர், கூந்தல். சிலேடைப் பொருள் காண்க. நவில் - தனம்.

கரு. சேடு-அழகு. மார்த்தாண்டன்-சூரியன். பாகன்-அருணமுனபாகன்.

கசு. துருக்கம்-கய்தூரி. பாகன்-விவந்தி, மனிதர்.

கஎ. மண்ணுப்பு-கழுவி.

கஅ. கண்டீடா ஆடுநர் உட்கொண்டீடார்கள், முறைய திரிமூர்த்திகளின் பதவிகளையடைவானபது.

கக. கிடங்கு-அகழி. கப்பன்-பாலுக்கப்பன். கைகளின்-கைகளைப்போல. கால்கள்-வாய்க்கால்கள். நிவந்தல்-ஒங்கல்.

உ௦. சிலம்பு - மலை, ஒலித்தல், காற்சிலம்பு. இயம் - நண்டு மருதப்பறை. நாஞ்சில்-ஏர். சால்-படைச்சால்.

உக. அங்கு உரப்பி உந்தி. உரப்பல்-ஒலியிடல். பனை - வயல். எகினம்-அன்னம். சங்கினை அண்டமென்ன எகித்தாவியப்பவீழ்வது மதி தவறவிழுவதை ஒக்கும் என்க.

உஉ. இரியல்போக - ஓடிப்போக. தொத்து-கொத்து. கமலச்செப்பு-கமலமாகியகிண்ணம். இழுது-கொழுமை.

உக. முளரி குமுதம் நீலம், எதிர் நிரளிரை. முரணல்-மாறுபடல். வளை-சங்கு, வளையல்.

உச. எம்முறைமில்-என்னவதுவில். எம் உறை இல்.

உடு. அவை-அத்தாமரைகள்.

உசு. ஒர் இலை வளையப்பெற்றுக் கதிர்நிமிர்ந்து நிறநல், அங்குசத்துக்கு உவமை.

உக. உராய்-கெருங்கி. கருப்பகடு-எருமை.

க௦. பலாலம்-வைக்கோல். உலவை-காற்று. பதடி-பதர் ஐங்குறு-தென்புலத்தார்செய்வம் விட்டுத்தொக்கல் தான் என்று திருக்குறளுட் கூறியவை.

கக. வாவி காட்டும். பிரிந்த-ஊடலிற்பிரிந்த. அளகம் காது முதலிய வற்றை சைவலம் வள்ளை முதலியவற்றோடு ஒப்பிடுக, கண்ணி-மொட்டு.

கஉ. வான் மதியம் கமல அழகைச் சிதைக்கும். தடத்த பரந்த.

கக. பாசடை-பசியவ

கசு. ஆவி ஆடுகின்றன - குளம் (நீர்) ஆடப்படுகின்றன.

கடு. மாதர் ஆழ்வார்.

கசு. வனிதையர் மூழ்கி கைகாட்டி (அன்னத்தைப்) பிடிப்பார்.

கஎ. மதிமுகத்தி தாமரைமுகத்தியை அலைக்கும் என மு

றையாகப் பகைப் பொருளை
ஒப்பிட்டது நயம். குடைதல்-
நீராடல்.

கூஅ. ஏமம்-பொன். ஞாங்கர்-பட்
கம். கொன்-பெருமை.

கூகூ. வம்பு-பெருமை, முலைச்ச்ச
சு. யானை என்றது தனங்
களை. கம்பம்- சிவம், கம்பை
நதி யுமாம்.

சு௦. வேரம் மேகம், மதுலுறுப்
புமாம்.

சஉ. சிகரி-கோபுரம். பொறி -
இலக்குமி.

சகூ. சேக்கை-சயனம்.

சச. மணிதழைப்ப, அணிதழை
ப்ப. நிரைகளும் - வரிசைபடு
த்தும். நிகழ்தல்-தங்கல். அர
க்கு-செவபபு. ஏய்த்தல் - ஒத்
தல்.

சரு. சினைகரம்-கோயில்.

சகூ. தரிசனத்திற்கு மன்மத
னோடு வந்த இரதையை, மைந்
தர் கண்டு தனியளாய் வந்த
வன் யார் என்று வினாவு மக
விர் ஊடினார் என்க.

சஅ. பயம் - பழம் பால் நீர்
அச்சம். இப்பொருள்களைத்
தருமுதலியற்றிற்கு முறை
யேகூட்டுக. சிந்து - கடல்.

சகூ. பாகசாதனன் பதம் - இந்
திரண்பதவி.

கூ௦. கூவரம் - ஏர்க்கால். ஏர்க்
காலோடு ஆரையும் அச்சை

யும் ஓடங்கு சேர்த்து ஒடித்த
னராகலின், ஆரையொடித்த
னர், அச்சையொடித்தனா எ
ன்பர் பின்னும்.

கூஉ. ஆதி - சிவம். வயிரவா
காரை - பயங்கர மான வருவ
த்தை யுடையவன்.

கூகூ. காங்கேயன் என்பது குறு
கிரின்றது.

தக்கற்காதி - வீரபத்திரர்.
கூர்யாண்டன் - கூல்தமாண்
டன் என்பதன் சிதைவு.
காரி - ஐயனார்.

கூச. அற்று - அத்தன்மைத்து.

கூகூ. மறம் - பாவம்.

கூஎ. கற்பவீற்றில் - கற்பகால
முடிவில். கூவம் - நகரநா
மம், கிணறு.

கூஅ. அவற்றால் - அந்தக் காசி
யாதி தலங்களால்.

கூ௦. சுகாதனம் - யோகாலனத்
தொன்று. நடையே வலம்வர
ல்போன்றது; மற்றதை இப்
படியே கொள்க.

கூகூ. நொய்து - அற்பம்.

கூஉ. பதாயுதம் - கோழி. கரம்-
கழுதை. கொடி - காக்கை.

கூரு. கன்னல் - நாழிகை.

கூஎ. வில்மண்டிதர் - வில்லழ
கர். கணிப்பு - கணக்கு.

கூஅ. கின்னரம்-கின்னரபபகதி.
அரம்பேசன்-இப்பெருமான்

அரம்பையராற்பூசிக்கப்பெற்றவர். இப்பதி இலம்பையங்கோட்டீர் எனப்படும். கூவத்திற்கு அடுத்துள்ளது. ரம்பா என்னும் வடமொழி லம்பா என்றாகித் தமிழ்விதிப்படி மொழிமுதற்கண் இகரம்பெற்று, ஆவீறு இகரமாய்நிற்க; கோட்டீர் என்னும் ஊர்ப்பெயர் சேருங்கால், அம்முச்சாரியைபெற்று, இலம்பையங்கோட்டீர் என்றாயது. இதன் தேவாரத்தை முன்னர் நோக்குக.

கக. குணதிசை - கீழ்த்திசை. முனிவர்-கண்ணுவர். இலிங்கம் ஈயும் என்க.

எ0. அம்பு-அம்பு, ஜலம்.

எக. இறுத்தல் - ஒடித்தல். நீராய் - ஜலமாய், தன்மையாய்.

எங. பிரசாபதி - சூரியன். தானங்களுன்றன பதமுத்திகள். முத்தி-பதிமுத்தி.

எச செங்கதிர்நான் - ஆதிவாரம். உவா-அமாவாசை பெளர்ணிமை.

எசு. கண்ணிறைந்த-பேரிய.

எஎ. நன்றி-நன்மை.

எஅ. இவர்தல்-ஏறுதல். ஆர்-சக்கரத்திற்கோத்த இலைகள். என்னுக்கு-யாதுக்கு.

ங. திபுரம்.

க. தாலம்-உலகம். முக்குற்றம்-காமம் வெகுளி மயக்கம்.

உ. பேருகம்-பெரியயுகம். தாருகன்-தாரகன் என்பது எதுகைநோக்கித் தாருகன் எனின்றது. சட்டகம் - உடல்.

ங. துய்த்தல்-உண்ணல்; துய்த்தலற்றவர்க்கு அன்னமும், கரகநீருங்கொண்டு பிரமன் வந்தானென்பது நயம்.

ச. நவீற்றி - செய்து.

ரு. எயில்-மதில். மேவலர்-பகைவர்.

சு. ஆடல் - விளையாடல், போர். ஒருங்குற-ஒன்றாக.

எ. அற்று-அத்தன்மைத்து. இஞ்சி-மதில். அயம்-இரும்பு.

க. தெற்றி-சித்திரக்கூடம். சேவகம் - யானைக்கூடம். ஆவணம்-கடைச்சாலை, தண்டலை - சோலை. மயன் அசுரதச்சன்.

க0. செவ்விது-செவ்வையது.

கக. செறுநர்-பகைவர். எல் - ஒளி, கீர்த்தி.

க2. செல்லல்-வெறுப்பு. செயிர்-கோபம்.

கங. பூசியா-பூசியாமல்.

கரு. இருள்-மையல்.

கசு. துறக்கம்-தேவருலகு.

கௌ. மிஞ்ஞி-வண்டு. போழ்தல்-
கிண்டல். புலர்தல் - வாடல்.
வாழ்ந்து-மகிழ்ந்து.

கஅ. பொலம்-பொன்.

கக. காண்-அழகு. குழ்ச்சி - ஆ
ராய்வு.

உக. மாநிரம் - திக்கு. கேடுகுழ்
ந்து-கேடுசெய்ய நினைத்து.

உக. கணிப்பு-கணித்தல்.

உச. வறியன்-வறியனாய்.

உரு. கொடி - காக்கை. சிங்கல்-
அழிதல். அரையன்-அரசன்.

உக. நலிந்து-நலிவுகொண்டு.

கௌ. நோன்மை - வலிமையால்.
அன்றல்-பகைத்தல்.

கக. பாரதி - சரஸ்வதி, மரக்க
லம்.

கஉ. அடைகள் மூய - இலைகள்
படர்ந்த. விழியுடற் கடவுள்
- விழிகளையுடலிலுடைய இ
ந்திரனே!

கக. அன்றோர் - தேவரென்றப
டி. திருவிழந்து உழக்குமாறு
இயம்பி.

கச. உபசத்துக்கள்-ஒருவகைமந்
திரகுகள்; இங்கே அவை
அந்த மந்திரகுகளின் அதிஷ்
டான தேவதைகளை உணர்த்
தின. அனையர் - அம்மந்திர
தேவதைகள்.

கஅ. அமரும் - வருத்தம், வசிக்
கும்.

கக. செல் - இடி. சிந்தச் சிந்தி
னர்.

சௌ. வென்னிட - முதுகைக் கா
ட்ட, தோற்க.

சக. இரியல்-தோற்றல்.

சஉ. மாயவன் நினைந்து சொல்
வான்.

சக. துன்னவக்கிரகம்.- துர்நவக்
கிரகம். கரவர் - வஞ்சர்.

சச. தாவு-குற்றம்.

சரு. சாதனம் - அடையாளம்.
போதம்-அறிவு.

சௌ. பொன்றும் மாறும் - அழி
யும் அழிவுநீங்கும்.

சஅ. இழைத்தலோ - செய்தன்
மாத்திரமோ?

ருக. குத்திரம்-வஞ்சகம். அத்தி
றத்தினும் - அக்காரணத்தா
னும்.

ருஉ. புணர்ப்பு - மாயம். சாரண
(விளி.)

ருக. அவை-சபை. மாயைமுதல்
-விட்டுணு. புத்த வடிவோடு
நூல்கொண்டு வருவான்.

ருச. விஷ்ணு, புத்தன் அருகன்
ஜினன் என்ன மூவுருக்கொ
ண்டு முப்புரத்துட் சென்ற
னர் என்பது கருத்து. நூல்
அறைகின்ற காலே. மணி-
உருத்திராக்கம்.

ருரு. உடம்பு கங்குல் புரையும்.

௫௪. முனிமாதவன் ஆயிடை
ஆர்வம் முகிழ்க்க வந்து மா
யையின் நண்ணியவாறு உன்
னி மாகர், தானவர் இன்றொ
டு இனி மாய்குவர் என் உவ
ப்ப உரைத்தனர். முகிழ்க்க -
தோன்ற. வரா - வந்து.

௫௫. உம்பர் பாடுவர். நக்கு -
சிரித்து. உக்கார்-கெட்டனர்.

௫௬. வம்மின் - வாரும்.

௬௦. நாரணன் வரும்.

௬௧. தற்கம்-(சந்திரனாகிய) தன்
னைச் சிரசில்; கம்-சிரம்.

௬௨. வருணம்-நிறம். தவிசா-ஆ
சனமாக. திரணமொத்த திரு
வன் - நொய்மையான விஷ்
ணு. பரிணமித்தல் - ஒன்று
ஒன்றாகமாறல். பண்பு அன்
னது-பண்பினை ஒத்தது.

௬௩. இறை - சிறுபொழுது.
சிறை-அணை.

௬௪. உண்மை யாகிய (நித்திய
லட்சணத்திற்) நிரிவின்றி
அருளுருவுகொண்டு.

௬௬. சாலம்-கூட்டம்.

௬௭. அரு - நாதம் விந்து சத்தி
சிவம்; உரு-பிரமன் விஷ்ணு
ருத்திரன் மகேசுவரன்; அரு
வுரு-சதாசிவம். சத்தி-பராச
த்தி ஆதிசத்தி இச்சாசத்தி
கிரியாசத்தி ஞானசத்தி.

௬௮. விண்ணோர் (எழுவாய்.)

௬௯. அஞர்-தன்பு.

௭௦. கலம்புடை சுழலும் காகம்.
கலம்-மரக்கலம்.

௭௦. ஆடல்-திருவிளையாடல்.

௭௧. ஏனைப் புராணங்கள் தழல்
வாயு மால் என்னும் மூவரும்
சரமாயினர் எனக்கூறின வே
னும், இவ்வடமொழிப் புரா
ணம் வாயுவைக் கூறுது சந்தி
யனையே கூறுகின்றது.

௭௨. அணக்கல்-அச்சுறுத்தல்.

௭௩. நான்-காறு, நானம்.

௭௪. தன்மகன்-பிரமன், அவன்
மகன் - காசிபன், அவன் மக
ன்-சூரியன்; ஆகலின், சூரி
யனைத் தன்மகன் பேரனென
வும்; பாற்கடலிற் சீதேவி
யோடு சனித்தமையால், சந்
திரனைத் தனக்கு மைத்துன
ன் எனவும் விதந்தார்.

௭௫. துணங்கை - கைகோத்தா
டல். ஆசை-திசை.

௭௬. நிலைபிரிந்த மயிருக்கு இழி
விருக்கவும், அது தனக்கின்
மையால், கவரி தலைவிரித்தா
டின தென்க.

௭௭. மாசுணம் கதிர்கவ்வி ஈச
னுரு நாகங்கட்கு ஈந்திட நீட்
டி மோசம் இழைக்கலுற்ற,
முறைமைபோல. (ஆலவட்
டத்தில் சூரிய சந்திரர்களி

ஹிருவமைத்தலும் வீசங்கால்
திருவிசையும் இயல்பு.)
கூக. சச்சரி-கைத்தாளம். தடாரி
-பம்பை.
கூக. கஞ்சகம் சட்டை. பாரிடம்
-பூதம். தோள் வீங்க.
கூச. துண்டம் - மூக்கு. சொல்
சொல்வ.
கூடு. மண்டலஆடி-சூரியன்.
கூச. ஏற்கு - எனக்கு. ஒத்தவர்-
தம்மை யொத்தவர்.
கூஎ. பண்-பண்பு. பரிசின்-தன்
மைபோல்.
கூஅ. உட்க-பயப்பட.
கூக. கவிகை ஒங்கி நிகழ்ந்த.
கூக. தங்கு அப்போது. ஆர் -
அச்சு. சிங்க-அழிய.
கூச. வையம்-தேர்.
கூடு. ஒட்டலர்-பகைவர்.
கூக. அரி-சேனை.
கூஉ. கோதண்டம் இடமும்,
சரம் வலமும் கொண்டு. வை-
கூர்மை.
கூக. நன்றின்-விருப்பத்தோடு.
கூச. நீறு - விபூதி, அழிதல்.
கூடு. சார் - சார்வு, (இடம்.)
கூக. அளி - வண்டு.
கூக. சிலீமுகம் - பாணம்.
கூஉ. குணவுரு அணை - நாணை
கிய உருவுடைய சயனம்.
பாம்பென்றபடி. அப்பு - அம்
பு. சிலை வாசிகைபோன்றது.

கூஉ. விசிகம், புங்கம்-பாணம்.
மூன் - மாப்பு.
கூக. சம்பு - நரி.
கூச. இகலன்-நரி.
கூடு. சாடியது ஒத்தது. ஒதன்
ம், பதம் - அன்னம்.
கூச. மருள் - விபரீதவுணர்வு.
இருள்-அவித்யை.
கூஎ. செப்பு-சிமிள். அப்புரம்-
அந்தச்சரீரம்.
கூஅ. முகிலினம்-(தாப்பிசை).

சு. சநீநானகிரி.

கூ. கரவாட் போக்கல் - கரத்
தின் வாளை ஒளித்து வைத்
திருந்து பகைவர்மேல் வஞ்ச
கத்தாற் றாக்கல்.
அ. புண்டரிகம்-பூவி.
கூ. சத்திபாதம் - சத்திபதிதல்.
கூக. தோற்றம் விளிவு - பிறப்
பு இறப்பு.
கூஎ. பாசவிலக்கணம் ஐங்கூறு
படும்; அவற்றில் ஆணவமலத்
தின் இலக்கணங் கூறியபடி.
பிறழ்தல் - விளங்கல்.
கூஅ. முற்கூறிய ஐங்கூறில் மா
யாமலம், சுத்தமாயை அசு
த்தமாயை பிரகிருதிமாயை
என முத்திறப்படுத்தலும், தத்
துவம் முப்பத்தாறனுள் ஐந்
துசுத்தமாயும், ஏழு, சுத்தாசு
த்தமாயும், இருபத்தினான்கு

அசுத்தமாயும் இருக்கு மென்பதும், அவை, பிரேரம் போக்கியம் போகம் என்ன முக்காண்டமா மென்பதும் கூறியவாறு. பகுதி - பிரகிருதி. பிரேரம் - ஏது. போக்கியம் - அதுபவப் பொருள்கள். போகம் - அதுபவம். காண்டம் - கூட்டம்.

கக. முற்கூறிய ஐங்குறில் கன்மமலத்தைக் கூறியபடி. சஞ்சிதாதி - சஞ்சிதம் பிராரப்தம் ஆகாமியம்.

உக. சொல்லாதசொல்-குறிப்பு, அது சின்முத்திரை என்பர்.

உஉ. அயனுக்குப்புகுபகிரியில்.

௫. அடிமுடி.

உ. துஞ்சல்-தூங்கல். அந்சணர்-பிரமபதவிபெற்ற முனிவர். அங்கத்தின்மான் - கலாநிபமானசரஸ்வதி.

க. வாகம் - அழகு; திகழ்வு ஆகம் ஒன்று. மேகம் - விளங்கும் சரீரத்தைப் பெற்ற மேகம்.

ச. மாலான் - மயங்கிய பிரமன். மால்-மயங்க, நீரின் பாலா-நீரினிடமாக.

ஞி. வில்-காந்தி.

எ. உக்க-சிந்த.

அ. வலத்தின்-வல்லமையால். முட்டிற்று - தாக்கி. வட்டனை-வட்டம்.

க௦. நாகர்-தேவர். ஒலி-காற்று. கக. என்னுழ் - சூரியன். சமழ்ந்து-மயங்கி. புரை - குற்றம்.

கஉ. உரம்-மாப்பு. வயின்-வயிறு. வாள்நாடிலும்-வானோடும்.

கக. இகத்தல்-கடத்தல்.

கச. மேதை-மேன்மை.

கடு. தாணு-நூணம், சலன மில்லாது ஆதரவாய் நிற்பது. கம் கரன்-கபாலகரன்.

கஎ. ஏகுபு-ஏகி. போனமுதறிவு - அறிவில்லாமை.

கஅ. கன்றி-விரும்பி.

கக. விலங்கு-மிருகம், விலங்கு.

உச. இட்டம் ஒன்றிலர்-இஷ்ட பூர்த்தியடைந்தாரிலர். பூப்பட்டகண்ணினர். பட்ட-ஒத்த, ஆகிய; கண்-கண், இடம்; விஷ்ணுபிரமருக்குக் கொள்க.

உடு. தமை-தங்களை.

உஅ. நீலகண்டமும் சிரமாலையும் தமக்கு இன்னல் நேர்ந்த காலத்தில் தரித்த திருக்கோலமாதலால், அவற்றைக் கண்டு நாணுற்றாரென்க.

க௦. வெம்மைநீரென - வெந்நீரென. இது, வெம்மை நீருக்கு வேறுகாமைக்குக் காட்டும் உதாரணம்.

கக. நந்தி - குறைந்து.

ச0. 1. இராகுசர். 2. தியாகர். 3. சந்ததாரர் - அடியவர்களைச் சமுசாரபயத்தினி்க்கி நன்கு காத்தவர். 4. வளர்சடைக்கூததர் - தீர்க்கஜடாநிருத்தர், தீர்க்கம் - நீட்சி. 5. ஜகநாதர் - சர்வசுரத்தா. 6. அஞ்சநாபநண்டர் - விடத்தால் அஞ்சமை போலும் காந்திபெற்ற கண்டத்தையுடையவர். 7. கிலாநிக்னர் - கலிகாலநிலேசத்தை நீக்கியருளினவர், கிலாணி - கிலேசம். 8. புவனநாயகர் - அசுரர்களை மாய்த்துப் புவனங்களைக்காத்தவர். 9. திரிபுரக்கர் - திரிபுரத்தை யழித்தவர். 10. அபிரதிஷ்டர் - பிரதிஷ்டையல்லாதவர். எனவே, சுயம்பு. 11. கூவநாதர் - கூபநாதர். 12. செந்நெல்வைத்தவர் - நிவாரதர், நிவாரம் - செந்நெல். அன்றியும், அபிரதிஷ்டர் என்னும் திருநாமத்தை அப்பிரதிஷ்டா - அந்நியதாகர்த்தா எனப் பாடமோதி, அதற்கு, தம்மையடைந்தவர்கட்கு அளித்த பதத்தை என்றும் அகற்றாதவரெனவும், பொருள்கொள்வர்.

கூ. செந்நெல்.

உ. முக்குறம்பு - காமம், வெகுளி, மயக்கம். பொய்யை மெ

ய்யினிற்காணல் - நித்திய வஸ்துவின் விவேகத்தால் அநித்ய வஸ்துவின் நிலைமையை உணரல். அடியர்கட்டிசுழித்தல் - அடியரிடமாகக்காட்டல்.

டு. புழுக்கல் - அன்னம்.

சு. தன் கற்பினளவவாது அழகு ஒழுகும் - கற்பினளவேயன்றி யதனினும் மேம்பட்ட அழகென்றபடி.

எ. நெற்பலி - நெற்பிச்சை.

அ. எய்த்து - சோர்ந்து.

க0. அம்மனை - அழகியவீடு.

கஉ. தவ்வு - உணவு.

கசு. மும்மை - மூன்றுபங்கு.

ககூ. நனை - தேன்.

கௌ. இரண்டு நாழி எய்த.

ககூ. தூக்க - செலுத்த.

உ0. போனகம் என்பது போனம் எனத் தொக்கது.

உக. மருந்தெதிர்பவரின் - அமுதத்தை எதிர்கண்டவர்போல.

உஉ. பதம் - தன்மை.

உகூ. தந்தமா - யானை.

உசு. அம்மையெயென்று தாம் விதந்து கூறிய காரைக்காலம்மையாருக்கு இவர் பிள்ளையென்றல் மெய்ம்மையே என்று கருதுப்படி அவர் போல் இளைத்த எலும்பு வடிவு கொண்டு.

உடு. விற்கோலத்தன் - வில்லழகன், வில்லைப்போற் கூனினைவன்.

- உசு. பதம் - உணவு, பதவி.
 உக. நிட்டை - உறுதி.
 கூ0. வைத்தும் - வைப்போம்.
 கூசு. பிரதோஷசந்தியில் நிருத்
 தஞ்செய்தன ராதலாற் கை
 லையிற்செய்த நடனம் சந்தி
 யா நிருத்தமென லாயிற்று.
 இரக்காநடனம்—இரக்காநட
 னம்.
 கூகூ. அடிசில், ஒசனம் - அன்
 னம்.
 ச0. மடம் - துறவிகளாலயம்,
 மடமை.
 சக. இழை - நூலிழை. பெற்
 றம் - இடபம்.

எ. தாரகை.

- சு. செம்புனல் துளி-இரத்தத்து
 ளி. காண்-காணத்தகும். கடு
 த்தல். தன்போலுருவு கொள்
 ளல்.
 கூ. எண்திசையரையர் - அட்ட
 திப்பாலர். வயம் - வெற்றி.
 கூ. திசையறுகரி - ஐராவதமுத
 லிய யானைகள்.
 எ. இரவியின் ஒத்த தேர்க்கின்
 ளையாகிய வழி (ஸப்தமா) கிள்
 ளைகளிழை; ஒத்தல்-ஒன்றுக்
 கொன்று சமாதல். கிள்ளை
 - குதிரை, ஞௌஸ் - வீதி.
 அ. எற்றல் - வீசல். சிலம்பு -
 மலை.

- கூ. வான் நிதி நந்து தாமரை -
 தேவநிதியாகிய சங்கநிதி
 பதுமநிதிகள். தேனு(தனது)
 பசுக்கூட்டத்துள் ஒன்றாயி
 ருக்க.
 கூ0. தாருகன் அணிகள், மேரு
 வின் பொன்னாலும் சேட
 னுடைய மணியாலும் ஆக்கப்
 பட்டன.
 கூகூ. அணக்கி-வருத்தி. அணங்
 கியர் என்ற பெயருக்குக்
 காரணங் கற்பித்தபடி.
 கூஉ. தன் அலையில் அராவி
 றையையே தீபமாக வைத்த
 னன்.
 கூகூ. கொல் - கொல்லன் என்
 னும் பொருளது. வல்லி -
 விலங்கு.
 கூசு. இளைவுறல் - வருத்தல்.
 உக. தருணம் - இளமை. வார
 ணப்பகை - சிங்கம்.
 உகூ. பொன்றிகழ்மரை - பொ
 ற்றாமரை.
 உஎ. அமரர் - இறவாதவர்.
 கூ0. நச்சின மிடற்றடக்காவழி,
 திருமாலும் அயன் முதலிய
 தேவரும் இறத்தலை யுடைய
 ராக; அச்சதன் அமரர் என்
 னும் அவர்கள் நாமங்கள் அக
 ரத்தை யிழந்து, முறையே
 சுதனெனநின்று அழிதலை
 யுடையவ னெனவும், மரீச்
 னநின்று மரித்தலையுடையவ

ரெனவும், பொருள்பட்டு
நிற்குமாகலின், முதலெழுத்
திகவாதொன்ற நச்சினை மிட
ற்றடக்கு நாதன் என்றுவிதந்
தார்.

கக. மறவன் - வீரன்.

கங. சின்மய தேவி என்க.

கச. குழை தாவு கண், கழு
முள்-சூலம்.

கசு. இயல்பு என - இயல்பு
போல.

கௌ. மை நகம் - நீலமலை, வடு
கன் - வைரவர்.

சக. சமீரணன் - காற்று.

சங. படைத்தவ (விளி).

சடு. காரிபட்ட - விடமொத்த.
மாரி - மேகம்.

சஎ. நுனித்த - சுருக்கமான.

டு0. அனீகம்-சேனை, யோகினி
- காளியின் ஏவற் பெண்.

டுக. அ குமாரி.

டுடு. இருகான் மாறி சுழன்ற
டிஞர்.

டுஅ. கம்மியன் - கம்மானன்.

சு0. வலவி - தேரோட்வொள்.

சுக. தடத்த - வெளியான.

சுஉ. பதலை - முரஜம், இறலை
- பறை.

சுக. இ கு - இந்தப்பூமி, புக்கு
ரூர் - ஈண்டுத்தேவர்.

சுடு. சூலி எழுந்து அடைந்
தான்.

சுஅ. சீற்றமாம் - கனல்.

எக. புருவி - புருவத்தையுடை
யவன்.

எங. நின்றிடும்படி அன்று ஆற்
றும்; அன்று - பகை.

எடு. மின்-மின்னலோடுகூடிய
இடி. மண் - இந்திரன்.

அ0. ஒற்றினீர் - ஒற்றியுணர்ந்
தவரே.

அங. ஒலி - ஆயுதம். சும்மை
கொள் - சுமையாகக்கொள்
கின்ற, விரித்தல் விகாரம்.

அடு. ஏயினர் - ஏவினர்.

அஎ. அங்கியை போர்த்தான்.
வெரின் - முதுகு.

அஅ. கோதை - முன்கைத்தோ
ல். விரற்புட்டில் - விரற்கவ
சம். புங்கவம் - மேன்மை.

அக. தெம் - பகை.

கக. செந்நெற்குடு - செந்நெற்
குவியல்.

கஉ. அமர் இல் துன்பம்.

கச. கற்பு இல் மாதர்.

கடு. உலம் - திரண்டகல், மலை.

கஎ. ஐய- உடன்பாடுணர்த்தும்
குறிப்பு மொழி. மத்திகை -
குதிரைச்சம்மட்டி.

கஅ. கோடிகம் - தட்டு. களாஞ்
சி - படிகம். விழிக்குறி -
சைகை. ஈ யோட்டிபோலச்
சாமரைவீச.

கக. போழ் - பிளவு.

க00. படிமகள் படர்வதென்னப்
பூப்பொடி போயிற்று.

ககசு திருக்கூவப்புராணக் குறிப்புரை.

க0க. பூழிமாலை குடையடைந்
து தடுக்கப்பெற்றன, மாலை
- வரிசை.

க0உ. பொருநர் - போர்வீரர்.

க0க. இயவர் - வாத்தியக்காரர்.
சிலம்பல் - ஒலித்தல். அழு
மோசை அடுக்கடுக்காய்க்கு
டி எதிர்ந்தெழுதல்போல.
உம் அசை.

க0க. கழு - சூலம்.

க0எ. தோமரம்-ஐருப்புலக்கை.

க0க. கொகிரம் - வில். மும்
மை - மூன்று.

க0க. ஆற்றின - ஆற்றைப்போ
ல. உலத்தல் - சாதல்.

க0க. கொக்கு - மாமரம்.

க0அ. அதிர்தும் - குமுறும்.

க0க. அயுதம் - பதினாயிரம்.

க0உ. வண்டு - பாணம்.

க0உ. புரம் - உடல்.

க0க. உங்கு - அங்கு.

க0ச. வீரக்கு - வீரத்துக்கு.

க0எ. பரிதி-சூரியன், சக்கரம்.

க0க. திகிரி என்னும் மூன்றெ
ழுத்துள் ஆதியாகிய ஒரெ
ழுத்து ஒழியில் பகரப்படும்
பெயர் கிரி; (மலை.)

க0க. மொய் - பொருகளம்.

க0உ. மந்திராக்கிழமையோன் -
ஆலோசனை கர்த்தன். (மந்
திரி.) குரவை - கைகோத்
தாடல்.

க0க. தானமா - யானை.

க0ச. பன்னல் - பருத்தி.

க0க. சூன்-வீரவாதம். கறங்கு
- காற்றடி.

க0க. உடம்பிடி - வேல்.

க0எ. களேபரம் - பிணம்.

க0அ. இகலன் - பெருநரி.

க0உ. சளத்துள் பேரியாதிய.

க0க. போர்வைநீங்கும்பனை
தோலற்றபறை.

க0உ. மனை - மனைவி.

க0க. கலினம் - சேணம்.

க0எ. வசி - வாள்.

க0அ. வாள் (அதில்) உற்று
சிறிதேனும் அற்றிடாது.

க0க. ஓவற - நீங்காது.

க0க. மறந்து - அழிந்து.

க0க. கடி - நிதம்பம்.

க0அ. சுடம்-காடு. உழி-இடம்.

க0க. பல்நிரை - பல்வரிசை.
கந்தரம் - சிரம்.

க0உ. கழுது - பேய். கவந்தம் -
தலையற்ற குறையுடல்.

க0க. சிந்துபு - சிந்தி, ஓடி. மா
னவப்படை - வீரப்படை.

க0ச. புஞ்சம் - கூட்டம்.

க0க. அடங்கலர் - பகைஞர்.

க0க. நழுவின் - நழுவலாலே.
ஒடுவான்-ஒடக்கருதி. சிறிது
உற - சிறிதுற்று.

க0உ. பின்றல் - பிற்படல்.

க0உ. வயின் - வயிறு.

க௭௭. ஆசுகங்கள் அவுணர் புகழையறுத்தன புரைய, குடையை அறுத்த.

க௭௭. கைச்சாபங் கொண்டு வாய்ச்சாபம் மாற்றினான் போல், சாபம் - வில், வீரவாதம்.

க௭௭. பீணை - பறை. கறை - இரத்தம்.

க௭௭. குடையைப் பிடித்திருந்தவர் குடையறுபட, அக்காம்பைப் பற்றியிருக்கில் படையென்றுகருதித் தெறுவா ளென்று படியில்விட்டார். சிலர் அறுபட்ட குடையைக் காம்பிற் செருகிப் பிடித்தார்.

௭௭௦. அது பிடிது - அக்(குதிரையைப்) பிடித்து. புல்லை வாயிற் கொள்ளல் தோற்ற குறிப்பு.

௭௭௧. வாங்கிய - வளைத்த. ஏங்கல் - ஒலித்தல்.

௭௭௨. உயங்கல் - வாடல். கழிதல்-மிகுதல், போதல்.

௭௭௩. நன்னர் இல்.

௭௭௪. பிணைமடங்கல் - பெண்சிங்கம்.

௭௭௫. கார்முகம் - மேகம், வில்.

௭௭௬. குணம் - நாணி, குணம்.

௭௭௭. அடிவிரல்தேர்த்தட்டில் முன்னும் பின்னும் தாங்கத் துடைமடக்கி நிற்கும் நிலை,

ஆலீடம் பிரத்யாலீடம் என்றும் யுத்தநிலையைக் குறிக்கும்.

௭௭௭. வலவி அழிந்திடக் காளிகார்முத்தைச் துணித்தாள்.

௭௭௮. நச்சு இலை பகழி.

௭௭௯. ஈர்ம்பகழி - கூரியபாணம், ஈர்மை - குளிர்மை.

௭௮௦. மாகர்-தேவர். செங்கேழ் ஆகரம் - செந்நிறத்திற்கிடமான மணி.

௭௮௨. கொழில் - விரைவு. தினமணி - சூரியன். அம்பு தித்திரையினர், திரை-ஆகு பெயராய் அமுதத்தை யுணர்த்திற்று.

௭௮௩. தெற்றல் - பின்னுதல்.

௭௮௪. அடலை - சாம்பர்.

௭௮௫. ஊழ் - பழமை.

௭௮௬. வை - கூர்மை.

௭௮௭. மால் நல் போனகம் - விஷ்ணுவக்குணவாகிய பூமி.

௭௮௮. பல்வமன்னவன் - சமுத்திரவரசன் (வருணன்.)

௭௮௯. சூல் - சுருப்பம். ஒலி - காற்று.

௭௯௦. விண்ணின்கா - கற்பகம். பூ - அழகு.

௭௯௧. கலுழப்படை-கருடாஸ்திரம்.

௭௯௨. இமில் - முசப்பு. கட்டு அழல் தூர்க்கும்படி வாயினீர் ச்காட்ட. மருத்தை நாசியும், தீயை விழியும் காட்ட.

தமிழகக் கூட்டுப்பிராணக குறிப்புரை.

உகஅ. மருப்பு, எரிய உரியதி
லாமையின் (வாளா) இருப்ப.
உரியதிலாமை - தாகருதற்
சூரிய பொருளில்லாமை.

உகக. தனை - கருடனை. வந்
தனைசெய்து விடுத்தான்.

உகஉ. உடலல் - வருந்தல்.

உகரு. பொற்பிறங்கல் - மேரு.

உகங. மா வஞ்சனி - பெரிய
யோகினி.

உகரு. உத்தரம் - ஊழித்தீ.

உகசு. உதவகன் - அக்கினி.

உகசு. நங்கி - உண்டு.

உசக. அனிகம் - ஈண்டுக்காளி
சேனைகள்.

உசரு. குலாலன் - குயவன்.

உசஎ. வீழ்த்த தலைகளைப் பல
வாக எடுத்து. இக்கூத்து
துணங்கை என்பது.

உசஅ. அங்குலி - விரல். சுவர
- பலகறை.

உசக. மத்தகர் - மத்தர்.

உரு. மத்தநாகம் - மதயானை.

உருக. அரவம் - ஓசை.

உருக. பரம் - பாரம். கம்-தலை.

உருரு. காலிற்றைத்த முள்ளைப்
பிடுங்கி முளையை அடித்தாற்
போல.

உருசு. ஆட்டுள்ள நீ.

உருஎ. வீட்டல் - கெடுத்தல்.

உருஅ. சாமுல் - ஒர்விளையாட்டு.

உசக. கோதுக்கு ஆகரம் - குற்
றத்திற்கு இருப்பிடம்.

உசக. கட்செவி வால் கொடு
பிறையைச் சுற்றி நின்றிட.
பொற்ற மா நகம் - அழகிய
பெரிய மலை (கைலை).

உசரு. சுணந்த முனிவரென்
பவர், கைலாயத்திலே தாண்
டவதரிசனன் தந்தருளப்
பிரார்த்தித்து, சிவபெருமான்
அனுக்கிரகப்படியே திருவால்
ங்காடடையடைந்து, நெடுங்
காலம் அருந்தவம் புரிந்திருந்
துழி, மண்மேடிட்டுத் திரு
மேனிமறைந்து கேசத்தோடு
முஞ்சிப்புல் முளைக்கப்பெற்
றமையால், முஞ்சிகேசமுனி
வரென்னும் திருநாமமுடை
யவராயிருக்க; காரக்கோடநர்
என்பவரும் கைலாயத்திலே
சிவபெருமானுக்குக் கங்கண
மாயிருக்குங்கால், அறியாமை
யால் விடத்தைக்கக்கி, அக்
குற்றங்காரணமாக அக்கட
வுளருளியவற்று அத்தலத்தை
யடைந்து தவனிலையினின்
று தாண்டவதரிசனம் கிடை
க்கப்பெற்று அம்முனிவரோ
டு முத்தியடைந்தனர். என்
பது புராணம்.

உஎரு. தாலம் - பூமி.

உஎஅ. பீடாரி - இது பீடாரி
யென மருவிற்று.

சுபம்.

